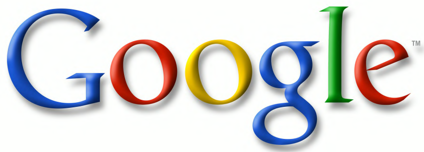

Christian Winther.

C. A. Reitzels Forlag.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Første Bind.

Blandede Digte. I.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Pag.

Pag.

Pag.

Studentervise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o, Frihed! dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pauluner opslaae;
    Trofaste Brødre! vòr Hymne skal stige,
    Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Børn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;

Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Vaaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt vil Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Roret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjerde og Vold;
Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder!
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn?
Naar hendes Bud du vil øve og ære,
Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du høste i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerte og Stemme,
Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
Selv udi Graven ei Flammen udgaae!
    Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
    Vidne, at Ingen af Alle vil svige;
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Fakkelsang,

fra de danske Studenter til Kongen og Dronningen i Anledning af Prinds Fr. Ferdinands og Prindsesse Carolines Ægteforening.

Kjærlighedsfulde, med Troskab i Barmen,
Stimle vi atter med Faklen i Armen
Glade i Flok om det landlige Slot!
Det er Studenternes ærlige Hjerter,
Hilsen de bringe med Sang og med Kjerter;
Lyt til vor Jubel, o, elskede Drot!

Ydmygt vi nærme os Herskerens Sæde,
Venligen dele vi Faderens Glæde,
Kinderne gløde ved Moderens Fryd;
Kjeden, den kostbare, fuldendt vi skue
Trindt om vor Kongestol lifligt at lue, —
Krandsen, som bandtes af Manddom og Dyd.

Kjærlighed smilte med saligste Mine,
Signende Ferdinand og Caroline

Sendte den Himlen sin varmeste Bøn;
Tro os! vort Hjerte dem aldrig forlader,
Alle vi Danske jo kalde Dig Fader,
Søster din Datter, og Broder din Søn.

Danmark! du Perle, der svømmer paa Vove!
Vel dine Sletter med Agre og Skove
Række kun stakket fra Syd og til Nord;
Men i vor Kjærlighed blomstrer et Rige,
Større og bedre, end Ord kan udsige,
Der, o, vor Konge! Din Vælde er stor!

Fredsælle Fredrik! vor Dronning Marie!
Eder vor Troskab vi evigt indvie,
Løftet er ærligt, og Ordet har Vægt;
Hjerternes Ønsker til fjerneste Dage
Dannemarks Lunde med Fryd skal gjentage:
Leve vor Konge! hans Dronning! hans Slægt!

Skjønheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
Adam i sin Styrke,
Kinden varm af Ungdoms Blod,
Lokkerne saa mørke;
Kraft er i hans Lemmer sat,
Skuldrene er brede,
Ørkens Tiger flygter brat
For hans Øies Vrede.

See! Hyænen dristigt han
Klapper bag dens Øre,
Han den barske Løve kan
Ved dens Manke føre;
Tæmme kan han stærk og snild
Skovens Elephanter;
Ak! men selv han er saa vild
Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
Kun Barbarer hylde;
Hvad er uden Ynde vel
Kraftens rige Fylde?
Ak! den er en Marmorblok,
Førend Meislen kommer!
Ak! den er en Rosenstok
Uden Rosenblommer!

Herren talte, mild og god!
Og paa Blomstertillie
Rank og deilig Eva stod,
Haugens bedste Lilie.
Hendes blide Stemme lød
I hans Hjertes Mørke,
Hendes hulde Ynde brød
Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
Skjønhed mon ham binde;
Stum af Glæde stirred han
Paa den faure Qvinde.
Og hans Hjertes Diamant
Blev af Elskov grebet;
Den var raa, men hver en Kant
Herligt blev afslebet.

Skjønheds stærke Herredom
Blev ei Qvinden røvet;
Lige yndig, lige from
Har hun stedse øvet
Alt sit søde Trylleri
Over Mandens Hjerte,
Og i dette Slaveri
Livets Værd han lærte.

Færdes han ved Bog, ved Læst,
Under Seilets Telte,
Spænder han for Plong sin Hest
Eller Sværd ved Belte,
Qvæges han ved Sangens Pragt,
Ved Pokaler blanke:
Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
Evigt er hans Tanke!

Reisepas til Fredrik Ulrik Timm,

udstedet fra Studenterforeningen.

Naar andre Godtfolk skilles ad,
De sukke høit og græde;
Dem smager ei den gode Mad,
Ei Druens friske Væde;
Men vi vil slukke Taaren ned
Med Rankens Blod, det røde,
Saa blandes Draaben godt derved,
Den bittre med den søde.

Skal Du os da forlade brat
Og Dig paa Reisen give,
Saa vil vi her i denne Nat
Et Reisepas Dig skrive,
Som viser, hvad Du er for Een,
Hvordan Du her har snoet Dig,
At, hvor Du sætter hen Dit Been,
Kan tages godt imod Dig.

„Hr. Timm, Studentersenior før,
„Gebürtig her af Byen,
„Sig agter nu som Auditeur
„Til Jydland over Fyen;
„Han taler Dansk, men som en Født
„Han taler og det Tydske,
„Dog snart han er vel ogsaa nødt
„At bryde paa det Jydske.

„Han bær sit eget kruste Haar,
„Heel rank og stærk er Ryggen,
„De jydske Pigebørn han slaaer
„Vist Krøller i Parykken;
„Et muntert Sind ham Herren gav,
„Det bør Alverden vide;
„Han er lidt trind, men det er brav,
„De fede Folk er blide.

„Dog Eet endnu, — og bort med Spas!
„Han har et ærligt Hjerte,
„Hvormed han, uden Tegn og Pas,
„Kan trodse Reisens Smerte;
„Han er en venlig, trofast Svend,
„Det veed vi her i Salen,
„I Alvor sveg han ingen Ven,
„Og ingen ved Pokalen.

„Thi er vor Bøn til gode Mænd,
„Som dette faaer i Hænder,
„At de vil elske ret vor Ven,
„Hvorhen sit Fjed han vender;
„At, hvor hans Hjerte banker paa,
„Det frit maa indpassere. —
„Af Sygdom her, — bemærkes maa, —
„Kun Tørst skal stærkt grassere."

Ei Du betale skal dit Pas,
Vi her vil gratis skrive,
Dog skal ved dette fulde Glas
Et Løfte Du os give:
At, har Du paa din Reise Held,
Da tænk paa os her hjemme!
Vor kjære Timm! farvel! farvel!
Vi skal Dig aldrig glemme.

Fadderne synge.

Du lille Purk udi din Buggeseng,
Og Du, hans Fader og hans Moder!
Her er vi Spillemænd, et lystigt Slæng,
Hør nu en Stund paa vore Noder;
Med røde Roser og med Øine blaae
Han smykket skal igjennem Verden gaae;
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid,
Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er Dig et Himmerig,
Indtil den lille Svale kommer,
Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
Og saa den glade, lune Sommer;
Med røde Roser og med Blomster blaae
Den vil Dig Mark og Enge sødt besaae;
Ei! Sommertid!
Du er saa blid,
Ak! gid du altid favned Jorden!

Saa skal Du byde Gjæs og Høns til Gjæst,
Og kaste Korn for dine Ænder,
Og række Brødet ud til Faders Hest
Med dine bitte, runde Hænder;
De røde Æbler og de Blommer blaae
Dem kan den store Dreng i Træet naae;
Ei! Ungdoms Frugt!
Lifligt og smukt
Skal du den Unges Hjerte fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
Og selv vort Øies Flamme svinder,
Da skal Du springe som en vakker Gut
Med dine æblerøde Kinder;
De røde Roser og de Øine blaae
Dem skal Du vogte, at de kan bestaae;
Ak! Sorg og Skrig!
Langt fra ham vig,
Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Skrig kuns i Vuggen Du, saa høit Du vil,
Det skal jo alle raske Drenge;
Men er Du Karl, Du vorde stærk og snild,
Og from som Lammet udi Enge.
De røde Roser og de Blomster blaae
I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;

Ak! skynd Dig, pluk!
End er hun smuk,
Men snart er Ingen af jer kjønne!

Hør, Dreng! een Ting endnu Du ei forstaaer,
Det kan Din Fader Dig just lære:
At vorde tro den Mø, dit Hjerte faaer,
Og Gud og Dannemark at ære;
De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
De sorte Præster skal Du agte paa;
Vælg, hvad Du vil,
Men see kun til,
At Kjolen er lidt viid i Ærmet.

Vi elske Dig, Din Knegt! det kan Du troe,
Vort Hjerte aldrig Dig forlader;
Din hulde Moder mon derinde boe,
Der boer vor vakkre Ven, Din Fader.
De røde Druer og de gule, blaae
Dem skal det heller ei Dig mangle paa;
Syng Venskabs Lyst
Af fulde Bryst,
Og fyr kuns i — engang imellem!

Men hvis Du faaer Dig snart en Søster til,
Og Christ til Daab vil hende kalde,

Mon vi her atter da med Sang og Spil,
I Præstegaarden samles Alle?
De røde Roser og de Øine blaae
Er Blomster, som saa farlig snart forgaae!
    Ei! Ungdomstid!
    Du er saa blid, —
Thi lad os være Børn i Aften!

Juleaften i Rom.

(1880.)

Den første Hjertesorg, den første Qval,
Som os i Verden monne ramme,
Er, naar fra Buggens Skjød vi vandre skal,
Og skilles ganske fra vor Amme;
Thi Barnets første Ønske er jo Drik,
Og Manden fulgte siden denne Skik,
    Hiint fulde Bryst
    Var før vor Trøst,
Nu Flasken accurat det Samme.

Men der er dog saa mangt et Øieblik,
Man Flasken maa bag Døren sætte,
Og det blev galt, hvis ei en anden Drik
Vort tunge Hjerte vilde lette;
Og denne Nektar er et Øiekast
Af den, der bandt vort Hjerte ømt og fast;
    Hver har dog Een,
    Den Sag er reen.
Enhver maa tænke sig den Rette.

Dog mens vi færdes fjernt fra Fædres Ø,
Natur og Kunst os maae husvale;
Een sværmer heftigt for den vilde Sø,
Og Een for Fjeld og dybe Dale;
Med Briller paa den Ene gaaer og — seer,
En Anden krammer i det vaade Leer,
Med sin Palet
Een veed saa net
At stjæle Øine, som kan tale.

En Bog er Byen, en uhyre Bog,
Et Blad er hvert et Torv og Stræde;
Dog for at fatte ret dens dybe Sprog,
Man maa hvert Blad med Foden træde.
Da sender Oldtids Sol os varm sin Glands,
Da smelter Sneen for vort Øies Sands;
Skjønhed! din Pragt,
Sandhed! din Magt
I Barmen evigt tager Sæde.

Og nu tilsidst: vi vandre trygt og godt,
En sønlig Kreds om Ham derhenne,
Som gjør vor Stue til et Kongeslot, —
Lad os en Hilsen fro ham sende!
Han er en Heros blandt den lunkne Slægt,
Tag, Himmel! huldt ham i din Varetægt,

Som Eviggrønt
Skal Lauren skjønt
Sin Glorie om hans Lokker tænde.

Ak! Alt er herligt, ja! — men hvor det gaaer,
Vort Hjerte dog ei Hvile finder;
Vi glemme aldrig her de blonde Haar,
Ei Nordens friske Jomfrukinder;
Op! grib dit Bæger flink, lad Tanken gaae
Did, hvor din Glemmigei, din Rose staae!
For Land og Sø,
Drot, Ven og Mø
Drik ud! — for alle kjære Minder!

Indskrifter paa min Søsters Rokkebrev.

1.

Da Adam kom fra Paradis,
Han Hest for Ploug mon binde;
Men hvad bestilte Eva vel?
Madamen maatte spinde!

Vort Liv er kuns et Rokkehjul,
Som Skjebnens Fod mon træde:
Frem og tilbage, op og ned
Gaae Livets Sorg og Glæde.

Ret som min Finger lister ned
Den blege Hør af Rokken,
Saa piller Tiden Aar for Aar
Et Haar af Ungdomslokken.

Vor Lykke er en Kjæmpe bold,
Han sjelden laer sig binde;
Men fanger jeg ham kuns i Vold.
Saa skal han for mig spinde.

Nu fyger Sneen skjær og hvid
For Vintrens barske Vinde;
Mit Lærred skal til Sommertid
Som Snee paa Blegen skinne.

Du leer nok ad mit Rokkebrev?
Ja, lee du kun, min Kjære!
Er Spas ei nok? — Skal der da strax
En dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
I flere skjønne Acter:
„Først Barnet i sin Ammes Arm
„Med Skraal og sære Fagter.

„Saa slæber Drengen ved sin Bog
„I en kortærmet Kjole;
„Han kryber treven som en Snegl,
„Naar Veien gaaer til Skole.

„Nu Elsk'ren som en Kakkelovn
„Mon sukke dybt og hvæse;
„Han digter med Veemodighed
„Om Herskerindens Næse.

„Soldaten fuld af Eed og Pral,
„Med Fjedre og Galoner,
„Han jager efter Ærens Skum
„I Gabet af Kanoner.

„En Embedsmand, saa rund og rød,
„Med velfornemme Blikke,
„Med Appetit og vise Sprog
„Han veed sig snildt at skikke.

„Saa Hr. Hieronymus med Stok,
„Med Briller og med Hue,
„Med Pengeposer og med Brøvl,
„I Klub og hos sin Frue."

Et Pigebarn paa otte Aar,
Som græder for lidt Sukker,
Hun har sig alt en Kjæreste
Iblandt sin Søsters Dukker.

En Jomfru, nylig confirmeert,
Fast intet andet sandser,
End Lafontaine, Maaneskin,
Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
Fra Eensomhed og Hjemmet;

Nu hersker hun, nu har hun travlt
At faae sin Huusbond tæmmet.

Matronen med sin Kaffekop
Og med sin slebne Tunge,
Hun bruger Snuus, hun spørger Nyt,
Og aver skarpt den Unge.

Fra Oldemoders Lænestol
Regjeres hele Hjorden;
Hun gjør Partier, stifter Fred, —
Men gjør hun ogsaa Orden?

Den sidste Scene aabner sig,
Den anden Barnealder,
Som mangler Tænder, Øine, Smag;
Og derpaa Dækket falder.

3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
Alting stivner for din Aande;
Verden sover, kun i Storm
Træet høres høit sig vaande.

Februar.

Svenden kjører Pigen rask
Hen ad Søens blanke Flade,

Stjæler sig et Kys til Løn;
Herregud! hvad kan det skade?

Marts.

Martsviolens søde Duft
Lokker Blikket fra det Høie;
Vil du Jordens Skatte naae,
Ydmygt du til Jord dig bøie.

April.

Herregunst, Aprilisveir
Ofte vil sin Farve bytte;
Svigter dig det smukke Skin,
Skjul dig i den lave Hytte.

Mai.

„Denne Maaned er et Kys,
„Himlen kjærligt Jorden giver,
„Til et Pant, at den en Brud,
„Snart en frugtbar Moder bliver."

Juni.

Milde Vinde vække op
Spirer, som i Jorden blunde;
Nattergalen kommer snart
Til de løvbedækte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
Men hvor kan det andet være?
Træet bøier Armen selv,
Byder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
Markens gyldne Skjæg blev raget;
Bognen sukker ved sit Læs,
Og vor Rigdom gjemmer Taget.

September.

Søde Ranke! Himmellyst
Speiler sig i hver din Drue;
Styrk os paa vor kolde Jord
Med din skjulte Guddomslue.

October.

Morgenvinden vifter koldt,
Baaden fjernt paa Søen dandser,
Fisken blank i Solens Skjær
Spræller med sit Sølverpandser.

November.

Skovens Fugle tie stil,
Sneen jævnt paa Sletten falder,
Bøssen knalder, Hunden gjøer,
Hjorten faldt, og Hornet kalder.

December.

Her er Aarets Punctum sat,
Bladet maa vi atter vende;
Julen er et Udraabstegn,
En Rosin i Pølsens Ende.

4.

Beileren paa viden Jord
Stedes i en svar Ulempe;
Heel forskjelligt Vaabnet er,
Som ham Seiren skal tilkjæmpe.

Polen.

See den tappre Terzky, peent
Han i Amors Baand sig stikker;
Af Dombrovkas lille Sko
Hendes Skaal han ydmygt drikker.

Rusland.

Russen reder Seng i Snee
Udenfor den Lilles Kammer,
Til Cathinkas Marmorbryst
Røres vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Jøran! søde svenske Gut!
Kors! hvad Sødhed paa din Tunge!
Sødt din Ulla leer derad,
Hun er sød, den søde Unge!

Tyrkiet.

Selim stryger glat sit Skjæg,
Skyder op sin høie Hue,
At Zelinda bag sit Slør
Kan hans stolte Pande skue.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
Sommernat med Sværd og Cither
Tolker for sin Isabella
Elskovs Længsel, sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
For Madame Celie maa skrifte;
Siirligt faaer han Ridderslag
Ved et Svip af hendes Vifte.

Italien.

Med Sonetter, Blik og Suk,
I Theater og i Kirke,
Stræber Pietro ufortrøden
Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Wienervals
Hermann sin Dorthea svinger;
Hymen kommer svævende
Paa Musikens bløde Vinger.

England.

William har sin Fanny kjøbt
Hist paa Torvet udi Dover;
Og hvad gav han? — Bagatel!
Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Incle maa, før Yariko
Ham med Fryd om Halsen falder,
Lægge ned for hendes Fod
Hundred fiendske Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Karen frier paa dansk,
Det vil sige, snart paa engelsk,
Fransk og tydsk og spansk og polsk,
Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

5.

Jeg var en Jomfru saa rank og skjøn,
Min Kjortel var af Silke grøn;
Regnskyen mon over mit Hoved gaae,
Med lyseblaae Øine jeg saae derpaa;
Jeg var saa glad alt paa min Viis,
Men hvorlænge var Adam i Paradis?
En Flok af Piger med lystig Sang
En Dag kom ud i min grønne Vang.
De redte mig strax stor Sorg og Vee,
For sidste Gang fik jeg Himlen see;
Thi de rusked og rev mig fra mit Stade,
Mit unge Liv jeg maatte lade.
De sænke mig ned i dyb en Sø,

Jeg spredes og veires saa tør som Hø!
Saa lægges jeg paa den gloende Rist,
Af Ilden svies min Krop forvist;
Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
Deraf de fange stor Hjertensglæde.
De føre mig til en Sværdedands,
Og flette min Krop i Knude og Krands;
Med hvasse Tænder de kjæmme mig ret,
At jeg maa vorde subtil og net.
Jeg tjener paa Rokkens Hoved for Haar,
Til Jomfruen Fingre i mig faaer.
Hun napper og snoer mig: jeg er ei seen,
Men skynder mig ned paa den snelle Teen;
Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
Jeg bliver i Væven rendt og bundet;
Paa Spolen med Skjøtten jeg løber om Kap,
Men fanger dog mangt et vældigt Rap.
Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,
At Solen kan farve mig melkehvid;
Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
Da pryder jeg snart en Brudeseng,
Snart Gravens Skræk jeg lærer kjende, —
Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ved Fredrik Kuhlaus Grav.

Vi bringe dig, o, kolde Jord! det varme,
Det rige Hjerte af vor tabte Ven,
Modtag det trætte Støv i dine Arme,
Og lad det hvile ved dit Bryst igjen.
Drag snart dit grønne, blomstervirkte Klæde
Saa blødeligt omkring hans stille Seng.
Lad Vaarens Vinde, Vaarens Fugle qvæde,
Naar blidt de svæve over Skov og Eng,
For Mesteren den sidste Buggesang, —
Husk paa, han qvad for os saa mangen Gang!

Modtag, o, Himmel! Sjælen fra sit Fængsel,
Modtag den os betro'de, rige Skat,
Og kjærlig jævn hans Vei did, hvor hans Længsel
Ham stadigt Aandens høie Maal har sat;
Didhen, hvor Jordens svage Sange tier,
Du lede ham ad stjernesaaede Gang,
Og lære ham de dybe Harmonier,
Der evigt om Alherrens Throne klang:

Hvad her han aned, Toners hulde Magt,
Han fatte klart i Englechorets Pragt.

Til dig med Tak sig hæver fromt vor Tanke,
Fordi, o, Gud! du løste Smertens Baand,
Og aabned naadigt Støvets snevre Skranke,
Og gjorde fri den lænkebundne Aand.
Nu staaer han for dit Aasyn, Verdens Fader!
Og for din Fod sit Regnskab lægger ned;
O! lad os der, blandt Engles Myriader,
Engang ham møde i din Herlighed.
Og sjunge, dig til evig Lov og Priis,
Lyksalige med ham i Paradis!

Musiken.

Han sagde: bliv! — og mere snelt end Tanken
Af Intets Mulm Alverdens Pragt fremstod:
Stærkt Havet bruste, Palmen støtted Ranken,
Der myldred Liv i Dal, paa Fjeld, i Flod;
Og Mennesket med salig Hjertebanken
For Himlens Blaae sit Øielaag oplod;
Med Jubel klang den vidtudstrakte Sphære,
Da Morgenstjernen sang Gudherrens Ære.

Da blev der tyst, — og lyttende med Bæven
Hvert enkelt Underværk mod Stjernen saae;
I Slangens Snigen, Kongeørnens Svæven,
I Bjergets Elv, i Engens stille Aa,
Ud over Havets Mark, i Spindelvæven,
Der sittred blank imellem Green og Straa,
Hos Mennesket, den unge Skabnings Krone,
Gjenlød en Efterklang af Himlens Tone.

Men han, der ædel, stolt og opreist vanker,
Med Tillid Øiet frit mod Hvalvet slaaer;

Der Alt omfatte tør med sine Tanker,
Hvis faste Blik selv Tigren ei modstaaer,
Som af et ringe Støvgran Viisdom sanker,
Den Eneste, der bede kun formaaer, —
Han Himlens spredte Toner har forbundet,
Og Harmoniens dybe Gaade fundet.

Eet af de stærke Baand, der helligt binder
Til Himlen Støvets Børn, er Tonens Magt;
Skjøndt ak! formasteligt man tidt den finder
Misbrugt til tom, til høist forfænglig Pragt;
Fortørnet, liig en taaget Dunst, den svinder
For sløve Sjæl, hvis Sands den ei har vakt;
Dog — hvert betydningsfulde Punkt i Livet
Har til Musiken Herskerkronen givet.

Musikens Stemme byder huldt den Spæde
Velkommen vær! ved Daabens Kildevæld;
Vor Andagt hæver den til Naadens Sæde,
Og yder Trøst hver sønderknuset Sjæl;
Naar Brud og Brudgom hen for Altret træde,
Høitidelig den spaaer dem Fryd og Held;
Den boer hos dig selv i dit stille Kammer,
Og smykker Glæden, aander bort din Jammer.

Valdhornet sittrende sin Tone svinger
Til Jagt igjennem dunkelgrønne Skov;

Trompeten kalder, og dens Kald bevinger
Soldatens Mod og Hestens stærke Hov;
Ved Fløitens Lyd, som rask i Salen klinger,
Smukt ordnes Dandsen efter Gratiens Lov;
Og Cithren tolker Elskovs kjælne Smerter,
Og aabner Vinduer, og aabner Hjerter.

Og endelig, — naar langsomt vi hendrage
Til Dødens Hauge, og med matte Trin
Den trætte Vandrer venligen ledsage
Til rolig Slummer under bløde Liin;
Da blander den sin Røst i al vor Klage,
Sin søde Trøst i Sorgens Malurtviin,
Og nøder ømt vort Blik mod Himlens Bue,
Hvor Haabet staaer i Stjerneskrift at skue.

Saa stod vi nylig ved en Kunstners Baare,
En dybt Indviet i den Helligdom,
Hvor Tonekunstens Væld af rigen Aare
Udstraaler sig den vide Verden om;
O! lad os offre ham en skjønsom Taare,
Han var saa dygtig, ærlig, god og from, —
Taknemligt mindes ham med kjærlig Klage,
Taknemligt elske dem, vi har tilbage!

Hvile paa Vandringen.

Priis være Himmelens hvalte Blaae,
Og dig, o, Dagens demantne Fakkel!
Tak være alle de Lamper smaa
I Aftnens Tabernakel!
Langs Strømmens Vove,
I dunkle Skove,
Hvor lumske, lurende Farer sove,
Vi Veien fandt!

Her Dæmringens duftende, milde Vind
Os qvæger sødt efter Dagens Qvalme;
Her kjøler perlende Dug vor Kind,
Den drypper fra Fredens Palme;
Her Druer søde
Paa Ranken gløde,
Her Kildens Bølger vor Læbe møde
Og Ro vort Bryst.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
Det trætte Hoved vi trøstigt dukke,
Mens Natten gaaer over Mark og Eng,
Vort Sovekammer at lukke;
Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Barmen Mod.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa fine spæde, klingende Vinger,
Den stærke Ørn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerge stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelsang!

Til de danske Qvinder.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld,
Med stjernekronte Tinder,
Hvor udaf rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved' vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Qvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øie,
Og hvis en evig Sommer laae
Med Fylde paa dets Høie;
Laae Perler strøet paa Havets Sand:
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om eders Lok sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark bar,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har,
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld — det er vor Troskabsaand,
Var Kjærlighed — en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerter slynger.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen høit oprinder,
Og Vintren friskt sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;
Saalænge Bølgen slaaer mod Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Qvinder!

Tonerne.

De slumre dybt i al Naturens Rige,
Men vaagne brat, naar Mesteren har kaldt;
Af Intets Skjød han lader dem opstige,
Og deres Slægt har endnu Ingen talt;
I blid og sagte Flugt de snart hensuse,
Og snige sig, hvor Intet ellers naaer;
Men snart med Herskervælde frem de bruse,
Og deres Seiersraab til Himlen gaaer.

De tjene venligt Sorgens dybe Klage,
Og dysse den saa saligt sødt til Ro;
Det Hjerte, som har ingen Trøst tilbage,
Sin Qval endnu til Toner tør betroe;
De laane Elskov selv en Trylletunge,
Der tolker ømt, hvad Ordet ei formaaer;
Og Glæden først i Hallen ret kan runge,
Naar Sangen mægtigt med sin Vinge slaaer.

Vise.

Livet skal nydes! o, Livet er herligt!
Viinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
Fast om vor Jord, som en rødmende Brud!
Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
Ranken er Glædens mildtvistende Palme,
Ja! paa hvert Blad kan vi læse dens Bud.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
Klage saa ømt i dens venlige Læ;
Evighedsharpen med lifige Vinger
Røre de sødt, og mens Strængene klinger,
Bæver af Vellyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet, de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
Kjærligheds-Alferne throne deri;
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
Det var en Treklang! en stolt Harmonie!

Tonerne.

De slumre dybt i al Naturens Rige,
Men vaagne brat, naar Mesteren har kaldt;
Af Intets Skjød han lader dem opstige,
Og deres Slægt har endnu Ingen talt;
I blid og sagte Flugt de snart hensuse,
Og snige sig, hvor Intet ellers naaer;
Men snart med Herskervælde frem de bruse,
Og deres Seiersraab til Himlen gaaer.

De tjene venligt Sorgens dybe Klage,
Og dysse den saa saligt sødt til Ro;
Det Hjerte, som har ingen Trøst tilbage,
Sin Qval endnu til Toner tør betroe;
De laane Elskov selv en Trylletunge,
Der tolker ømt, hvad Ordet ei formaaer;
Og Glæden først i Hallen ret kan runge,
Naar Sangen mægtigt med sin Vinge slaaer.

Vise.

Livet skal nydes! o, Livet er herligt!
Viinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
Fast om vor Jord, som en rødmende Brud!
Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
Ranken er Glædens mildtvistende Palme,
Ja! paa hvert Blad kan vi læse dens Bud.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
Klage saa ømt i dens venlige Læ;
Evighedsharpen med lislige Vinger
Røre de sødt, og mens Strængene klinger,
Bæver af Vellyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet, de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
Kjærligheds=Alferne throne deri;
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
Det var en Treklang! en stolt Harmonie!

Brev fra Kiel til Anna Mathea.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
Jeg hilser Dig fra disse Egne;
Thi, Du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
Jeg tænker paa Dig allevegne.
Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
Forstaaer Du det
Selv ei saa ret,
Saa fattes det vel af de Andre.

Men Du begriber vel, hvor det er slemt,
At reise bort fra sine Venner,
Og sidde her saa dybt veemodigt stemt,
Hvor der er Ingen, som man kjender;
Hvor selv Smaapigerne kun tale tydsk,
Og hvor slet Ingen ret forstaaer mit Jydsk,
Selv Viin og Mad
Og Skaal og Fad
Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
Med Bakker, Skov og grønne Enge,
Her bruser end det kjære, salte Vand,
Men, ak! det varer ikke længe!
Om tvende Timer reiser jeg derned,
Hvor Elben vælter sig med Dynd afsted, —
En Pengesæk
Kun der gjør kjæk,
Den Danske kalde de Hr. Meier!

I denne By her er et Folkeslag,
Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
Med Huer, røde som det danske Flag,
Og smykkede med gyldne Borter;
Med Knebelsbarter og med Hageskjæg
I Vindvet sidde de, og ned ad Væg
De lange Been;
Paa Murens Steen
De slaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilden Sky,
Og dampe stærkt af lange Piber;
Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
Og derfor, som Du let begriber,
Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
Thi fik os Een af dem i Vrede fat,

Da var det galt!
Sligt blev betalt
Med Hug og Stik af blanken Klinge.

Men skjælv kuns ikke for mit unge Liv,
Jeg har jo et sagtmodigt Hjerte;
Jeg tænker stedse, saadan blodig Kiv
Dig voldte altfor grusom Smerte.
Og hvor i Verden jeg saa kommer frem,
Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem;
Jeg bliver din,
Du bliver min, —
Og nu Adjøs! min Annathea!

Ellinors Sværmeri.

Under Granens mørke Grene
I min Faders Urtegaard,
Tæt ved Kirkemurens Stene
Sidder jeg saa tidt alene
I den faure, grønne Vaar.

Naar saa Solens Flammelokker
Dukke ned bag Høi og Krat,
Helligt klinger Taarnets Klokker,
Linden mildt i Vinden rokker
Med sin brede Skyggehat.

Over Nattens høie Himmel
Vandrer Maanen, klar som Guld,
Og bag Taagens matte Strimmel,
Synes mig, at Stadens Vrimmel
Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen slaaer sin Trille,
Uskyldsreen og veemodstung;
Ak! hvi kan jeg, skjøndt jeg vilde,
Ei de dybe Sukke stille?
Jeg er dog saa frisk og ung!

Anelser og Ungdomslængsel
Fylde underligt min Barm,
Hjertet banker i sit Fængsel,
Bittre Fryd og søde Trængsel
Farver Kinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
Og den er saa tung og stor!
Over Mark og Dal og Høie
Iler veemodsfuldt mit Øie,
Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
Staaer en Scene, lys og fri,
Friske Blomster vil den række,
Længslen dysse, Glæden vække
I dens fulde Harmonie.

Und mig da den sære Glæde,
Sukket skaber i mit Bryst;
Mens min Længsel er tilstede,
Lad dens Dug kun Rosen væde,
Disse Taarer er min Trøst.

Skizze.

O, Phantasie! du rige Fugl, som sidder
I Dschinnistan paa gyldne Green,
Og frydes ved betydningsfulde Qvidder,
Der strømmer fra din Strube reen,
Imens du nipper af de søde Frugter,
Som glimre under Bladets Læ,
Og drikker af det Sølvervæld, der bugter
Om Kundskabs eviggrønne Træ;
O! sving dig gjennem Luftens Sapphirstrømme,
Og sæt dig her paa Liliens Barm,
Og lær mig een af dine dybe Drømme,
Lær mig din Sang, saa stærk og varm!
Saa lød min Bøn. Da hørte jeg en Susen,
Saa mild som Ætherharpens Klang,
Som fjernt i Nattens Taushed Bølgens Brusen,
Der ruller mod den dunkle Vang;
Mit Hjerte slog som Elsk'rens ømt og bange
Ved Elskerindens Klagesang,

Og mine Sukke blev saa veemodslange
Som hendes Kys den første Gang.
En herlig Glands fra Østen sig udspredte,
Som smeltet Guld med Purpur i,
Fra Glorien Phønix sine Vinger bredte,
Og fyldte Alt med Melodie.
Den daled ned fra Himlens Azurzoner,
Og sad paa Liliens Jomfruskjød,
Den rystede sit Hoveds Demantkroner,
Og mig en selsom Frugt tilbød.
Jeg lagde Tryllebærret paa min Tunge, —
Da strømmed Luer til min Barm,
Jeg hørte Fuglen underfuldt at sjunge,
Imens den vugged Liliens Karm.
Da stimled Taageskyner op af Jorden,
De myldrede fra Himlen ned,
Og tumlede sig om i vild Uorden,
Liig Brændingen ved Havets Bred.
Mit Blik blev klart; jeg saae igjennem Vrimlen
Den mørke Aand, som styred Alt,
Kun sjelden gjennem sorte Sky fra Himlen
En lille, venlig Straale faldt.
Alt Landet vidt og bredt var vildsom Hede,
Hvor Tidslen høi paa Agren stod,
Hvor Herremanden skjalv for Bondens Vrede,
Der fordred Frihed eller Blod.

Hist strakte Leiren ud de hvide Telte
Med Faner, Krigsraab, fjern og nær,
Stridshingsten steilede, og friskt fra Belte
Drog stærke Mænd de brede Sværd.
Hos Marketendersken høit sprudled Vinen,
Og Terningen paa Trommen sprang,
Et pudsigt Qvad lød flink til Violinen,
I Vals sig Karl og Pige svang.
I Borgesal jeg skjønne Frøkner skued,
Og Bondepigen ved sin Teen, —
Hver græd for al den Vee, som Landet trued,
Og bitterligt for endnu Een.
Den røde Hane goel, og slog med Vinge
Ud over Slot og Bondebÿ;
Hei! Bøssers Knald, og Lyn af blanken Klinge,
Trompeters Skrald blandt Vaabengny!
See, Flugten strømmed voldsomt over Broen,
Ak! nøgne Qvinder, spæde Børn!
Men Bønderflokken styrted frem af Loen
At møde Kampens grumme Ørn.
Imod Soldatens Flint og Hellebarde
De førte Pleiel, Fork og Lee;
I Nattens Mulm Landstormens lyse Varde
Fra Høi til Høi jeg kunde see.
Paa Mark, i Skov, ved Møllen dybt i Dalen,
I Kroen ved det fulde Kruus,

I Borgestuen og i Herresalen
Den fæle Tvedragt svang sit Blus.
Der gik en mørk Gestalt igjennem Stimlen,
Nedlagde lumsk sit Helvedraad;
Dog stundom steeg, som Soning, op mod Himlen
En lysende og herlig Daad.
Thi Kjærligheden sneeg sig øm og bange
I Ondskabs skumle Labyrinth;
Snart vandt den Kraft paa sine Pilgrimsgange,
Og trodsed Mørket kjækt og blindt.
I Stormens Larm den hæved sine Sange,
Og lyste Haab i mangen Vraa,
Den Tvedragts fule Dæmon tog til Fange,
Og lod saa Fredens Time slaae.
Uveirets Sky sank ned i Mørkets Gruber,
Og Landet blev en festlig Sal,
Hvor Krigens Pauker og de blanke Tuber
Klang høit til skingrende Pokal.
Paa rette Hoved Kronen sad, den blanke,
Alt blev saa tyst; — fra hver en Hu
Jog Frihebs søde, hellighøie Tanke
Hvert Minde om den svundne Gru!

Da vaagned jeg, og Fuglen var forsvunden.
Fra Søen vifted Morgenvind,
Jeg sad saa eensom, tankefuld i Lunden

Med inderligt bevæget Sind.
Da voved jeg at strække mine Hænder
Til Harpens gyldne Straalerad,
Og aanded ud den Ild, i Hjertet brænder,
Med salig Fryd i dette Qvad!

Mismod.

Hvor tomt mit Hjerte! ak, hvor øde!
Min Himmel er saa dunkelgraa,
Ei Nattergalens Toner søde
Kan mere mig til Sjælen gaae.
Hvor mat og ussel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
O! gid jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
Thi det har reent forglemt at slaae;
Mig Livets stærke Vexelsange
Gjør hverken freidig eller bange,
Den indre Stræng de ikke naae.

Naar mine vakkre Venners Glæde
Mig lokker fra min stille Vraa,

Maa Rankens purpurgyldne Væde
Som Vand mig over Tungen gaae,
Og deres Haandtryk, deres Blikke,
Saa ærlige, dem kan jeg ikke
Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige,
Som kjærligt mig i Øiet saae;
Det Blik var da mit Himmerige,
Thi Himlen selv var ei saa blaa!
Nu kan i hendes Børnegruppe
Den usle, kolde, unge Gubbe
Med slukt Erindring roligt staae.

Ei Alvor, Skjemt, det Bittre, Søde,
Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
Ei freidigt Liv, og ei det Døde
Kan bringe Hjertet til at slaae;
Hvor mat og usfel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
O! gid jeg under Mulden laae!

Klage.

Manelz i Tyrol 5te Novbr. 1830.

Min Vei er tung,
Min Død blev let,
Thi mat er alt mit Hjerte;
Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Hvert Fjed mig volder Smerte.

Der var en Stund,
Da jeg var glad,
Min Vandrings Roser smukke,
I Mark og Lund
Ved Blomst og Blad
Jeg henrykt kunde sukke.

Min Barm blev øm,
Og Taaren steeg,
Men den blev aldrig bitter,
Mig Livets Drøm
Blev tidt en Leeg
Bag Rankens muntre Gitter.

En Helligdom
Mig Tiden var,
Et evigt, stort Exempel,
Og ydmyg from
Min Tanke bar
Dens klartudtrykte Stempel.

Men dybt jeg sank
I Mulm og Nat
Med fæle Feberdrømme, —
Min Stjerne blank
Forlod mig brat
Paa Livets vilde Strømme.

Det er mig selv,
Der fræk og stolt
Min Engel har forjaget! —
I Friheds Elv
Der er saa koldt!
Der fandt jeg mig bedraget.

Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Og mat er alt mit Hjerte;
Min Vei er tung,
Min Død blev let, —
Den blev den sidste Smerte.

Vinterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
Skoven staaer saa mørk og bruun,
Blank i Vest gaaer Dagens Rose
Bort af Vintrens blaae Paulun.

Taushed boer paa Eng og Høie,
Stjernen tindrer klart i Luft,
Hver en Busk har lukt sit Øie,
Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
Sove nu saa sødt og tæt,
Ei den hvide Buggepude
Trykker deres Aandedræt.

Poppelpilens Hoved hælder
Tankefuld, med Snee belagt;
Ak, den drømmer vist, — hvad gjælder? —
Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Sale,
Og mens Natten er saa stil,
Lyder Jægerhornets Tale,
Ak! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Degnens Bolig;
Mon han er paa rette Spor?
Mon nu hver en Barm er rolig,
Som bag disse Vægge boer?

Møllehjulets Larm forstummer,
Kulden binder Slusens Fald;
Hanen galer, Koen brummer
I den lune Vinterstald.

Flittig i den lille Stue
Træder Pigen Rokkens Hjul;
Rødligt brænder Lampens Lue,
Kakkelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side;
„Reis dig, Lise! fra din Stol;
Thi paa Kroen, maa du vide,
Har vi Fløiter og Fiol."

Ned fra Herregaards-Alleen
Farer frem et Kanetog,

Ud det slynger sig paa Sneen
Som en broget Ranglesnog.

Først Grevinden med Gemalen,
Saa en Frøkenskare skjøn,
Gouvernanten sidst i Halen
Kjører der med Provstens Søn.

Her bag Skoven hos Baronen
Er der Lystighed og Bal,
Blanke Lys i Lysekronen
Tindre fra den høie Hal.

Dreiende de brede Ører
Hjorten staaer ved Skovens Bræm,
Undrende hvad Klang den hører
Vakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
Nu sin Mad den hvide Maag;
Dog fra Fadet ei den hæver
Isens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skøiter
Svæver frem i krumme Sving,
Vinden om hans Ører fløiter,
Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
Venter ham et lystigt Lag,
Latter, Sang og Vinens Flammer
Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger,
Kraftigt skiftende sin Fod,
Svømmer gjennem Luftens Bølger
Sangen lifligt ham imod:

„Vivat Bacchus! stolte Herre!
Naadigt gjæst vor lille Flok;
Til at prise dig, desværre!
Findes aldrig Tunger nok!“

Men jeg stod paa Kjæmpehøie,
Stirred over Egnen hen;
Hvad jeg skued med mit Øie,
Tegned jeg med Blæk og Pen.

Phantasie.

Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger, de grønne,
Hid gjennem Stadens Larm sig trængte dit Rygte, saa venligt,
Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen paa Himlen!
Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjerligt
Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din Ynde;
Hvert et Ord var en Gnist, der slog i mit Bryst som en Lynild,
Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
Glemt er den svundne Dag, en blankere Sol er oprunden!
Liflig toner min Sang, thi Strængene taler om dig jo:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den sortblaae!
Gid jeg kun aandede hist den Luft, som qvæger dit Hjerte,
Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster.
Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Øinenes Straalhav!
Tidligt, før Vaarsolen steeg, vi roede paa blinkende Havfjord,
Meded med Silkesnor, os hældende ud over Baaden,
Eller vi drog et Vaad, os støttende fast paa vort Fodblad,
Tælled saa siden i Ro paa Bredden de sprællende Smaafisk.
Hornet kalder til Jagt, alt snuse de kobblede Hunde;
Kom, o, Huldeste! kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mile,
Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem Skov, ind i Krattet!
Kom, lad mig løfte dig op! ha! søde, kostbare Byrde!
Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfjer
Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.
Hen over grønnen Eng vi tumle de vælige Heste,

Skyggen modtager os da, gjennem Busk og Løvværk med Raslen
Fare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved Mosen,
Jægernes vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
Hjorten faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os: kom! kom!
Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie.
Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!
Maatte jeg, yndige Pige! blot eengang kysse din Læbe,
Favne dit smekkre Liv, — mit Hjerte siger det forud, —
Vistnok drak jeg en Ruus, at aldrig meer jeg blev ædru!
Her, mit Hjertes Mø! jeg rækker dig rullede Blade,
Komne fra Cubas Ø; see, tænd dem, Elskte, ved Arnen!
Altfor salige Blade! I kysse de friskrøde Læber,
Vist er I bedre end jeg: den Salighed slukte mit Liv ud!
Hjemad ride vi nu; og Vestens Blade med Virak
Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din Ganger.
Læg din fjedrede Hat, og flet dine kulsorte Lokker,

Hist i den funklende Sal man venter dig, Hulde! med Længsel.
Stolte Mø! du hersker i Tonernes Rige som Dronning,
Lokker af dreiede Rør og af spændte Strænge, — o, Trolddom!
Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt klager
Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Natsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
Klinger udi min Barm, som Troskab, evig og fjeldfast.
Brusende Bifaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?
Vil du, Bedste! som jeg, saa svæve vi ned gjennem Rækken,
Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjerne.
Salighed, ak, uden Maal! du hviler dig her i min Arm trygt,

Tæt ved mit bankende Bryst; du hører, det banker af Længsel?
Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!
Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og drømte,
Ak! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
Ene staaer jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
Strækker min Arm imod Vest, og favner kun natlige Vindpust.
Vift over Land, over Sø, bring hende mit Suk og min Klage!
Ak! hun ændser dem ei, hun aner jo aldrig min Elskov!
Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte fov sødt kun!
Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt du lider,
At du kan prise den Mø, som aldrig Øiet har skuet, —
Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes Priis da:
Hil dig, deilige Mø, du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!

Naar kommer Høsten?

Naar Pidsken den knalder,
Og Posthornet skralder,
Og kalder Studenten, din Kjæreste, herfra,
Naar Vognen forsvinder,
Og Taaren den rinder,
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker Du da?

Du sidder bag Rude,
Og lytter histude
Til Klangen, som døves af susende Vind;
Snart intet Du hører,
Dit Øie Du tørrer,
Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiser,
Og Asteren kneiser,
Og viser med Pral os sit stribede Blad,
Jeg kommer tilbage, —
Saa stands da din Klage!
Mit søde, lille Hjerte! Du skal være glad!

O! græd dog ei mere!
Gaa ned at spadsere,
Hvor Kirsebærtræet neddrysser sin Pryd;
Der var det, vi lovte
Hinanden saa ofte,
Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
Hos Bækken paa Broen,
Og skriver Dig Vers, imens Aftnen er smuk;
I Bølgernes Rinden
Og Luften i Linden,
Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk!

Og alt som Du sukker,
Jeg tænker, Du plukker
En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
„Han elsker af Hjerte,
Med Længsel og Smerte!"
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa Du?

Lad Blomsterne alle
Kun visne og falde,
Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
Af Frugterne søde
De gule, de røde,
Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

Hilsen.

Ak! Du sidder fjernt derude
Midt i Vintrens raae Natur,
Gjemt bag Vindvets blanke Rude,
Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
Med den rosenrøde Mund!
Snart vil Storm og Snee bortvige,
Vaaren vaagne af sit Blund.

Blusser da, min fine Lilie!
Du saa varm i Vintrens Slud,
Da vil vist paa grønne Tillie
Vaaren kaare Dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
Rose, Neglik og Viol,
Hyacinthen og den blanke
Tuberoses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de stimle
Rundt om deres Dronnings Fjed,
Og af dine Øines Himle
Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Jis vil bære.
Over Søen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have Ro.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst,
Naar din Brudgom, Vaaren kommer,
Mig det vorder Vinter først.

Flyv, Fugl! flyv.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vove!
Nu kommer Natten saa sort,
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort;
Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
Til de guulnæbede Smaa;
Men naar i Morgen du kommer tilbage,
Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel!
Seer du to Elskende, dem skal du følge,
Dybt skal du speide deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst,
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder dig hjem;
Sæt dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
Syng saa din Kjærlighed frem!
Kunde, som du, jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaae!
Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
Seer du min Favre at gaae.
Guulbrune Lokker de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax,
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak! du kan kjende hende strax!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk!
Har du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte,
Siig det, du veed det jo nok?

Haandværkssvenden synger.

Lille Cathrine!
Hvi bær Du det deilige Haar,
Som Dig om Kinderne slaaer
  Glindsende blødt?
Siig mig, er det ogsaa Ret?
Fange mit Hjerte i Net!
Nu har det flagret sig træt,
  Ja, næsten dødt!

Lille Cathrine!
Du viiste den spædeste Fod,
Hvor som i Dandsen Du stod
  Den sidste Gang.
Lislig Du var for mit Sind,
Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Vind
  Henrykt Dig svang.

Lille Cathrine!
Hvor trofast jeg favnede Dig!
Ak! men det gavnede mig
Dog jo kun lidt!
Rigtignok var Du saa mild,
Ja men dit venlige Smiil
Tændte i Hjertet en Ild;
Men kuns i mit.

Lille Cathrine!
Nu kommer vel Vaaren med Grønt,
Svinger sin Fane, saa skjønt
Blomsterbrodeert;
Jeg vil i Lundene gaae,
Fuglene hører jeg paa,
Hjertet vil hoppe og slaae
Ømt og geneert.

Lille Cathrine!
Saa spørger jeg Kukkeren ad
Hist mellem Bøgenes Blad:
Naar skal jeg døe?
Svarer den: det skal du snart!
Tænker jeg: det var da rart,
At du dog før din Depart
Saae denne Mø!

Lille Cathrine!
Naar skal vi nu samles igjen?
Glemmer Du ganske din Ven,
Inden vi sees?
Aaret omdreier sin Rok,
Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Beileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!
Jeg elsker Dig inderlig ømt!
Det har Du aldrig vel drømt,
Ak, men kun jeg!
Snart vil jeg sige Dig det,
Pige! forstaaer Du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Ile til Dig!

O! var jeg!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
Med disse Lokker, gyldne, rene,
Som volde dybe Hjertesaar,
Jeg, prydet med Golkondas Stene,
Mig kunde inderligt forene; —
O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
Hvor skulde jeg mig smidig føie;
Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
At Sneen smelted, og dit Øie
Du vilde kjærligt mod mig bøie; —
O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
Da maatte jeg jo med Dig vanke;
Med evig sød urolig Lyst
Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
Og lytte til din skjulte Tanke; —
O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kysſed mig din Rosenmund,
Du lokked mig med Ord saa blide,
Du klapped mig med Hænder hvide; —
O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysſer ei din Rosenmund,
Du har som Lænke ei mig baaret;
Og, skjøndt Du har til Død mig saaret,
Jeg er Dig mindre end din Hund!

Afsked.

Der staaer et Huus paa Sjællands Ø
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en lodden Hund mon gjøe,
Og over den mørkegrønne Sø
Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paastand,
Og tager op sin Kjep af Sand,
Og venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaaer den travle Viv,
Dog gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Nøgler ved sit Liv,
Og nynner saa smaat til Tidsfordriv,
Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Just hun, den Rosenlue!
Hun er saa rank som et Poppelskud,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Øies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
Til dem og den hulde Datter,
Til Hunden og til den grønne Sø;
Jeg reiste bort fra Sjællands Ø, —
Naar skal jeg see den atter?

„Adieu, adieu, Du blonde Mø!
Adieu, Du gamle Qvinde!
Du djærve Olding, Du maa ei døe!
Jeg kommer igjen til den blanke Sø,
Jeg glemmer Jer ingensinde.“

Saa gik jeg over Heden brat.
Jeg hvilte mit Hoved ved Tue;
Skjøndt Stormen vifted med sin Hat,
Og Duggen faldt i skumle Nat,
Ei sluktes mit Hjertes Lue.

Med Suk jeg op paa Vognen sprang,
Da Solen udstak sin Kerte;
Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet klang,
Det døvede ei den Længselssang,
Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast, Pige! jeg er Dig tro,
Hvorhen min Fod saa vanker.
Ak! i min Barm, — det veed Du jo! —
Dit Contrafei skal venligt boe,
Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjemmer Sjællands Blomstervang
Et mere trofast Hjerte,
End det, som digtede denne Sang,
Saa gid jeg synge sidste Gang
Min Elskovs Fryd og Smerte!

Gjensyn.

Saa stod jeg da paa Sjællands Strand,
Det var saa længe siden!
Til Søen med sin grønne Rand,
Og til min ranke Lilievand
Jeg skyndte mig som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
Høit sprudled Hjertets Kilde;
Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
Da skreeg en Ravn i høien Lind; —
Han meente mig det ilde!

Jeg ind i Hasselgangen treen,
Her maa hun sikkert være?
Paa Bænken sad hun med end Een,
Ham kysed hun bag Hækkens Green,
Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elskovsblik
Med Veemod paa min Skjønne,
Paa hendes Øies Lueblik,
Og paa det gyldne Haar, hun fik,
Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod
At titte ind bag Qvisten,
Og see det fine Melk og Blod,
For hvem den Lille mig forlod, —
Saa var det Contoiristen.

Jeg lod dem sidde og gik bort,
Og skrækked dem slet ikke;
Mit Aandedræt blev kuns lidt kort,
Og Taaren steeg, saa det blev sort
Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
Ved Stegen og ved Kagen:
„Min Gud! hvor kommer De dog fra?"
Og Fruen var saa fornem da,
Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerte var saa fuldt af Gru,
Men det blev meget værre;
Selv Sproget var forandret nu,
Og hvor det før var Du og Du,
Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Viin og liflig Mad,
Høibords blev jeg placeret;
Men som vi nu kring Dugen sad,
Og langede til blanke Fad,
Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasset fløð,
Jeg kunde ikke for det;
Den Viin, som før var mild og sød,
En Malurtstrøm til Hjertet gjød,
Og qvalte voldsomt Ordet.

Den frosne Fornemhed, jeg saae,
Den havde reent forstemt mig;
Jeg iled ud, hvor Hunden laae,
Han havde med sin Lænke paa
Dog ikke ganske glemt mig.

Af Sorrig blev jeg tankefuld
Til Kirkegaarden drevet;
Den gamle Mand, som laae i Muld,
Han var mig vistnok blevet huld,
Ifald han havde levet.

Det var da de tre lange Aar
Med deres dunkle Gaader!
Naar os et Glimt af Haab opgaaer,
Vi stakkels Mennesker, vi spaaer;
Men Een er kun, som raader.

Sonet.

O, hulde Søvn! du naadig dig forbarme,
Saa fast du mig i dine Lænker binde,
At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harme;

Du bære mig i dine bløde Arme
Til Drømmens Land, hvor ingen Taarer rinde,
Hvor min troløse Ven jeg tro kan finde,
Han trykker der min Haand med vante Varme;

Der drikkes Glemsels Væld af fulde Skaaler,
Kun Glædessuk fra lette Hjerter iler,
Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
O, sjeldne Fryd! at jeg til hende smiler!

Sonet.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Øiet vender,
Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
Din purpurrøde Kind, naar Dag begynder,
Dit Afskedsblik, naar Solens Afsked brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
Og Maanen mig dit Øie fromt forkynder;
Men intet lignes kan i Nord og Sønder
Ak! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei, altfor dybt jeg føler
I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
Skjøndt Du saa grusomt med min Smerte leger;

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger.
Du straaler høit, jeg sunket er i Støvet:
Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet.

Hvordan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
Det føler jeg med salig Smerte;
Men disse svage, usle Træk
Skal dog nok røre mangt et Hjerte.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
Er hun saa smuk, som det er trolig,
At Psyche var i Ungdoms Vaar,
Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
Som Julens Engel, der fra Himlen
Til Barnet bringer Glæde nok,
Men selv den Gladeste i Vrimlen.

4.

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
Der viser os det stærke Røde,
Og just vil sprænge Bægret op,
For ret i Elskovs Sol at gløde.

5.

Mig er hun ei for ung og varm!
Nei, det er just min største Lykke;
Jeg hende da med mandig Arm
Skal til mit unge Hjerte trykke.

6.

Men tænk dig hendes Øiekast!
Som Aftenstjernens Elskovsminer,
Naar den med sød, urolig Hast
Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smiil omkring sin Mund,
Som naar en Lilie fra sin Stengel
Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Vorherres Himmel nøies jo
Med Dagens Fakkel, Nattens Kerte;
Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
Som gjør en Himmel af mit Hjerte.

9.

Med en Tilskuers hele Ild
Jeg hendes Blikke tidt udpønser,
Og seer et Elskovsskuespil
Bag hendes Øines Silkefryndser.

10.

Saa reen som Vaarens Rosenskyer,
Saa sorgfri gaaer min Elskerinde,
Og aner ei det Eventyr,
Hun spiller i min Barm herinde!

11.

Skal vi da slutte vor Contract?
Jeg Romeo, Du Giuliette?
Vi spille til den fjerde Act,
Den femte vil vi reent udslette.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
Som svage Glimt af min Veninde;
Er hun mig nær, mit Øie meer
End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
Men hendes Røst dog er, paa Ære!
Et fromt Musikacademie, —
Der skal mit Hjerte gaae i Lære.

14.

Hun dandser ei, men det er godt,
Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
Og hæved hun saa Foden blot,
Saa fløi hun vistnok med det Samme.

15.

Skjøndt jeg med Riim ei kan faae Bugt,
Som jeg til Navnet vilde lænke,
Er det mig selv et Vers, saa smukt,
Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille ranke Lilievaand,
Hvis Blade er to hvide Hænder,
Mit Hjerte holder i sin Haand,
Og det er derfor, at det brænder.

17.

En Tid hun gik med sine Haar,
Og lod dem flagre yndigt vilde;
Men nu hun dem i Fletning slaaer,
At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
Kan jeg med gyldne Lænker bramme;
Og slipper jeg end aldrig ud,
Saa er det saamæn og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
At male fort, ifald jeg vilde;
Men det blev Digternes Fortræd,
Jeg tømte deres Billedkilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
Betragter jeg den hele Pige,
Er hun et født Mysterium,
Som ingen Tunge kan udsige.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
Vi Jordens Hjerte saare;
Det er det klare, lyse Guld,
Som flyder i hans Aare;
Vor Jord den er en gammel Mand,
Og meget maa han trælle,
Skjøndt stum, dog mangen Hugger han
Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
Man hører Vandet trille,
Der vander nu den mørke Gaard
Den evigt kolde Kilde;
Den klinger som et Orgelspil,
Og aldrig Stemme skifter, —
Naar Piberne man lytter til,
Da er det Klippens Rifter.

Vel ingen munter Sol vi har
Her i vor travle Kube;
Fra Schachten straaler Faklen klar
Ned i den dunkle Grube;
Der skuer man det frosne Glar,
I Mulmet ud sig strækker,
Hvor ingen Fisk sig svunget har,
Hvor ingen Frøer qvækker.

Langt inde i den graae Granit
Der boer den gamle Drage,
Vi Bjergmænd høre hende tidt
At klynke huult og klage;
Vel tusind Aar hun ruge maa
Paa Flintens skarpe Kanter;
Thi ud af Flinten kan hun faae
De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
Udi vor travle Hule,
For ham, hvem alt er underlagt,
Man kan sig aldrig skjule;
Ham see vi her saa godt, som I,
Der hist har lyse Dage,
Kun ham alene frygte vi,
Og see os ei tilbage!

Rankens Datter.

Naar Druens smekkre Moder
Har fostret Dattren ved sit Bryst,
Og i de blanke Kloder
Sig speiler Himlens Lyst;
Da springer hun fra Løvets Skjold,
Hvor hun har siddet tryg og bold,
Og hver en lystig Broder
Hun fanger strax i Vold.

Det er en deilig Pige,
Hun luer frisk med fyrigt Mod,
De runde Bryster stige
Med dristigt Ungdomsblod;
Naar Øiet sender ud sit Lyn,
Eia! det er et herligt Syn!
Hver Sorgens Sky maa vige
Fra Mandens Øiebryn.

Hun farer ei med Lempe,
Hun er saa stærk som Herkules,
Med Tusind kan hun kjæmpe, —
De synke hen som Græs.
Hver Feigheds Slave gjør hun fri,
Og hendes søde Trylleri
Et Hjertes Storm kan dæmpe
Til yndig Melodie.

Sit Kys hun skjenker Alle
Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
Med Jubel kan man falde
I hendes Favnetag.
Hun tager Alting overtvers,
Hun vender Graaden om til Skjers,
Paa hendes Navn vi kalde
I Toner og i Vers.

Men skjøndt hun trygt i Armen
Os knuger ret med kjærlig Lyst,
Ei kjøles Troskabsvarmen,
Som huses i vort Bryst;
Hun lærer os saa søde Ord,
Som aldrig før er hørt paa Jord,
Hun drager frem af Barmen
Hvert Elskovssuk, der boer.

Frisk op! og lad os tømme
Den Trylledrik, det Jomfrublod,
Da skal vort Hjerte svømme
I en elysisk Flod;
Hun freder Kundskabstræets Rod,
Hun er vor Elskov ei imod,
Og saligt kan vi drømme
Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg laae i Græsset nys
Og saae hver Lilie
Faae Sommerfuglens Kys
Imod sin Villie;
Mens Biens Læber hang
Ved Blomsterdusken,
Jeg hørte Fuglesang
Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hørtes der
En sagte Hvisken:
Da listed jeg mig nær
Til Tamarisken,
Og drog saa jævnt med Flid
En Green tilbage; —
Men aldrig nogentid
Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
I grønne Skygger,
Hvor Nattergalen tyst
Sin Rede bygger,
Der stod en lille Knegt
Med gule Lokker,
Og Busken ved hans Vægt
Saa sagte rokker.

Han stød med fine Been
I Stammens Kløfter,
Mens paa en løvfuld Green
Sin Arm han løfter;
Hans Vinger vare blaae,
Med Guld isprængte,
I Busken Kogret laae
Og Buen hængte.

Han smilte skjelmsk og snild;
Men knap jeg taalte
Den underfulde Ild,
Som Øiet straalte.
En lille Skaal af Guld
Stod ved hans Side;
Men, hvoraf den var fuld,
Maa han nok vide.

Ned i den gyldne Skaal
Han dypped Pilen,
Og saae paa grumme Staal
Med selsom Smilen;
Hans Øie vogted paa
En Fuglerede,
Hvor tvende Unger laae,
Og peb dernede.

Han tog med nænsom Haand
Paa deres Tunger,
Og skar for Talebaand
De spæde Unger;
Han strøg dem begge to
Med Sødt om Munden;
De rysted sig; da loe
Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergal,
Sad saa andægtigt,
Og hørte, hvor hans Pral
Var stolt og prægtigt;
Hun tænkte vistnok paa,
Da hun var Unge,
I Skolen maatte gaae
Og lære sjunge.

„En Gud," han sagde, „er
„Nu eders Amme;
„Thi jeg vil skjænke jer
„Min høie Flamme;
„Mit Guddomssprog, mit Bud
„Jeg eder lærer,
„Og sender jer saa ud
„Som Missionærer.

„Den anden Fugleart
„Maa ogsaa lære,
„Men kommer dog ei ret
„Til nogen Ære.
„Men I er af det Slags,
„Som vist kan hexe;
„I kommer alle strax
„I Mesterlexe.

„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde,
„Og det er Sorgens Død,
„For mig at græde.
„Den Sæd skal I udstrøe
„I Svendens Hjerte,
„Oplære hver en Mø
„I Elskovssmerte.

„Naar eensomt Svenden gaaer
„I Elskovstanker,
„Ved Vindvet Pigen staaer,
„Og Hjertet banker;
„Hun seer jo nok hans Vei
„I mørke Fjerne,
„Men aabner Vindvet ei;
„— Hun vilde gjerne! —

„O! slaa da sødt og net
„I Foraarsdalen!
„Saa hvisker Mennesket:
„Hør Nattergalen!
„Og paa mit store Navn
„Vil Alle raabe,
„Og under Livets Savn
„Paa mig kun haabe.

„Da voxer stolt omkring
„Min Magt paa Jorden;
„Og da gaae alle Ting
„Først ret i Orden;
„Thi det er Sorgens Død,
„For mig at græde;
„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde!"

Jeg gyste ret derved,
Han fløi med Latter,
Og paa sin Rede ned
Sprang Fuglen atter.
Nu veed vi da bestemt,
Bag Løvets Gitter
Der præke luunt og gjemt
De smaa Jesuiter.

De høie Steder.

Brev fra Straßburg, til Anna Mathea.

Mit første Brev var jo fra Kiel?
Men dette er fra Byen,
Hvor Münstren som en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Nu har jeg gjort en stor Svingom
Fra Tydskland til Neapel,
Og naar jeg ret mig tænker om,
Det tykkes mig en Fabel.

Thi alt, hvad jeg har redet, kjørt,
Og vaaget, drømt og sovet,
Og følt og tænkt og seet og hørt,
Det myldrer i mit Hoved.

Du indseer vel, det var ei let,
Mens Øiet foer forbi det,
At gribe hvert et Billed ret,
Og hitte Rede i det.

Men Dig jeg takke maa især,
Min snilde smaa Veninde!
Thi din er Skylden, om jeg her
Tilrette mig skal finde.

Dit Minde var den gyldne Traad,
Mig hele Veien fulgte,
For den jeg ingen Sorg og Graad
Og ingen Latter dulgte.

Paa denne Snor, hvor jeg drog frem,
Liig Perler lod sig fæste
Hvert Billede, jeg bringer hjem,
Men — Snoren er det Bedste.

Thi den holdt ud fra Kjøbenhavn
Til, hvor min Reise slipper,
Hvor jeg har skaaret ud dit Navn
I Capris brune Klipper.

Lad Andre qvide, om de vil,
For Store og for Slemme,
Jeg veed, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Dit Minde — kort — mig ei forlod
I Sorger og i Glæder,

Om jeg paa flade Slette stod,
Om paa de høie Steder.

Liig en Magnet mod Nordens Pol
Stod altid mine Blikke;
I Norden straalte Du, min Sol!
Jeg var som en Solsikke.

Saadan jeg red paa Capri op,
Hvor før stod Kaiserhuset;
Der rødmer vildt Levkoiens Top
Imellem Oldtidsgruset.

Og rundt omkring mit Øie saae
Med Vellyst i det Fjerne,
Det kunde ei til Sjælland naae,
Endskjøndt det vilde gjerne.

Jeg ellers altid skyer med Gru
At røres og at smægte,
Men her mit Hjerte rørtes, Du,
Det kan jeg ikke nægte.

Saa da jeg kom lidt længer frem,
Hvor Fjeldets Væg var lige,
Jeg ridsede et A og M, —
Hvad mener Du, de sige?

De Andre Skriften ei fik seet;
Thi havde de blot seet den,
De havde vistnok ret beleet
Sentimentaliteten.

Og da vi kom i Dalens Skjød,
Som skraa mod Havet stiger,
Der rakte os Levkoien rød
De brune Bønderpiger.

Smukt satte jeg dem paa min Hat,
Og tænkte: „Hun derhjemme
Skal eie denne sjeldne Skat,
Jeg trofast vil den gjemme!“

Men, ak! tilgiv min Troløshed!
Hist i Castellammare
Jeg gav dem til en Deilighed,
Jeg kunde mig ei bare.

Derfor min Straf jeg skulde faae,
Da over Engelsryggen*)
Til Døden træt jeg maatte gaae
Og støtte mig til Krykken.

*) Monte S. Angelo.

Jeg speided vel, men Intet der
Jeg fandt af danske Lunde,
Kuns Solens Guld, Orangetræer
Og Viin jeg øine kunde.

Høit stod jeg paa Vesuvio:
Igjennem Strid og Trængsel,
Jeg tænkte, naaer man Maalet jo
For al sit Hjertes Længsel.

Men hyllet tæt i Røg og Damp,
Som Christian den Fjerde,
Ei Blikket, trods den svære Kamp,
Gik over Alpens Gjerde.

Vulcanus med sin Svendetrop
Laae tyst i Damp og Hede,
Han hvilede sin trætte Krop
I Lavabygte Rede.

I Krateret jeg raabte: „Hei!
Vær artig nu dernede,
Thi jager du os Tre vor Vei,
Saa gjør du os kun vrede.

Den Ene er en Krigens Mand,
Jurist det er den Anden,

Og Præst engang jeg blive kan,
Ei skye vi selve Fanden.

Saa, frygter du ei Krigens Brand,
Og skyer du ei Processen,
Da lyser jeg i Kirkens Band
Dig selv og Smedeessen!" —

En deilig Sommerdag jeg red
Paa Monte Cavos Jèse,
Og saae Alverdens Herlighed
Fra Klostertaarnets Spidse.

Men intet lille Glimt jeg fandt
Af Vintersbølles Banker,
Og det min Glædes Vinger bandt,
Thi did stod mine Tanker. —

I det vidunderlige Rom
St. Peders Dom mon kneise;
Den, som engang til Toppen kom,
Har gjort en lille Reise.

Og did jeg kravled ogsaa op
I Compagnie med Flere
For fra dens gyldne Fløi og Top
Min Lykke at probere.

Men da vi kom i Knappen ind
(Huul er den, maa Du vide),
Jeg saae ei bedre end en Blind,
Thi lukt var hver en Side.

Slukørede vi nu i Rad
I kobberstøbte Kugle
Med trætte Lemmer tause sad,
Som fangne Sangens Fugle.

Dog pludselig en Trøst vi fandt,
Den Trøst sad i en Flaske;
Det var den lille Musikant,
Han drog den af sin Taske.

Han raabte: „Nu en Draabe hver
Af Druens Blod skal drikke,
Og nævne hende, han har kjær!“
Da straalte Alles Blikke.

Da mig han rakte Flasken frem,
Jeg satte den for Munden,
Jeg nævnede et A og M,
Og tømte den til Bunden. —

Paa Apenninens steile Top
Som sig mod Himlen løfter,

Jeg steeg til Valombrosa op
Igjennem Fjeldets Kløfter.

Det Kloster laae saa luunt og tyst
Omsnoet af kjøle Strømme;
Der blev jeg ført til Sjællands Kyst,
Men det var kuns i Drømme.

Der var en Lund med deiligt Læ,
Men paa den bløde Flade
Stod og et eensomt Bøgetræ
Med sommerfriske Blade.

Jeg favnede den gamle Ven,
— Han fandtes ei i Dalen, —
Og strakte mig i Græsset hen,
Og slumred ind i Svalen.

Da havde jeg saa sød en Drøm,
Veemodig uden Lige;
Jeg Taaren følte ængstlig, øm
Sig ned ad Kinden snige! —

Imellem Viin og Korn og Frugt
Paa Lombardiets Slette
En prægtig Stad sig breder smukt,
Dens Navn Du let kan gjætte.

Hver Morgen der jeg vandred til
Den store Kirkes Haller,
Hvor Solens Lys med broget Spil
Igjennem Ruden falder.

Den Kirke med sit Spiir og Top,
Med Buer og med Dukker,
Og med sin hvide Marmorkrop
Seer ud, som gjort af Sukker.

Ja, Tagets hele Billedhær
Med Trapper, Løv og Blade,
Seer rigtig ud, paa Lidet nær,
Som lutter Raffinade.

Forgyldt paa Templets Tinde stod
Jomfru Maria blide;
Jeg satte mig ved hendes Fod,
Og stirred ud saa vide.

Rundt om laae Sletten; men saa vidt
Som Øiet kunde see den,
Stod Bjergene som et Stakit
Omkring det rige Eden. —

Jeg travede med trøstigt Sind
Ad Splügenbjergets Side,

Frem og tilbage, ud og ind
Man Veien op maa stride.

Tænk Dig, hvor det var sært at see
En Vinterdag deroppe;
Skjøndt i August, der glindsed Snee
Paa alle Bjergets Toppe.

Der kom mig som en Luftning ret
Fra Nordens fjerne Dale,
Fast standsede mit Aandedræt,
Jeg kunde næppe tale.

Paa Grændsen jeg mig vendte om,
Og Haand paa Hjertet lagde:
Den Kuling, som fra Norden kom,
Til Syd min Hilsen bragte.

„Farvel, Vulcani Helligdom
Med rankesmykte Skulder!
Farvel, du store, stille Rom!
Farvel, Neapels Bulder!

Farvel, Toscanas Blomsterfad!
Ligurias Fyrstinde!
Farvel, Orangens dunkle Blad!
Farvel for denne Sinde!“

Jeg som en Draabe hurtigt gled
Ad Bjergets steile Pande,
Og derpaa rask det gik afsted
I skjønne Schweizerlande. —

Jeg nu tilsidst er kommet til
Den gamle Rhin og Byen,
Hvor Taarnet liig en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Didop som i en Kjæmpealm
Jeg krøb i Løv og Grene,
Men Grenene var støbt af Malm,
Og Bladene var Stene.

Jeg ridsede mit A og M
Ved Korset, næst ved Himlen,
Du selv engang kan finde dem
Imellem Navnevrimlen.

Jeg dreiede mig som et Fløi
Med Næsen imod Norden,
Men sort var Himlen, fuld af Støi
Med Skyer, Lyn og Torden.

Min Hals jeg gjorde rigtig lang,
Og letted mig paa Taaen,

Og kiged efter Dannevang,
Men troer Du vel, jeg saae 'en?

I Horizontens mørke Graae
Kong Volmers Taarnespidse
Jeg syntes rigtignok jeg saae,
Men veed det ei tilvisse.

Min Koffert alt er stoppet, Du,
Med Skjorter og med Støvler,
I Morgen reiser jeg; men nu
Jeg hviler mig, og — vrøvler.

Endskjøndt Du er en Jomfru klog
Paa otte Aar og mere,
Jeg haaber, denne Billedbog
Ei skal din Smag genere.

Du staaer jo i den lille Flok
En Stund endnu, og tro mig!
Jeg selv er saa barnagtig nok, —
Tidt kloge Folk udloe mig.

Lad Andre qvide da, som vil,
For Store og for Slemme,
Som sagt, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Om lidt Du voxer, bliver stor;
Men naar Comoedien ender,
Vi blive dog, saavidt jeg troer,
Nok lige gode Venner.

Da haaber jeg, Prindsessen fiin
Mig, den Forladte, trøster;
Den Skjæbne før har været min,
Jeg husker nok din Søster.

Kuns Jacob tjente fjorten Aar
For Rachel og for Lea;
Jeg evigt til din Tjenest' staaer,
Min lille Annathea!

Paa Herregaarden.

Hil sidde I, Herrer og Fruer!
Som flette en spraglet Oval,
Hvor Kraften og Skjønheden luer
Høit i den forgyldene Sal!
Hvor skal jeg min Lovsang fremsende?
Mit Hjerte knap kjender sit Maal!
Skal jeg til hver Rose mig vende,
Hvad heller til blinkende Staal?

O, Rose, du rødeste Blomme,
Du spirende, duftende Guld!
O, Rose, du hvide, du fromme,
Du Stjerne, nedfalden i Muld!
Skjul dybt eders tindrende Øie,
Og rødmer kun ydmygt i Løn,
Thi Skjønhedens Himmel, den høie,
Her straaler mod Strængenes Søn.

Jeg som en Draabe hurtigt gled
Ad Bjergets steile Pande,
Og derpaa rask det gik afsted
I skjønne Schweizerlande. —

Jeg nu tilsidst er kommet til
Den gamle Rhin og Byen,
Hvor Taarnet liig en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Didop som i en Kjæmpealm
Jeg krøb i Løv og Grene,
Men Grenene var støbt af Malm,
Og Bladene var Stene.

Jeg ridsede mit A og M
Ved Korset, næst ved Himlen,
Du selv engang kan finde dem
Imellem Navnevrimlen.

Jeg dreiede mig som et Fløi
Med Næsen imod Norden,
Men sort var Himlen, fuld af Støi
Med Skyer, Lyn og Torden.

Min Hals jeg gjorde rigtig lang,
Og letted mig paa Taaen,

Og kiged efter Dannevang,
Men troer Du vel, jeg saae 'en?

I Horizontens mørke Graae
Kong Volmers Taarnespidse
Jeg syntes rigtignok jeg saae,
Men veed det ei tilvisse.

Min Koffert alt er stoppet, Du,
Med Skjorter og med Støvler,
I Morgen reiser jeg; men nu
Jeg hviler mig, og — vrøvler.

Endskjøndt Du er en Jomfru klog
Paa otte Aar og mere,
Jeg haaber, denne Billedbog
Ei skal din Smag genere.

Du staaer jo i den lille Flok
En Stund endnu, og tro mig!
Jeg selv er saa barnagtig nok, —
Tidt kloge Folk udloe mig.

Lad Andre qvide da, som vil,
For Store og for Slemme,
Som sagt, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Om lidt Du voxer, bliver stor;
Men naar Comoedien ender,
Vi blive dog, saavidt jeg troer,
Nok lige gode Venner.

Da haaber jeg, Prindsessen fiin
Mig, den Forladte, trøster;
Den Skjæbne før har været min,
Jeg husker nok din Søster.

Kuns Jacob tjente fjorten Aar
For Rachel og for Lea;
Jeg evigt til din Tjenest' staaer,
Min lille Annathea!

Paa Herregaarden.

Hil sidde I, Herrer og Fruer!
Som flette en spraglet Oval,
Hvor Kraften og Skjønheden luer
Høit i den forgyldene Sal!
Hvor skal jeg min Lovsang fremsende?
Mit Hjerte knap kjender sit Maal!
Skal jeg til hver Rose mig vende,
Hvad heller til blinkende Staal?

O, Rose, du rødeste Blomme,
Du spirende, duftende Guld!
O, Rose, du hvide, du fromme,
Du Stjerne, nedfalden i Muld!
Skjul dybt eders tindrende Øie,
Og rødmer kun ydmygt i Løn,
Thi Skjønhedens Himmel, den høie,
Her straaler mod Strængenes Søn.

Du Eeg, med den knudrede Stamme,
Du Palme, med blomstrende Fjer,
Du Bjerg, som er evigt det Samme,
Du Iisfjeld, med gnistrende Spær!
Jer Kraft, som kun hviler forstenet,
Hos Ridderen luer med Liv,
Med Siirlighed blev den forenet
Ved Elskovs almægtige Bliv!

Op! blomstrende Herrer og Fruer!
Skalmeierne kalde til Dands;
Hvor Kraften hos Skjønheden luer,
Der flettes den sødeste Krands.
Høit Natten udstak sine Fakler,
Den vinker til sværmende Lyst;
Viid, Kjærligheds søde Mirakler
Ret læres kun Bryst imod Bryst!

Sang i Dalen.

Naar Iis og Snee paa Mark og Vang
Gaae bort for Solens Blink,
Og Droslen med sin muntre Sang
I Busken bygger flink;
Da til min Gritlis Dør jeg gaaer,
Og banker sagte paa,
At nu vi har den grønne Vaar,
Det kan hun strax forstaae.
La du, da dui, da du 2c.

En Krop saa rank, som Fyrren hist,
En Fletning tyk og lang,
En Fod saa let, som Fugl paa Qvist,
En Røst, som Klokkeklang,
To Øine, som to sorte Bær,
Og Kinden rund og rød, —
Jeg tør nu spørge frit Enhver,
Om Tøsen ei er sød?
La du, da dui 2c.

Hver Morgen Solen tidligt staaer,
Og kiger listigt ind,
Hvor Gritli fletter peent sit Haar,
Og kysser hendes Kind; —
Men jeg er nok saa snild, som den,
Thi knap den daler ned,
Jeg gaaer til Sennerhytten hen,
Og hun — hun veed Besked.
La du, da dui ꝛc.

I Dalen er en deilig Plet,
Der staaer et Lindetræ,
Der dandse vi omkring saa let
Udi dets grønne Læ;
Vi synge, som vi kunne bedst,
Vi har et lystigt Sind,
Thi Glæden, som en daglig Gjæst,
Hos os gaaer ud og ind.
La du, da dui ꝛc.

Med Riflen paa min brede Ryg,
Tre Fjedre paa min Hat,
Til Fjelds jeg stige kan saa tryg
At faae paa Gemsen fat;
Og kommer jeg saa vel derfra
Med Bukken, som er skudt,

Jeg Sølverlænker kjøber da
Og Perler til min Glut.
La du, da dui 2c.

Jeg lever freidigt hertillands,
Thi Fred jeg har med Hver,
Jeg har en Næve jo til Mands,
Hvis To mig kom for nær;
Min friske Glut og min Musket,
En Sang til Vinens Priis,
Det kan man kalde, troer jeg, ret
En Stump af Paradis.
La du, da dui 2c.

Sang paa Fjeldet.

I Aftenens Glands mon gløde
Bjergenes Krop,
Og Fuldmaanen hist, den røde,
Hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst,
Orangen høit, den søde,
Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Bræt,
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træt.
Han støder sin Røst i Luften hen,
Det skingrer fra Bjerg og Dal igjen; —
Han ryster Trensens Kjeder,
Og spidser sit Øre net.

Selv langsomt jeg Foden flytter,
Steil er min Gang;
Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
Stien er trang;
I Viinhaugen brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal; —
Jeg veed jo, hist hun lytter,
Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Øine tindre,
Stjernerne liig,
De sige mig: „Hjertets Indre
Brænder for Dig!"
Høit lyder Kapellets Klokkeklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang:
Madonna! huldt Du lindre
Min Længsel evindelig!

O! Nina, min unge Qvinde!
Liflig og varm!
Snart skal jeg omkring Dig vinde
Kraftigt min Arm;
Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
Som skulde vi aldrig skilles ad; —
Og Morgnens Sol skal finde
Os slumrende Barm mod Barm.

Til min Læser.

Min Musa svæver ei paa stærke Vinger
I dristig Flugt til høie Regioner;
Hun fremmed er, hvor Skræk og Rædsel throner,
Og sjelden sig fra lave Tue svinger.

Med sparsom Gunst kun af og til hun bringer
Sit søde Kys, og Længselen forsoner,
Og lærer mig de faa, de simple Toner,
Som ængstelig min Haand af Strængen tvinger.

Hun ligner mest en fattig Bondekone,
Der hist og her blandt Bukkar, Brombærranker,
Blandt Caprifolier, under Bøgens Krone

Af Blomster, vilde Bær en Skat sig sanker,
Og smykker den saa godt, som hun forstaaer 'et, —
Men, ak! det er kun Vaar een Gang om Aaret.

Prolog til Damerne.

Ved en Forestilling i Studenterforeningen.

Den gravitetiske, den tause Fugl,
Som stadigt sidder ved Minervas Side; —
Der langsomt svæver hen i Nattens Skjul
Paa Søvngudindens Spor, naar hun, den blide,
Selv slumrende, et Barn paa hver en Arm,
Hendaler gjennen Sommernatten varm; —
Som sætter sig paa Grenen tidt derude,
Og kiger ind ad Vindvets Rude,
Og seer den unge Pige staae
I søvnløs Stund halv ubevidst og stirre
Paa Sø og Skov, hvis Former sig forvirre
I Nattens ubestemte Graae; —
Hiint Billede paa Dybsind, paa Forstanden,
Der pryder Banneret, vi ære,
Som hver Student — De veed — maa bære
Om ikke i, saa dog paa Panden:
Hiin Fugl har klækket ud en Flok
Af Børn, som hendes Viisdom arve,
Som bære hendes alvorsfulde Farve,
Og ere lærde, Gud veed! meer en nok.

Men see! — et andet Kuld hun frembragt har,
Hvis Fjederham har tusinde Couleurer,
Hvis Stemme klinger jublende og klar,
Og tidt et morderligt Spektakel fører,
Der chagrinerer slemt den satte Ugle;
Og disse kaldes — kan De tænke! — Spøgefugle!
Af dem er sanket her i dette Buur
En Sværm, som kjæk og fuld af Løier
Tør efterligne hiin fortryllende Natur,
Hvis Smiil kun deres Mod forhøier,
Ifald det ellers kan formeres;
(Den slanke Piil kun gracieust sig bøier,
Det Bedste, veed De, bedst parodieres!)
De har det Haab, at ikke reent omsonst
De have lokket Dem til disse Sale;
I Lystighed bestaaer al deres Kunst!
Dem var det da, hvis Sag jeg skulde tale,
Og inderligt dem anbefale
Til Deres Bifald, — Deres Gunst.

Vise.

Ak, hvor Faa her rundt om Borde
Af den gamle faste Stok!
Vist vi spurgte, om vi turde:
Hvor er vel den hele Flok?
Hvor er Aanden, som forene
Os i Livet skulde smukt?
Træet har vel mange Grene,
Men hvor er dets gyldne Frugt?

Venner! læg det Ord paa Hjerte,
Det er ei saa ilde meent:
Rosens Duft og Tornens Smerte
Er i Livet jo foreent;
Lad da Smerten os ei frygte,
Og lad os ei Kampen skye;
Finde skal vi, hvad vi søgte,
Om vi fødes kan paany.

Ei det kaldes kan at sværme,
Nei, det er en reen Bedrift,
Om vor Skat vi vil beskjærme
Kjækt i Tale, Sang og Skrift;
Men skal Aandens Kamp os nytte,
Maa der Ild i Aaren gaae;
Ryg mod Ryg vi da maae støtte,
Og til begge Sider slaae.

End som Brødre staae vi sammen,
Og vort Maal vi end kan naae;
Dog et Pust kan slukke Flammen,
Og vort Samfunds Lys udgaae;
Men — som Grundsteen kan vi bære,
Hvis vi knytte Haand i Haand,
Kongens Throne, Danmarks Ære,
Friheds Lys og Sandheds Aand.

Bort dog nu med Alvors Tanker,
Ringer Sorgen til dens Grav!
Glæden vinker! Druens Ranker,
Kjærlighed har og sit Krav;
Tænk nu hver sin Elskerinde,
Husk det sidste, søde Kys!
Da vil Skyen nok forsvinde,
Og hver Pande vorde lys!

Farvel
til
Henrik Hertz.

Naar Engen praler lysegrøn,
Og Gjøgen høres gale,
Og Droslen bygger Huus i Løn
I dunkle Bøgesale;
Naar listigt Bølgen, blank og blaa,
Sig stjæler Kys fra Stranden,
Var det jo syndigt, om vi laae
Forknyt bag Volderanden.

Nei, følge vil vi Hjertets Drift:
At høre Kildens Stemme,
At grandske hvert nyprentet Skrift,
Som staaer i Skovens Gjemme;
Andægtigt der vi lytte til
De tusind smaa Poeter;
Hvad Sommerfuglen præke vil
Fra Blomstens blaae Catheder.

En Sanger fulgte os herud
At see vor Skov, vort Eden,
Før han, i Pagt med Sangens Gud,
Vil flagre bort fra Reden;
Da taer han sagtens Harpen med,
Men vi bør ikke klage:
Hans Hjerte vil med Trofasthed
Nok blive her tilbage.

Dybsindig, snild, med mandig Røst
Han tugted Kunstens Blinde;
Han sang med dybtbevæget Bryst
De faldne Danskes Minde;
Hans Børn vi saae, — en broget Rad
Paa Kongens Torv derhjemme,
Og spørges: hvor han ellers qvad?
Maa vi ei Hirschholm glemme.

Men, at ei Sydens kjælne Klang
Os skal hans Længsel røve,
Og reent den danske Fuglesang
I Mindet overdøve;
Skal han af Skovdocenters Hær
Et lille Cursus høre,
Som paa den lange Reisefærd
Kan klinge for hans Øre.

„Flyv saa kuns over Bjerg og Dal,
Og sank dig søde Frugter,
Og bær dem hid i Bøgens Sal,
Hvor Bredden venligt bugter;
Strø her din Høst! — i Fredens Læ
Din Idræt huldt vil lykkes,
Og friske Skud af Laurens Træ
Omkring din Isse trykkes."

Champagnevise.

Rask nu lad Champagnen knalde,
Proppen høit mod Loftet slaae,
Riim nu lad fra Læben falde,
Som har Been og selv kan gaae!
Bacchus ogsaa denne Gang
Fader være til vor Sang.

Skjøndt Champagnen synes rolig
Har den dog et vildt Gemyt;
Hidsig sprænger den sin Bolig,
Og gjør ikke lang Disput;
Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem.

Solen selv sig heed nedgyder
I vor trolddomsfulde Drik,
Og naar flammende den syder,
Faae vi mangt et Himmelblik;
Thi hver Draabe, rund og fiin,
Gjemmer snildt en Amorin.

Amor stolt paa Vinens Dunster
I vort Capitolium
Driver sine vilde Kunster,
Og i Barmens Adytum;
Ved hans Oprør tidt er hændt,
Hjertet skifted Regiment.

Tidt, naar Hjertet maatte stride
Tvivlsomt mellem Hulde to,
Lod Champagnen vi nedglide
For at mægle Fred og Ro;
For det meste har den dømt:
Elsk dem Begge lige ømt!

O, fortryllende Mænade!
Seer jeg ret, Du svimler nok
Paa din Parder? Viindrublade
Spille om din løste Lok;
Ræk dit Bæger, stil mit Savn!
Tørst, det er min Længsels Navn.

Vivat Bacchus! See, han kommer,
Han har hørt vor Flaskes Knald;
Strengt han forske vil som Dommer,
Om vi røgte troe hans Kald!
Drikker Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae!

Men see! — et
Hvis Fiederham har t
Hvis Stemme klinger i
Og tidt et morderligt
Der chagrinerer slemt
Og disse kaldes — k
Af dem er sanket her
En Sværm, som kjært
Tør efterligne hiin fo
Hvis Smiil kun deres
Ifald det ellers kan r
(Den slanke Piil kun
Det Bedste, veed D
De har det Haab, a
De have lokket Den
I Lystighed bestaaer
Dem var det da,
Og inderligt dem a
Til Deres Bifald, -

„Siig mig, hvor De sad og skrev
„Hiint forfløine Fuglebrev?“
Det var der paa Skrænt, ved Broen,
Hvor nu Koen
Langsomt drev.
Men det var dog mest paa Skrømt,
Hvad mit Hjerte føler ømt,
Kan ei synges, helst jeg tier,
Rimeri er
Da fordømt.
Men mit Hjerte heftigt al Skjønhed tilbeder,
Og det Maal af Saligheder
Har jeg ofte tømt.

„Hvorom talte vi dog før?“
Om en vakker fransk Monsør,
Som var med paa Grækertoget,
Han, som Kroget
Lige gjør.
„Han mig bad om mit Portrait!“
Naa? De skjænker ham vel det?
„Nei, De veed jo, hvem jeg lovte
„Det saa ofte?“ —
Det var Ret!
„Men De skulde hørt ham saa vred paa den Danske!
„Een saa følsom blandt de Franske
„Har jeg aldrig seet!“

I Bacchi Helligdom jeg laae,
— Saa tidt jeg der maa ligge, —
Jeg Gudens røde Aasyn saae,
Og bad med megen Hikke:
„O, Bacchus! vær mig naadig, du!
Og lad mig aldrig, til min Gru,
En Draabe Vand uddrikke!“

Han rørte med sin Stav min Mund, —
Det brændte, — jeg fornam 'et; —
Nu skyer jeg Vand, som galen Hund,
Af Vandskræk er jeg rammet;
Og gjør jeg noget Smukt og Godt
Og er jeg ikke reent Peer Tott,
Jeg skylder ene ham 'et.

Med Rhinsk, Madeira, Bergerac,
Champagner og Burgunder,
Tokaier, Porto, Frontignac
Han tryller sine Kunder;
Compotatorers vilde Chor
Lovsynger høit fra Syd til Nord
Hans herlige Vidunder!

En Sviptour til Rom.

I det romerske Gilde, 8de Marts 1834.

Lytter ei til Nordens Stemme!
Sadler Phantasiens Hest!
Storm og Slud vi maae forglemme,
Og i Roma være Gjæst!
Har nu Hesten end ei Vinger,
Vand den brav i Bacchi Blod;
Rask da gjennem Æthren bringer
Den os til den gule Flod.

Hør de tusind Klokkers Bimlen!
Jo, her er den store Stad!
See San Pietro høit mod Himlen,
See hist Caracallas Bad!
Disse klippestærke Mure?
Det er Vaticanets Slot; —
Paven sidder der i Bure
Med sin røde Fløils Calot.

Er vi der? Jo, Allesammen!
Her vi har vort Chiavica.
Seer I Lampen der med Flammen?
Er her Maccaroni? Ja!
Eh, coltello e forchetta!
Nino! Nino! — Subito! —
Sprigati! — Aspett' aspetta!
Der han kommer! — Eccolo! —

L'insalata di lattughe,
Samt et Stykke saftigt Stegt,
Sal e pane kan vi bruge,
Men for Alt un mezzo, — Knegt!
Mindre gjør det ei i Aften,
Langveis fra vi kom herhen,
Og vi skal paa Druesaften
Atter ride hjem igjen.

Kom herhen til Vindvets Rude!
Tænkte jeg det ikke nok?
Han, Tritonen, staaer derude
Paa sin mørke Marmorblok;
Vandets Søile selsomt rokker,
Hvergang Luftens Vinge slaaer;
Var han viis, den stakkels Klokker,
Kom han op og fik en Taar.

Naar i Morgen Solen blinker
Smukt paa Kaiserborgens Gruus,
Vil vi gaae, hvor Kunsten vinker,
Rundt i Staden Huus fra Huus;
Og naar ret vi har studeret
Lærred, Marmor, Loft og Muur,
Vorde vi vel promoveret
Til den levende Natur.

Om Albanerbjergets grønne
Sider møder os da nok
Atter hine stolte Skjønne
Med den ravnesorte Lok:
Ak, Assunta, Serafina,
Nunziata, Orsola,
Betta, Cecca, Gelsomina,
Nina, — ak! Veronica!

Bort dog med det Drømmervæsen,
Som forvirrer Sands og Hu,
Hjemad vil vi vende Næsen, —
Virkeligt er kun hvert Nu;
Og kun dette ret vi nøde,
Hvor vor Vugge stod i Ro,
Hvor de første Taarer fløde,
Og den første Gang vi loe.

Derfor, skjøndt hos Verdens Dronning
Vi fik sværmet sødt i Mag,
Bragte vi dog al vor Honning
Til den gamle Kubes Tag;
Som Erstatning her vi søger
For vort Savn af gamle Rom
Pensel, Meisel, Pen og Bøger
Og — et Hjertes Helligdom.

Den første Excursion.

Fra Studenterne til Etatsraad J. W. Hornemann, 1834.

Egen staaer saa kold og bar,
Bøgen spirer næppe,
Vaaren kun paa Sletten har
Lagt sit bløde Teppe;
Alt saa vidt som Verden er,
Over Dal og Høie
Kiger kjæk en Blomsterhær
Frem med vakte Øie.

Nu hver Blomst sin gamle Ven
Aabner ømt sit Hjerte,
For med Duft at veire hen
Vintrens bittre Smerte;
Ved hvert Fjed, han træder frem,
Smaa Veninder tale,
Og hvert Aandedrag af dem
Vil hans Bryst husvale.

Venligt ind i Kredsen træd,
Lad dig lifligt qvæge!
Hver en Urt saa fiin og spæd
Være vil din Læge!
Smukt med Duft og Fuglesang
Hilser Vaaren atter,
Og paa Mark og Eng og Vang
Hver din Søn og Datter.

Her i Skov, som hist i By
Er dit Hjerte hjemme,
Elsket her i Lundens Ly,
Som bag Murens Gjemme;
Hist du tusind Hjerter bandt,
Her dig tusind venter;
Her, som hist, du er iblandt
Venner og Studenter!

Ved et Bryllup.

Vi veed, o, Gud! dit Viisdomsøie vaager,
Din Almagtshaand regjerer hvert vort Fjed;
Du spreder mægtigt Jordelivets Taager,
Og sender Trøst og Lys fra Himlen ned;
Paa Støvets Færd Du trykker Alvors Stempel
Du mildner kjærligt Kampens bedste Frugt,
Du gjør vort Hjerte til et Fredens Tempel,
Som aabent staaer, til Graven det har lukt.

Vi veed, o, Gud! Du aabner mildt dit Øre,
Du lytter til en ydmyg Tillids Raab;
Dig intet Suk forgjæves vi fremføre,
Beskjæmmet aldrig blev hos Dig vort Haab.
O! hør vor Bøn for disse To, som knæle
Med hellig Andagt for din Høiheds Pragt!
O! lad paa dem dit Faderøie dvæle,
Velsign for Evigheden Tidens Pagt.

Vi veed, o, Gud! din Aand har os omsvævet
Med Kjærlighed i denne Høitidsstund;
Du har annammet Løftet, som sig hæved,
Med Tro til Dig, fra Bruds og Brudgoms Mund.
Omslyng dem Du, ifald det er din Villie,
Med Livets bedste Blomster Troskabs Baand,
Og lad dem hist modtage Edens Lilie
I Salighed forεente af din Haand!

En Sommernat.

Høit over Bøgens Top
Der gaaer en Stjerne op,
Og skuer ned til Skovens dunkle Kroner,
Og dybt fra fjerne Krat
I stille Sommernat
Der lyde Nattergalens ømme Toner.

De lange Skygger maae
Med Taagesløret paa
Henſvæve tyst og langsomt over Mosen;
Og saa fortrolig, øm
Som i en Elskovsdrøm
Udaander Lilien tusind Suk til Rosen:

„O, mindes du dengang,
Da vi, mens Lærken sang,
Opvaagnede ved Foraarssolens Lue?
Og da dit søde Blik
Mit Øie henrykt fik
Med al sin hede Længsels Kraft at skue?

Vi folded ud vor Knop,
Og voxte sammen op;
Men Stormen snart vort spæde Løv adspreder;
Dog af vort korte Liv
Har Kjærlighedens Bliv
Jo skabt en salig Sum af Evigheder."

Men Rosen stod saa tyst,
Og gjemte i sit Bryst
Al Sødhed, som den hemmeligt bevared;
Kun Stjernens Sølverglands
I Duggens Perlekrands
Lod Elskov anende fortolke Svaret.

En Gysen sagte gaaer
Igjennem Skovens Haar,
Fra Østen farves blege Himlens Kinder;
Hver Stjerne slumre vil,
Og lukker Øiet til,
Mens Natten, Sorgens hulde Ven, forsvinder.

O, lad mig, dunkle Jord!
Hvad anende jeg troer,
Bekjende for dit tause Moderhjerte;
Du kjender vist mit Savn, —
Lad snart mig i din Favn
Udgræde al min Veemods søde Smerte.

Uskyldige Ønsker.

En Sommerfugls Vinge
Var tidt mit Begjær;
Hvor skulde jeg svinge
Snart hist og snart her!
Til Rosernes Rødme,
Violernes Blaae,
Til Duft og til Sødme
Min Hu vilde staae.

Mig Rosen da sendte
Sin purpurne Glød, —
Jo mere den brændte,
Jo meer var den sød;
Violernes Blikke
I sværmende Suus
Jeg vilde uddrikke, —
Eiah, hvilken Ruus!

Paa blændende Lilie
Jeg satte mig kjæk;
Du havde ei Villie
At jage mig væk;
Men vilde mig true
Din straffende Haand,
I svævende Bue
Jeg svandt som en Aand. —

Dog helst gad jeg være
En tryllende Sang,
Som Luftbølger bære
I sittrende Gang;
Der, medens den lyder,
Liig Bjergmandens Vaand,
Saa seirende bryder
De skjulteste Baand.

Igjennem dit Øre
Jeg listed mig ind,
Du maatte mig høre
Med Hjerte, med Sind!
Alt maatte da vige
For Trolddommens Magt, —
Ned vilde jeg stige
I Guldgrubens Schacht.

Til Venstre, hístnede,
Hvor Livskilder gaae,
Hvor Lysalfer frede
Den yndigste Braa,
Hvor Lilierne smykke,
Og Roserne groe,
Der vilde jeg bygge
Og slaae mig til Ro.

Der klinge jeg vilde
Til Sorg og til Lyst,
Og tidligt og silde
Opfylde dit Bryst;
Og ude og inde,
I By og paa Vang
Evindeligt minde
Om mig og min Sang.

Aftenmøde.

Sid stille hos din røde Ko,
Og bliv kun ikke bange;
Vi har jo sladdret jævnt, vi to,
Saa mange hundred Gange.
Jeg sætter mig i Kløvret blødt,
Imens Du Koen malker,
Mens Gjøg i Skoven kukker sødt,
Og Stork i Mosen stalker.

En liden Fugl hver Morgenstund
End sidder for min Rude,
Med søde Sange i sin Mund,
Og lokker mig derude.
Det er den samme, troer jeg vist,
Som jeg og Du nok kjender,
Som sad og sang paa Lindeqvist,
Da vi blev gode Venner.

Jeg tænker da saa mangen Gang, —
Skjøndt nu vi sjelden mødes, —
Hvor Kjærlighed blandt Spøg og Sang
I Hjertet snart kan fødes.
Jeg tænker paa, da først din Haand
Mig saadan skulde fange,
At Du mig lagde fast i Baand
Samt alle mine Sange.

I mine Viser alle fik
Jeg kjønt dit Navn indflettet,
Og du forstod det nok, dit Blik
Det klart mig har berettet;
Kom Andre saa med deres Snak,
Saa vidste Du det ikke, —
Men mig Du sagde tusind Tak
Med meer end søde Blikke.

Fortryd kun ei, hvad Du mig gav!
Det var dog grumme ringe.
Og saa, Du værged dig jo brav,
Ja, lod dig næsten tvinge!
Dog — næsten lig'saa god som jeg, —
Hvi standsed Du ved Broen?
Og hvorfor løb Du ei din Vei,
Dengang vi kom til Loen?

Hvor Du var sød! din Stemme klang
Saa klar mod Bøgens Toppe,
At Fuglen glemte reent sin Sang,
Og sad saa tvær deroppe.
Og saa vor Dands! — Jeg mindes grant
Dengang hos Erik Heire,
Hvor det gik feiende galant
Med Reel og Contraseire!

Ak, intet Bær endnu er født
Paa Himbærbusk i Lunden
Saa duftig sødt, saa rødt og blødt,
Som dine Kys paa Munden.
Jo, jeg tør snakke med derom,
Ei løiet eller pralet;
Thi den, som først til Mølle kom,
Var jeg, — og jeg fik malet.

Nu har vi skiftet! Hver har Sin!
Men hvad kan alt det skade?
Liig Maanedsrosen, spæd og fiin,
Vi verle Blomst og Blade; —
Med Elskov, som med Blomst og Frugt,
Jo Livets Stamme prydes,
Den gjækker og ved haanlig Flugt,
Ifald ei frisk den brydes.

Nu maa Du hjem, og jeg skal gaae,
Alt kjøligt Duggen falder,
See Maanen rød bag Skoven staae, —
Jeg troer, din Fader kalder!
Men giv mig end, som fordum tidt,
En sød Drik Melk af Spanden,
Og — — hvorfor ei? — i Morgen frit
Du kysse kan den Anden!

Bacchus og Venus.

Lyksalig Druens Krands, som slaaer
Sig om Lyæi dunkle Haar,
Der kruses om hans Pande!
Den lytter til det Sværmeri,
Som med en evig Melodie
Forskjønner huldt den Ruus, hvori
Han svimlende mon stande.

Lyksaligt, Helios! dit Blik,
Som suger i een Luedrik
Al Afrodites Ynde!
Du seer paa Skulder, Fod og Barm,
Paa Hofte, Øie, Kind og Arm, —
Og kan Alverden fra din Karm
Henrykkelsen forkynde.

Lyksalig, Bacchus! blev du selv:
Du drog din Hær, den vilde Elv,
Fra India tilbage;
I dunkle Lund dit Bryllup stod,
Du favnede med kraftigt Mod
Gudinden, som i Lueblod
Hos dig kun fandt sin Mage.

Lyksalig han, som da blev fød,
O, Cypris! af dit Jomfruskjød, —
Med Guddoms Ild han gløder.
Han har, som Fad'ren, Kraftens Tegn,
Han er, som du, liig frugtbar Regn,
Han vogter Druegaardens Hegn,
Og Elskovs Stævnemøder.

Lyksalig hver, som lød dit Kald,
O, Bacchus! — i dit Tempels Hal
Han Glæden fandt ublandet;
Men vee den Usle, som Foragt
Har kastet paa din Druepragt,
Til Marsviin trylled ham din Magt —
Han leve maa i Vandet.

Lyksalig den, som træder ind
Til Cythereas Altartrin,
Og der sin Krands nedlægger;
Ham straale hendes Øine blaae,
Hun byder Nymphers Sværm fremgaae,
Som smilende, med Hænder smaa
Den gyldne Kalk ham rækker.

O! tænd da dybt din Luelyst
I Qvindens Barm, i Mandens Bryst,
Olympens Afrodite!
O, Dionysos! hør vort Suk,
Dit Tempels hvalte Dør opluk,
Og send med Faun, Satyr og Buk
Os Nympher blandt vor Midte!

Sjælland.

Jeg synger, som jeg kan,
Men ei altid, som jeg vil, —
Jeg veed det, Venner! tidt
Var falsk mit Strængespil;
Men vandt jeg blot et Haandtryk,
Et blaaøiet Smiil,
Saa takked jeg Vorherre, —
Og lod saa staae til.

At svinge mig til Gudhjem
Jeg ikke Vinger fik,
For Afgrundens Rædsel
Jeg vender sky mit Blik;
Men Jorden, den lyse,
Med Bjerg og med Dal,
Med duftende Græsmark
Og Bøgeskoven sval,

Hvor Raabukken springer,
Og Sidskenen slaaer
For friske Nordlandsmøer
Med guldblonde Haar, —
Den lokker mig saa sødt
Til sit moderlige Bryst,
Der hviler sig mit Hjerte,
Der synger jeg med Lyst.

Men flakker nu paa Kloden,
Saa rig og saa stor,
Fra Vest til Øst mit Øie,
Fra Syd og til Nord,
Blandt Byer, Slotte, Lande,
Kyst, Dal og Bjerg og Havn,
Det dvæler dog kjærligst,
O, Sjælland! ved dit Navn.

Der ligger du i Havet
Med Byer og med Slot,
En rødmusset Glut
Paa et Silkebolster blaat,
En blinkende Smaragd
I sin sølverne Karm,
En blussende Brud
I sin stærke Brudgoms Arm.

I Fordumstid da skygged
Fast Bøgen overalt,
Nu kryber Plougen langsomt,
Hvor Stammerne faldt,
Og Kilden er nu tilgroet,
Og Banken er flak,
Hvor Brokken før var hjemme,
Og Skovmusen drak.

Nu er der Liv i Bugten,
Hvor før med sagte Slag
Sig eensomt Bølgen vælted
I stille Sommerdag;
Hvor Ulven før sig listed,
Og Bjørnen havde Hie,
Om Slottet breder Haugen nu
Sin Farveharmonie.

Jeg priser ei det Gamle
For at skjæmme det Nye,
Ei Nutidens Glands
Skal fordunkle Oldtids Ry;
Men hvert et lille Træk
Af din Skjønhed er en Pynt,
Jeg male vil i Sangen,
Jeg her har begyndt.

Mod Nord bruser Kattegat,
Ved Siden Sund og Belt,
Mod Syd sig speiler Skoven
I det vatrede Felt;
Fra Krogen til Volmers Slot,
Fra Næs til Axelstad
Er du med Eng og Skov og Vand
Et rigt broderet Blad.

Hver Bølge, som saa sagtelig
I Bugt sig sniger ind,
Som knuser sig mod Klinten
I vildt, fortvivlet Sind,
Veed god Besked om gamle Ting,
Og Havfruens Sang
Fortolker deres dunkle Sprog
Ved Langlegens Klang.

Om Kjæmpehøien svæver
I Natten Skygger frem,
Den gamle Helt besøger
Sin fordums Storheds Hjem;
I Mosen dandse Alferne
Med straagule Haar,
Mens Rørdrummen pauker,
Og Nattergalen slaaer.

Paa Sletten kneiser Egen
Stolt af sin runkne Bark;
Den hvide Elverpige
Hensvæver over Mark,
Hun dandser omkring Træet,
Og i den dybe Skrift
Hun læser gamle Elskovsqvad
Og mangen stolt Bedrift.

Naar Porthunden sover,
Og Maanen er i Seng,
De vevre Nisser drille
Baade Pige og Dreng;
Knap galer Morgenhanen
Paa Bondegaardens Toft,
Saa skjæler sig hver Pusling
I Kjelder og paa Loft.

Hvor Skoven hælder ned
Mod Søens grønne Rand,
Der kneiser røden Borgmuur,
Og seer sig i Vand;
Liig Sphinxen hviler Kirken,
Og stirrer vide ud,
Og værner fromt om Støvet
Af mangen Ridder prud.

Fra Høiden over Skoven
Viser Gisselfeld sin Pragt,
I den friske, grønne Mose
Er Holmegaarden lagt;
I Parken spiller Karpen
Og Brasen saa bred,
I Dyrehaugen Hinden
Med Lænden, trind og fed.

I Skovklosters Haller,
Hvor Munkebrødre sang,
Der Peblingen vandrer
Sin tunge Skolegang;
I Ringsted og i Roeskild
Bag broget Marmorsteen
Sødt hviler Drot med Dronning
De livstrætte Been.

Den sommerglade Lærke,
Hun qviddrer høit i Luft,
Og Jordbærret krydrer
Skovsletten med sin Duft;
Mens Ræv og Hare pusle
Rundt om i lune Krat,
Den brune Hjort sig brýster
Med sin kronede Hat.

Igjennem Øresundet
Der feier Nordenvind
En Sværm af travle Snækker
I Havnens Favntag ind;
Søkrigens Kjæmpe fører
Med Slottet Passiar;
Fra Land Kanonen tordner,
Og Fregatten giver Svar.

Naar Nattens Maane glider
Over Himlens dybe Blaae,
Og Fredriks-Borgens Taarne
Som tause Kjæmper staae,
Og Vinden kjærligt hvisker
I Bøgens Løv og Green,
Da sætter den gamle Konge
Sig paa sin hugne Steen.

I Hledres tætte Skove
Der vandrer end hvert Aar
Gudinden Herthas Vogn
I den spirende Vaar;
Forbauset Hyrdedrengen
Med Hunden seer derpaa;
Han hører selsomme Sange
Mod Skovens Hvælving slaae.

Ak, jeg vil tie stille,
Jeg fik saa aldrig endt;
Og hvad har jeg vel ogsaa
Ved dit Contrafei fortjent;
Hvad hjalp det mig, om Farvens Spil
Var nok saa smukt og godt?
Det tykkes vel de Fleste,
At det er altfor smaat! —

Naar Alting er til Ende,
Og Natten stunder til,
Naar slukket er i Mulmet
Livssolens Straalespil, —
Ak, kunde jeg da lægge
Til Ro mig i din Eng,
Dit Grønsværteppe trække
Over mig og min Seng!

Til Træet.

O, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forsone.

Du har nu seet saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre, —
Ei mægted Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Lær os at gjemme, hvis du kan,
Som du, et freidigt Hjerte, —
Da kan vi vandre vidt om Land,
Og lee ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaae op og ned,
Lad Skjebnens Strømme bruse, —
Her i dit Læ er lystig Fred
Og trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert Foraar og hver Sommer, —
Vor Stamme først faaer nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

Fidel er du, som alle vi,
Regentsen er vor Moder, —
Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
Og hver Student din Broder.

Taus og forsigtig stod du smukt
Med grønne Fjer i Hatten, —
Naar tidt Studenter gik i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

Dit Øielaag du tidt opslog
I Morgenlampens Lue, —
Og gav Studenten ved hans Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørte du et Pereat
For mangen cras Philister, —
Da har du Fyren ærligt sat
I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musasøn
Et Jubelhurra givet, —
Da rysted du din Fane grøn,
Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte du et kisligt Qvad
Til Skjønhed og til Druen, —
Da hæved du din Pande glad
Og stolt mod Stjernebuen.

Med Øiet høit mod Himlen blaa,
Men Foden dybt funderet, —
Saa høit og dybt, som Tanker gaae,
Vi veed du har studeret.

Og derfor du, trods nogen Mand,
En Doctor os skal være, —
Og Vaaren, naar den gaaer i Land,
Hvert Aar dig skal creere.

Ei spørges Facultetet om:
Hvor høi du vel tør være? —
Du sender ikke Bud til Rom,
Hvad Farve du tør bære?

Ole vander, — han har Hast!
Peter binder Seilet fast,
Baaden gynger, hør, han synger,
Mens han klynger
Sig til Mast.
„Siig, hvorhen skal Reisen gaae?"
Det maa De nok bedst forstaae;
Blindt i Deres Spor at træde
Er min Glæde, —
Føer mig saa!
„Lad os da til Furresø gaae, til Forandring.
„Om en ny og deilig Vandring
„Vi opdage maae."

Der paa Baaden dybt i Siv
Baadsmand snitter med sin Kniv.
„Ja han lever smukt og stille
„Med sin lille
„Bakkre Viv!"
Her er Skoven høi og sval,
See, der bygges jo en Stald?
„Det er gjort, for nu i Sommer
„Gjæster kommer
„Uden Tal."
Her jeg kan ei glemme Hr. Dumenils Kager,
Hundepoter, Vaffelbager,
Svendsens Sommerbal!

Mindes De dog, tæt herved
Bar jeg Dem paa Arm afsted?
Ernestine jeg betænked,
Hun blev slænked
Op og ned;
Men hun blev dog ikke vred
For min Tølperagtighed,
Hun er from, hun sig bekjæmped,
Breden dæmped
Hun dog ned.
Ak, men hiin Lyksalighed glemmer jeg aldrig! —
„Man maa aldrig sige aldrig,
„Er en Ting, De veed!"

Lad os see paa Prindsens Høi!
Ei, hvor Blæsten dog gjør Støi!
See til Svanen hist paa Søen,
Rundt om Øen
Bort den fløi.
Vindens Arme dristigt slaae
Dem om Silkekjolen blaae,
Skjøndt forvoven han Dem favner,
Ei det gavner, —
Bort han maa.
Guder! hvor det glimter! jeg seer 'et! jeg seer 'et!
Skjørtet, hvidt, saa skjønt broderet,
Som vel Nogen saae.

Gid det Spurveskjul var mit!
See, hvor skjelmsk det leger Tit;
Rundt om Vindverne den slanke
  Green og Ranke
  Snoer sig blidt.
Her skal boe en peen Madam,
Hende saae vi tidt og Ham
Smukt agere, snildt at springe
  Ei med ringe
  Kunst og Bram.
Men er det ei bedre, hvad her vi kan skue?
Skov og Sø og Himlens Bue,
  Heste, Køer og Lam!

„Hvor var De forleden Dag?
„Christi Himmelfart? Behag!
„Hvi forsømte De Besøget?
  „Da forøget
  „Var vort Lag;
„Fættren fandt kun Glæde i
„Gaae med mig paa eensom Sti,
„Men der moersomt kun spadseres
  „Kan i Fleres
  „Compagnie!"
To — det er dog Flere, det kan De ei nægte? —
„Nei, en Treklang gjør den ægte
  „Rene Harmonie!"

„Siig mig, hvor De sad og skrev
„Hiint forsløine Fuglebrev?"
Det var der paa Skrænt, ved Broen,
Hvor nu Koen
Langsomt drev.
Men det var dog mest paa Skrømt,
Hvad mit Hjerte føler ømt,
Kan ei synges, helst jeg tier,
Rimeri er
Da fordømt.
Men mit Hjerte heftigt al Skjønhed tilbeder,
Og det Maal af Saligheder
Har jeg ofte tømt.

„Hvorom talte vi dog før?"
Om en vakker fransk Monsør,
Som var med paa Grækertoget,
Han, som Kroget
Lige gjør.
„Han mig bad om mit Portrait!"
Naa? De skjænker ham vel det?
„Nei, De veed jo, hvem jeg lovte
„Det saa ofte?" —
Det var Ret!
„Men De skulde hørt ham saa vred paa den Danske!
„Een saa følsom blandt de Franske
„Har jeg aldrig seet!"

Denne Hulvei er saa luun,
Lyngen nikker rød og bruun,
Rundtom myldre Blomster røde,
Hvide bløde
Blad og Duun.
Vil De sidde? er De træt?
„Nei, kuns gjøre Toilet;
„Haaret kildrer mig om Næsen,
„Dette Væsen
„Er ei net!“
Ak, naar Vinden leger med Blomsternes Stilke
Og med Lokkers fine Silke,
Gjør den ganske ret!

Kom, Veninde! sæt Dem her
Bag de tætte Tjørnetræer,
Giv mig Hatten, jeg den holder,
Den kun volder
Dem Besvær.
Ei, hvor hurtigt og galant
De mod Lokken Seier vandt,
Fængslet blev den nu bag Øre,
Støvlens Snøre-
Baand De bandt.
Kinderne og Munden Dem blusse vermeille,
Selv De er dog à merveille,
Det er vist og sandt.

„Laan mig Uhret!“ — Det var smukt!
Som et Speil det før er brugt;
Haaret sirligt ligger bøiet
Ned mod Øiet
Fiint i Bugt.
„Vaaren har bag dette Krat
„Tusind skjønne Blomster sat,
„Jeg vil plukke Dem tre, fire,
„De skal sire
„Deres Hat!“
Nei, jeg disse Blomster i Bogen vil bære,
Og dem aldrig bortforære,
Ei for nogen Skat.

Aa, men see dog, see dog hist
Noget ganske Nyt forvist!
Der paa Pynten staaer Capellet,
En forældet
Gothisk Qvist.
Gyldent Korset staaer paa Top,
Bagved vrimler Graners Trop, —
Ned vi maae, hvor Vover trille,
Hvis vi ville
Naae derop.
Nei, det var da moersomt! en uventet Glæde!
Her forsigtig maae vi træde
Langs ad Klintens Krop.

Ned ad denne Bankes Barm
Vandre skal De ved min Arm!
„Nei, her gaaer jeg bedst alene,
„Lyngens Grene
„Gjør os Harm!“
Op igjennem grønne Kløft,
Over Gjerde, over Grøft
Kaster Søen os om Kinden
Rask med Vinden
Kjøle Svøft.
Kjæreste — min Frøken! De falder! De glider!
Nei, De faldt dog ei, De skrider
Let og net paa Taa.

Op blandt broget Gruus og Sand
Skyller Søen Skum og Vand,
Her jeg vil min Læbe kjøle,
Jeg kan føle
Tungens Brand.
Her paa disse skarpe Steen
Gaaer kun Foden tung og seen,
Hvis jeg maa, vil jeg Dem bære,
Hist maa være
Veien reen.
Vogt Dem dog, Alvilde! o, Smerte! o, Smerte!
Grusomt bløde maa mit Hjerte
For de spæde Been!

See, her staaer en Bænk til To,
Lad os slaae os lidt til Ro!
Ak! hvor godt bag Granens Skygge
Luunt vi bygge
Kan og boe.
Søen Solens Billed bær,
Droslen slaaer i Granetræer,
Steile stige disse Trapper,
Hold Dem tapper,
Støt Dem her!
See nu kun, hvor Solen den blinker heroppe
Paa Capellets gyldne Toppe
Og paa Ruden der.

Hillemænd! en Bænk til Ti,
Vi kun fylde lidt deri! —
Kan man see et Belvedere
Vel med mere
Phantasie?
Hele Søen for vor Fod,
Skyen rød af Solens Blod,
Landet speilt i klare Vove,
Rundt med Skove
Overgroet.
Der staaer nu Capellet; hvad kan det dog være!
Gjerne brød jeg ind, paa Ære!
Havde jeg blot Mod.

Skyen truer sort mod Nord
Som en Fængselshvælving stor,
Men mod Vest, hvor Solen hviler,
Himlen smiler,
Freden boer.
Over Søens blanke Vand
Gaaer en bred og gylden Rand,
Skoven Kysten huldt omringer,
Fisken springer
Fast i Land.
Ned ad Bakken Heste og Køer nu stiger,
Og bagefter langsomt sniger
Dorsk en Bondemand.

Himlen hvælver høit sin Sal,
Hør i Skoven Gjøgens Gal,
See hist Farum, Kollekolle
Og det bolde
Fredriksdal.
Skal vi spørge Fuglen ad,
Om hvor mange Aar i Rad
Deres Scepter De skal føre,
Og os gjøre
Dagen glad?
Nei, vi vil ei fristes! thi taug den nu stille,
Da min Taare maatte trille,
Og jeg traurig sad.

„Bliv ei melancholsk, min Ven!
„Kom, og lad os gaae igjen!
„Søen skummer hvid og bruser,
„Vinden suser
„Over den.
„Denne Grangang er saa tyst,
„Her er mørkt, mens hist er lyst,
„Knap man hører Fuglens Trille,
„Bølgen spille
„Op mod Kyst.“
Seer De vel den Amor af Steen, det Spektakel!
Han med Vind og Veir, den Stakkel,
Døied mangen Dyst.

Her blev Øiet frit engang!
Hvilken Udsigt, hvid og lang.
Hør, i Søllerød det klinger,
Der det ringer
Aftensang.
Over Marken nu paa skraa
Kan vi snart til Virum naae;
Efter Faaret springer Drengen
Over Engen,
Hvor vi gaae.
Gaderne de vrimler af støiende Glutter,
Hunden gjøede, Bedstemutter
Op fra Rokken saae.

De er nok saa træt og varm?
Hviil Dem trygt paa denne Arm!
Aftenpust i Hasselbuske
Høres ruske
Høit med Larm.
Gaaer jeg ei for stærkt for Dem?
„Nei, saa naae vi hurtigst hjem,
„Seer De, Skyen dækker Egnen,
„Snart vil Regnen
„Komme frem."
Rask vi holde Skridt, som vi gik efter Noder,
Snart vi gjæste Deres Moder
I det lune Gjem.

Taus er nu det Sangerchor,
Som i Lyngby-Skoven boer;
Fine Perledraaber glide
Fra det hvide
Taageflor;
See, i Haugen noget Hvidt!
Det er Fruen! — Vi kun lidt!
Den Manoeuvre her med Porten —
Jeg har gjort den
Jo saa tidt.
Kjæreste min Frue! her har De os atter.
Her jeg bringer Deres Datter, —
Tørst og Appetit.

Til A. M.

Novbr. 1838.

Alt er nu saa koldt og raat,
  Stormen over Marken tuder,
  Regnen slaaer paa Væg og Ruder,
Græsset ligger guult og vaadt;
  Grenen knager, Bølgen bruser,
Vinden bider som en Kniv,
Og igjennem visne Siv
  Liig et Orgel huult den suser;
Over Haugens øde Gang
  Seer man Spurven eensom hoppe,
  Og i nøgne Bøges Toppe
Høres ingen Fuglesang; —
  Ak! — og det var Skuepladsen,
Hvor saa mangen Blomsterstikling
Fandt sit Ungdomslivs Udvikling, —
  Borte er nu hele Stadsen.

Paa den friske grønne Plan
  Sommerfugl, den lette Dandser,
  Smukt forlysted vore Sandser
Med sit korte Livs Roman;
  Og paa Haugens pene Tillie
Førtes mangt et Drama op
Af den muntre Rosenknop
  Og den alvorsfulde Lilie;
Der, naar Aftenduggen faldt,
  Har Nymphæer, Immorteller
  Underfulde, smaa Noveller
Dem saa hemmeligt fortalt,
Om hvad dybt paa Søens Bund
  Og i Kjæmpers mørke Høie
  Aldrig sees af Støvets Øie,
Men af Blomsteralfen kun;
  Høit i Bøgens Top foroven
Var et rigtbesat Capel,
Der et mægtigt Tonevæld
  Strømme lod igjennem Skoven;
Hver en Morgen prægtigt lød
  Deres høitidsfulde Psalme,
  Men naar Vestens Sky mon falme,
Klang en Elskovshymne sød. —
  Der vi torde med hverandre
Frit marschere, uden Gru,

Og fra Bakken, Rendez-vous,
  See de tappre Skarer vandre.
Det var smukt, ihvor vi gik; —
  Ak, hvor jævnt faldt ei vor Tale,
  Ikke frygted vi Cabale
Eller nogen skarp Critik! —
  Der De vandret har alene
Med det røde Shawl om Kind,
Saa med dybt fortryllet Sind
  Ellekongen stod bag Grene;
Han usynlig rask sig skjød
  Frem blandt Fyrrens ranke Stammer,
  Saae med sine Øines Flammer,
At De — spiste Hvedebrød!
  Godt, at han ei har forledt Dem!
Dog — De bli'er saa let ei skudt;
Nei, han selv vist blev caput
  Første Gang, da han fik seet Dem.
Alt er svundet! — Egen staaer
  Kuns endnu med Rest af Løvet,
  Tusind Farver sank i Støvet,
Bølgen kold mod Kysten slaaer.
  Nu hver Gartner maa i Tide
See sig for og være travl,
Han maa tætte luun sin Gavl
  Og med Maatter Husets Side.

Og, hvis han er rigtig snild,
  Sine bedste Rosenblommer
  Sætter han, naar Vintren kommer,
Ved en kunstig Sommers Ild.
  Falder Sneen saa i Lunde
Tæt og tyk paa Busk og Tjørn,
Kan de søde Sommerbørn
  Dog saa trygt i Varmen blunde.
Ogsaa Deres Gartners Flid
  Maa mit Hjerte høiligt rose,
  At fin yndige Mimose
Han forsigtigt bragte hid.
  Vi har sagtens ingen Kilder,
Ingen Sommerfugle-Dands,
Ingen Sø med grønne Krands,
  Intet Krat med muntre Triller;
Nei, i denne Rumle-By
  Vent kun ei, min søde Frøken!
  Nattergalen eller Gjøgen,
Eller Lærken under Sky.
  Regnen øser fra hver Rende,
Droschken ruller tung og dorsk,
Og de vækkes kun ved Torsk,
  Skraldemænd og Pindebrænde;
Grønt kun møder Deres Blik
  Paa Gardiner og Tapeter,

Kun Livgardernes Trompeter
Blarte op med sød Musik.
Sommerfuglen, B....e,
Svæve vil omkring paa Bræt,
Og Parterre samt Parquet
Flink med Haand og Fløite spille;
For en fattig Tvebak skal
De faae Dyresteg og Kage,
For Spadseregang De tage
Her til Takke med et Bal!
Det er alt, hvad vi kan byde
Dem for Landets Nektarbad;
Hist laae Karpen Dem paa Fad,
Her De faaer den tørre Jyde.
Men for mig, hvis Navn her staaer,
Var det Vinter her i Sommer,
Men nu bliver, naar De kommer,
Vintren til en yndig Vaar!

Tilegnelse.

Til Hrn A. C. P. Rantzau til Breitenburg.

1839.

Kan om en rask, romantisk Daad
Nu Sangens Fugl fortælle?
Alt styres jo ved sindigt Raad,
Og ei ved Sværdets Vælde.

I Cabinettet, lønligt gjemt,
De Pennefjer stride;
Og Mandens Arm har næsten glemt
Med Stang og Staal at stride.

Den Finger selv, der fordum kjæk
Regjered Kampens Flamme,
Maa nu besudle sig med Blæk
Og blandt Papirer kramme.

De stærke Havets Slotte man
Heelt fredeligt udstikker,
Og flytter dem langs Kyst og Strand
Blot som en Skaktavls Brikker.

Soldaten tæt ved Fredens Bryst
Sig blødeligt har leiret;
Ei mæler stolt Kartovens Røst:
„Triumph! nu har vi seiret!“ —

Og hvor i Verden er den Vraa,
Hvor Sangens Fugl tør bygge?
Ak, ræd den hører Øxen slaae,
Der lysner Skovens Skygge.

Ei Bækken meer faaer Lov i Skjul
I Dalens Skjød at glide;
Nei, den maa vælte tusind Hjul,
Og som en Trælqvind slide.

Staaer Qvæget end i Mark og Dal
Og smykker Landets Billed?
Ak nei, det fodres nu paa Stald
I stive Rækker stillet.

Den stolte Ganger græsser ei
Omkring den grønne Tue;
Den finder til sit Foder Vei
Kun i en Stadsestue;

Den faaer ei Hø, ei Havrekorn,
Nei, den faaer Brød og Skinke;
I Vandets Sted, den drak tilforn,
Maa nu Champagne blinke.

Ei Himlen meer — i Sømands Sind —
Nu raader for hans Lykke;
Sig Skibet lister uden Vind
Jo hen ad Havets Rygge.

Man stiger ei paa Bjergets Top,
Hvor Himlens Stemmer høres,
Nei, tvers igjennem Klippens Krop
Paa glatte Jern der kjøres.

Og Politiet veed saa flink
At snuse og at gribe;
I Krattet sees ei Bøssens Blink,
Der skingrer ingen Pibe.

I Diligencen reiser man
Som i sin Dagligstue,
Hvor man commode sig gjøre kan
I Tøfler og i Hue.

Og under Floder, over Byer
Man nu saa trygt kan fare,
At smukke Reise-Eventyr
Snart vorde meget rare.

Nu sværtes Morgensolens Kind
Af Røg og Steenkulsdampe,
Og Maanens Fylde svinder ind
For Gaudins Stjerne-Lampe.

Før glimred Duggen, rød og blaa,
Paa Engens Blomsterflade;
Som brune Sod dens Perler staae
Retnu paa Rosens Blade.

Maskiner hist, Maskiner her
I stædig Takt og Orden,
Med Klappren, Buldren fjern og nær,
Selv døve Herrens Torden.

Og fordum paa hver Livets Gang
Til Glæden og til Sorgen
Man vilde høre Sang og Klang
I Hytten og i Borgen;

Men nu der høres knap et Skraal,
Hvor Druens Straale springer,
Og ved et natligt Stævnemaal
Ei nogen Cithar klinger.

„De Sangens Kunst og Strængespil
„Saa ringe Priis tilmaale,
„At nu tildags man næppe vil
„Den høre eller taale!"

— Hvor skal da Sangens Fugl tye hen
I Fred, med Qvad og Qvidder?
Den flyer til Dig, Du Sangens Ven!
Du ædle, danske Ridder!

Du lokked den med venlig Aand;
Den kom, lidt bly og bange;
Nu sidder tryg den paa din Haand,
Og synger sine Sange.

Den glemme vil sin Skræk og Sorg,
Sin Længsel og sin Lede,
Hvis til din gamle Stammeborg
Den klæbe tør sin Rede.

Den flittig flyve vil mod Nord
Og fjernt til Solens Zone,
Og virke Dig et broget Flor
Om Skjold og Hjelm og Krone.

I Sommerdagens Straale blid,
Ved Vinternattens Kerte
Den prise vil dit rige Vid,
Men først og sidst — dit Hjerte!

Til Weyse.

Den 5te Marts 1836.

Sanggudinden kjærlig stod
Ved din Barndoms Leie,
Kaared Dig med Liv og Blod
Til sin Arv og Eie;
Og hun trykked Dig i Favn,
Høitidsfuld og stille,
Lærte Dig sit Guddomsnavn,
Mens Du end var lille.

Dig hun gav sit Ridderslag
Gav den gyldne Lænke,
Gav i Kys og Favnetag
Alt, hvad Mø kan skjenke;
Kraftig Alvor, liflig Skjemt,
Livets bittre Smerte
Fik hun i din Harpe stemt,
I dit dybe Hjerte.

Og som Ridder kjæk og bold,
For din Hjertenskjære
Du med Harpens brede Skjold
Skjermed hendes Ære;
Stærk med evigt Ungdomsblod,
Stred Du, naar det gjældte,
Værned hendes Skjønhed mod
Frække, velske Helte.

Ædle Ridder! slaa din Stræng,
Lad din Stemme tone
Over Vintrens hvide Eng,
Vaarens grønne Krone!
Lad til Musers ædle Dands
Straale smukt din Stjerne,
Og forjage med sin Glands
„Junos ublue Terne“.

Luk ei til dit rige Bryst,
Men lad Skatten stige
Vældigt frem til Folkets Lyst
I dit Kongerige:
Veed Du ei, at Du er Drot?
Ei din Magt Du kjender?
Spørge Du behøver blot
Troe og faste Venner.

Til Thorvaldsen,

fra Danmarks yngre Kunstnere.

Velkommen, o, Mester! tilbage til Nord
Fra Sydens sødtblomstrende Høie,
Fra Byen, hvor Floden, den gule, sig snoer,
Hvor Solen nedsender sit Øie
Til Rankernes Frugt, mens Orangernes Duft
Omsvæver Cypressen i mørkeblaae Luft.

Vidt førte din Hæder, den vældige Ørn,
Dit Navn paa de mægtige Vinger,
At høit det blev nævnet for Jorderigs Børn,
Hvor Kunsten sin Tryllestav svinger.
Nu Danmark, saa stolt af sin Søn og hans Navn,
Dig aabner huldsaligt sin Moderfavn.

Fra Høie og Sletter, fra grønnende Eng,
Fra Byer og duftende Skove,
Fra jublende Læber, fra klingende Stræng,
Fra Havets høitbrusende Vove,
Fra Landboens Hytte, fra Herskerens Slot
Dig toner: Velkommen, o, Kunstens Drot!

Og Vi, som endnu kun i Forgaarden staae
Til Musernes straalende Tempel,
Og færdes, saa flittigt og godt vi formaae,
Med Pensel og Meisel og Stempel, —
Vi kunne ei tæmme Begeistringens Lyst,
Nei, ud maa den strømme af fulde Bryst!

Du aabned vort Øie, Du vakte vor Sands
For Skjønhed og Sandhed, den rene;
Du bærer med Rette den evige Krands
Af Laurens gudviede Grene!
Høit lyde vor Velkomst i jublende Chor:
Hil være vor Mester! vor Stolthed i Nord!

Til Damerne.

Ved et Bal i Studenterforeningen.

For Skjønheds rige Blomsterflor,
Som huldt i Hal mon prange,
Lad frit, hvad i vort Hjerte boer,
Fortolke vore Sange;
Mens Dandsen paa sin lette Flugt
Indslynger sine Ringe,
Til Strængeleeg skal Sangen smukt
Udfolde klart sin Vinge.

Lad Verdens Bølge bruse vild,
Lad Storm og Torden true,
Os vinker dog en Straale mild
Bag Skyens dunkle Bue;
Igjennem Livets Fattigdom
Kjækt gaaer vor Skudes Planke,
Vi eie eet Klenodie, som
Gjør riig og klar vor Tanke.

I Qvindens Hjerte staaer den Sol,
Som Livets Mørke spreder,
Der staaer den faste, sikkre Pol,
Som os til Himlen leder;
Der er den ædle Diamant,
Hvis rene Glands vi ære,
Og alt det Guld, vor Gransken fandt,
Skal dens Indfatning være.

I Himmel, Hav, i dunkle Jord,
I Sjælens Dyb der speides,
Af tusindfoldigt Sangerchor
Hver Livets Dont geleides;
Af Stenen her, ved Farver hist
Et ædelt Liv opvækkes; —
Men hver en Stræbens Frugt tilsidst
For Skjønheds Fod nedlægges.

Naar fjernt vi spredte gaae paa Jord
I Vest- og Østerlide,
Skal dette Mindes Blomsterflor
Staae frisk ved Vintertide.
Thi er end Vaaren længst forbi,
Og Støv vor Ungdoms Krandse,
Skal dog vor Tanke, ung og fri,
Gjenkalde disse Dandse.

Længsel.

Jeg kunde slet ikke sove
For Nattergalens Røst,
Som fra de dunkle Skove
Sig trængte til mit Bryst.
Jeg aabnede Vinduet stille
Og stirred i Mulmet hen,
Og lod hver Elskovstrille
Mig synge om Dig igjen.

Et Posthorn i det Fjerne,
Et Suk af Nattens Vind,
Et Glimt af en eensom Stjerne
Vakte mit stille Sind;
Dit Billed sagte hensvæved
Paa Nattens Baggrund huldt;
Mit Hjerte sittred og bæved
Længsel- og smertefuldt.

Min Tanke jeg Dig sendte,
Jeg sendte Dig mit Blik;
Ak, hvor mit Hjerte brændte,
At intet Svar jeg fik;
Kun Pust af Nattevinden,
Fra Grenen hist et Vink,
Den kolde Dug fra Linden,
Og Stjernens kolde Blink.

Du tænker vel, jeg har glemt Dig?
Men troe mig, om Du kan,
Jeg har i Hjertet gjemt Dig,
Og skal over Gravens Rand,
Trods Dødens bittre Kulde,
Hiinsides Livets Kyst
Bære Dit Navn, det hulde,
Prentet dybt i mit Bryst.

Til Beppina.

Med et Par Castagnetter.

Hvor tidt har jeg ønsket at see
De sortbrune Øines Glands,
Naar i slangesmidige Dands
De forraadte det brændende Indre,
Mens paa Sierra-Nevadas Snee
Andalusiens Sol monne tindre,
Mens Kilder rislede ned
Gjennem Klippens brune Rifter,
Og balsamiske Luftninger gled
Over Palmernes grønne Vifter.

Men nu, ved det danske Sund,
Ved Strand, i den landlige Bo,
— Hvis Haabet bliver mig tro —
Skal henrykt mit Øie følge
Dit Blik og din smilende Mund
Og din Midies svævende Bølge,

Naar Du træder den mauriske Dands.
Men dog skal din blændende Arm,
Dine Lokkers blonde Krands,
Din Kind saa skjær og saa varm,
Hiint Foraarsblaae i dit Øie
Mig minde om, hvor vi boer,
Og at Qvinden her i vort Nord
Har Blikket vendt mod det Høie;
At kuns hun en Længsel stor
Har knyttet i hellig Eenhed
Til Livets sværmende Lyst,
Og til Børn om sit tugtige Bryst
Lysalfers barnlige Reenhed.

Min Skat.

Hun er sød,
Hun er bløď,
Hun er smal om sit Liv;
Hun er bøielig
Og føielig
Og rank som et Siv.
Hendes Kind
Er saa lind,
Og som Rosens saa varm;
Hun er nysselig
Og kysselig
Paa Mund, Haand og Arm.

Ak, hvor net,
Og hvor let
Som et svævende Fnug,
Kan hun neie sig
Og dreie sig
Paa Foden saa smuk!

Hvor hun stod
Paa sin Fod,
Hvor hun gik og hun sprang,
Var hun nydelig
Og frydelig
Som Fløiternes Klang.

Og saa kjæk
Som en Bæk
Mellem Blomsternes Flok,
Glimter Øiets Blink
Fornøiet, flink
Bag nødbrune Lok.
Hendes Røst
Er min Trøst
Midt i Sorgernes Nat, —
Al den Herlighed
Og Kjærlighed
Er min søde Skat!

Det nye Aar.

Hører I Klokkens Klang?
Det var en Dødesang, —
Aaret, det gamle, bortiler;
See, alt i Hallen staaer,
Krandset, det unge Aar, —
Fingren paa Munden, — og smiler.

Reis for det gamle hist
Granens den mørke Qvist,
Der hvor hans Hoved nedlægges;
Over hans Sarkophag
Skal under Haabets Flag
Mindet om Sorgerne dækkes.

Du med det blonde Haar,
Nyfødte, tause Aar,
Siig nu, hvad Rigdom du bringer?
Trygle, — det gjør vi ei!
Ungdom paa Livets Vei
Kraftig sig Skatten tiltvinger.

Bring mig en Purpurmund,
Blussende, sød og sund,
Piger med bankende Hjerte;
Da skal, min Ven! du see,
Hvor jeg og de skal lee
Høit ad hver truende Smerte.

Sæt mig et druefyldt,
Duftende, solforgyldt,
Skummende Bæger for Munden;
Da, faaer jeg drukket ret,
Engelen vækkes let, —
Glæden, der slumrer paa Bunden.

Kom da, du unge Mand!
Svæv over By og Land,
Hør paa vor Jubel og Gammen!
Vandringens Fakkel tændt!
Vel begyndt, halv fuldendt!
Kom, lad os vandre tilsammen!

En lille Erobring.

Hun var saa fiin, og næppe ti, tolv Aar,
Med skjelmske Øine, spæde Hænder,
Og løb med flyvende, guldgule Haar,
Og leged lystigt „Tampen brænder".

Men — dette underlige, dybe Suk —
Det Blik, hvormed hun yndigt sværmed, —
Hvo lærte hende det? Hiin „Dreng saa smuk",
Der tidligt, ømt sig Barnet nærmed.

Hun stilled sig paa Bordet, rank og let,
Og saae sig om med skjelmske Blikke,
Og sagde: „Jeg vil kysse hans Portrait, —
Ham selv — nei ham — det tør jeg ikke!"

Og da hun siden tog sit Shawl, sin Hat
Og Kaaben paa for hjem at vandre,
Hun sagde: „Kun om ham den hele Nat
Jeg drømme vil, — om ingen Andre!"

Ja, tryk det kolde Lærred lifligt kun
Mod dine friske, røde, unge Læber, —
Men sky mit Kys! thi paa min Mund
En Rædsel boer, som Livet dræber.

Drøm kjærligt, søde Barn! om mig i Nat,
Og send mig Sukke, varme, ømme;
Jeg møde vil ved Stævnet, Du har sat,
Thi jeg har Ingen, jeg tør drømme!

Drikkevise.

Rust Dig til Kampen, nu Fienden Du seer,
Tapper og vældig er Troppen;
Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
Høirøde Huer paa Toppen.
Op nu med Hjertet og fast i din Fod!
Knæk deres Hals og drik deres Blod, —
Sub Rosa, min Broder! jeg haaber, Du har Mod,
Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Flasken? den svandt for mit Blik!
Staaer den ei lige for Næsen?
See, her er Glasset, — tag fat nu og drik, —
Hvad behager? maaskee Du er kræsen?
Her har Du Rødt, og her har Du Hvidt,
Og alt hvad Dig huer, det kan Du kalde dit;
Sub Rosa, min Broder! vi troe, Du er fallit,
Hvis Du er for peen i dit Væsen.

Hvad siger Tungen? — naa, er den nu glad?
Synes Du, Taaren var bitter?
Strax jeg Dig tapper af det ældgamle Fad,
Hvor Katten paa Rygningen sidder.
Veed Du ei nok, vor Lov hedder: Drik!
Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skik, —
Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svik!
Du er ei blandt lumske Migueliter.

Bacchus har Døttre, — Du veed det, min Gut!
Gjemte bag Tempelets Mure;
Og vi bør kysse hver blussende Glut,
Baade den søde og sure.
Aldrig partisk, nei altid liberal!
Saa bør det gaae i Bacchi Høitidssal, —
Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge og drik saa for Land,
For Stænder og Tøi i vore Riger;
Men — først og sidst, saa flink som Du kan,
For alle vore søde smaa Piger!
Give Gud, de var her, og Hver havde sin,
Og Du havde din, og jeg havde min, —
Sub Rosa, min Broder! ja Kjærlighed og Viin
Staae dog nok al pari, — som man siger!

Mathildes Hænder.

1.

Jeg meget saae paa denne Jord,
Og al dens Skjønhed fast jeg kjender,
Men intet dog saa sødt, jeg troer,
Som disse spæde Frøkenhænder.

2.

Hvad er Carraras Marmorbrud?
Hvad Alpens himmelrene Flade?
Det er kun Graat i Graat, ved Gud!
Mod disse varme Lilieblade.

3.

Hvad er det Hvideste af Hvidt?
Hvad mon med mildest-Flamme brænder?
Hvad blødest vel af Blødt og Blidt?
Jeg svarer frit: Mathildes Hænder!

4.

I Fingrene, dem alle ti,
Forskjellig Characteer sig præger;
Og i hvor yndig Harmonie
Een Aand dem alle dog bevæger!

5.

De ligne Skyen, hvid og let,
Der sagte sig for Stjernen lægger, —
Hvor bliver ei mit Billed ret,
Naar hendes Øine de bedækker!

6.

Den hvide Finger tidt blev lagt
Paa Læberne, de Ordforødere;
Men Øiet, trods den skjønne Vagt,
Fik talt saa meget desto sødere.

7.

Din Haand er som et lukket Brev;
Lyksalig Han, som tør det bryde!
Hver Hieroglyph, din Stjerne skrev
Deri, skal ham hans Held udtyde.

8.

Den er et helligt Document,
Der borger for hans Hjertes Lykke,
Og salig han sit Stempels Prent
Vil med sin Læbes Segl paatrykke.

9.

Men puur og skjær, som Rosens, maa
Den Læbes varme Purpur være,
Der tør sin Andagts Offer paa
Et saadant Alterbord frembære.

10.

Hvad jeg kun først udtænke maa
Og grunde paa en dyb Erfaring,
Vil Han, begeistret, strax forstaae
Som ved en himmelsk Aabenbaring.

11.

Nys hendes Læbe skrev et Brev —
Et Afskedskys — til en Veninde;
En sneehvid Due Haanden blev,
Som vidste, hvor hun var at finde;
Den flagred flink i Luften hen,
Men vendte hurtig, bly tilbage,
Og fløi — og kom —, for ret igjen
Sit søde Budskab at gjentage.

12.

Den Høire ei at vide faaer,
Hvad i den Venstre flint er tegnet,
Hvor Kjærlighedens Gud hvert Aar
For sig og Hende har beregnet.

13.

Den Venstre — aldrig aner den,
Hvad Mildhed vel den Høire øver;
Men Hjertet, som den tause Ven,
Staaer mellem dem, og raader, prøver.

14.

Jeg veed — hvad tidt jeg grunded paa —
Hvoraf det dog vel kunde komme,
At de er begge lige smaa,
Og lige bløde, lige fromme;
Som Tvillinger, de begge to
Nød lige Tugt i Sorg og Gammen,
Og hist i Templet see vi jo,
De holde deres Andagt sammen.

15.

I denne Alabaster fiin —
Jeg tænkte, da jeg saae dem begge —
Tør man, som i et Helgenskriin,
Et Liv, en Evighed nedlægge.

16.

Thi vist jeg veed: i Himlens Bo
Mod Herrens Straaletempel vender
Ei nogen Lysets Engel to
Meer uskyldshvide, fromme Hænder. —

17.

Hvad henrykt sværmet har min Aand
Om ubeskrivelige Hænder,
Jeg ved en anden elsket Haand,
Min ædle Frøken! her Dem sender;

18.

Thi Hendes Ønske var et Bud,
Hvis Almagt ydmyg jeg erkjendte,
Paa hendes Vink jo Sangens Gud
Mig fordum tidt sin Flamme sendte.

Opsæt det ikke!

Lad dem prise Laurens Blade,
Lad dem love Egens Kraft,
Lad dem juble, lad dem glade
Sjunge Rankens stærke Saft;
Men som yndigst Pryd for Jorden
I den rige Skabnings Rad
Blomstrer dog fra Syd til Norden
Myrtens Qvist og Rosens Blad.

Laurens dunkle Grene smykke
Som en Krone, strengt og stolt;
Egens Folkeblade skygge
Ædelt, ærligt, sundt, men koldt;
Og til kummersyge Hjerter
Rækker Ranken sin Mixtur,
Dulmer Timens bittre Smerter
Ved sin hulde Slummerkuur.

Men hvor Myrtens lune Skygge
Sig om Elskovsrosen slaaer,
Der er sødt at boe og bygge,
Naar kun To og To man gaaer;
Thi en evig Drøm kan drømmes
Under Myrtens Baldachin,
Og en evig Ruus kan tømmes
Dybt af Rosens røde Viin.

Evig Drømmen — thi den kommer
Ned i hvert et jordisk Bryst
Jo fra Evighedens Sommer,
Fuld af Anelser og Lyst;
Evig Rusen, som vi tømme —
Thi fra Paradisets Bo
Af dets stærke, søde Strømme
Fyldes Rosenbægret jo!

Drik det ud! opsæt det ikke!
Livet er en snel Bedrift!
Snart skal aabnes Alles Blikke
For dets dunkle Gaadeskrift.
Riigt skal da vor Idræt lønnes
I den nye Morgenstund,
Og vor Myrte evig grønnes,
Rosen blusse frisk og sund.

Vaarsang i Høst.

Hist ude er koldt, og med Smerte
Seer Linden ned til sit faldende Haar;
Men her, ak! her i mit Hjerte
Nu blomstrer den favreste Vaar.
Der spirer den grønneste Vang,
Hvor vækkende Luftninger gaaer;
Nys Rosen udsprang!
Det er den, jeg skylder min Sang.

Før var der saa mørkt; men med Luen
Har Rosen malt baade Blade og Træer,
Da høit, saa høit imod Buen
Den sendte sit tryllende Skjær;
Min Barm, der var nylig saa trang,
Nu rummer en duftende Hær;
Nys Rosen udsprang!
Det er den, jeg skylder min Sang.

Før var der saa tyst, og i Dvale,
Som Dødens, dybt hver en Tone var lagt,
Men nu, ak! nu kan den tale,
Til Live ved Rosen gjenvakt.
Med Duft og med Straaler og Klang
Min Vaar skal forkynde sin Pragt;
Thi Rosen udsprang!
Og kun den jeg skylder min Sang.

Serenade.

Hvor er Du, Camilla?
Luk Vinduet op!
Alt Maanen sig hviler
Paa Bjergenes Top.

See, Alt er indslumret
I By og paa Land,
Fontainen kun leger
Med straalende Vand.

Med Ryggen mod Muren
Jeg staaer her saa mat,
Og søger min Stjerne
I dæmrende Nat.

Du elsker mig, Søde!
Min Rose Du fik,
Du gav mig jo Svar i
Dit brændende Blik.

Du planted den yndigt
Blandt Lokkerne ind,
Misundelig blegned
Den over din Kind.

Sit brændende Øie
Den lukkede til,
Thi dine to Stjerner
Har stærkere Ild.

Saa kom da, Camilla!
Min Rose Du tog,
Jeg læste mit Haab i
Det Smiil, som Du drog.

To fæle Dæmoner
Mig knuge i Favn,
Een kalder jeg Længsel,
Een kalder jeg Savn.

De lamme min Styrke,
De knuse mit Mod,
Fortærende Flammer
De slaae i mit Blod.

Saa kom da, Camilla!
Min Frelse, mit Haab;
Gjenfødes jeg kan kun
I Kjærligheds Daab.

Forjag Du min Længsel
Og dræb Du mit Savn,
Og døb mine Smerter
Med Saligheds Navn.

Kom ned til vor Vigne,
Hvor Rankerne groe,
Der hænger en Drue
Saa sød, kan Du troe.

Kom ned til vor Hauge,
Bag Myrternes Læ
Der plukke vi Frugten
Af bugnende Træ.

Den glimrer fra Grenen
Saa lokkende sød, —
Jeg ryster med Lempe
Den ned i dit Skjød.

I Hjemmet.

(1855.)

Vildt flyver Høg
Over Land, over Vove,
Taus sidder Gjøg
I de brogede Skove;
Høstvinde drysser
Blade paa Dysser
Hisset, hvor Oldkjæmper sove

Her kan jeg frit
Aande Luft i min Lunge,
Alt her er mit,
Og om Alt tør jeg sjunge;
Vandre i Drømme
Stærke og ømme,
Høre, hvor Bølgerne runge.

Glemme jeg vil,
Hvor mit Hjerte har sittret,
Strængenes Spil
Var forstemt og forbittret;
Tanker og Sange
Sløve og bange
Sadde, som Slaver bag Gittret.

Hæv dig, min Sang,
Paa din klangfulde Vinge!
Fædrenes Vang
Du en Hilsen skal bringe;
Huldt gjennem Dale
Tonernes Tale
Smelte og jublende klinge!

Hvile.

Solen er slukket, Dagen forstummer,
Skyerne staae ved Himlens Rand.
Stjernerne smile; Drømme og Slummer
Favne i Stilhed Hav og Land.

Ak, naar min Dag nu snart er tilende,
Kunde jeg da, som Blomsten der,
Hylle mit Hoved blødt og mig vende
Trygt mod det unge Morgenskjær!

Skovsang.

Der sad en Fugl paa Bøgeqvist,
Den sang saa kjønt i Lunden,
Den lytted til mit Hjerte vist,
Og sang det efter Munden.

Og Hjertet var saa frit og glad,
At det var intet Under,
Om Begges Sange fulgtes ad
Og gav sig gode Stunder.

Luun streifed Luften henad Mark,
Mens Solen gik sin Bane;
Tvers over dunkelgrønne Park
Der gled den stille Svane.

Den smaa Kjærminde smiled ømt,
Med Øiet fyldt af Duggen,
Og røbed, hvad den havde drømt
Den Sommernat i Buggen.

Til Gjæst hos Kløvret Humlen gik
Alt i sin lodne Kofte;
Muusvaagen svæved som en Prik
Høit under Himlens Lofte.

Jordbærret, duftende og rødt,
Imellem Græsset blinked;
Fra Hybenbusken Rosen sødt
Med Elskovsblik mig vinked.

Og der var Nok at qvæde om
For den, der kunde qvæde,
Og Tanken gik, og Tanken kom,
Saa det var ret en Glæde.

Vi sang og jubled op og ned
I Løb og Triller klare,
Og meente, den Livsalighed
Vel evigt kunde vare.

Men op fra Horizontens Kyst
Sig vælted Skyer vilde; —
Da Fuglen taug, — og i mit Bryst
Der blev det ogsaa stille.

Skovminder.

I Skoven, hvor jeg vandred,
Da jeg var ung og glad,
Er Ingenting forandret,
Ei Stub, ei Blomst, ei Blad.
Med Veemods Fryd fornemmer
Endnu min vakte Sands
De samme Fuglestemmer,
Den samme Duft og Glands.

End leve tusind Minder
Her fra min fjerne Vaar;
Fra hver en Luft, der vinder,
Et Fordums Suk jeg faaer.
Skovduens Kluk og Klage
Er lige elskovsblid
Og tryller sødt tilbage
Mig til en svunden Tid.

De vilde Anemoner
Har end det gamle Skjær,
End klinge fjerne Toner,
Som gik mit Hjerte nær;
Den høie Poppel kroer sig
End lige stolt og rank,
Og Bækken endnu snoer sig
Om Stenen lige blank.

Mig vinker hver en Bille,
Hver Sommerfugl, hver Bi,
Jeg veed nok, hvad de ville,
Og føier mig deri:
De byde mig at lukke
Vidt op min Tankes Blik; —
I Klokkeblomstens Krukke
Credentse de mig Drik.

Men Mindets Skaal, de rækker,
Gjør ei mit Hjerte svagt;
Det hæver sig og strækker
Sig med forynget Magt.
I dette grønne Mørke,
I Sommerduftens Flod
Det føler ny sin Styrke
Og faaer sit gamle Mod.

Thi jeg er ingen Daare,
Som har den vamle Skik
At spilde Suk og Taare
Paa Tiden, som hengik.
Ak! Alt hvad der kan tænkes
At gjøre Glæden riig,
Det Bedste, der kan skjenkes,
Har Tiden skjenket mig.

Sommerfuglen.

Tidt saae man, Sommerfuglen
Af mangen fræk Krabat
I Viisdom over Uglen
Paa Vers og Riim blev sat.
Men sligt gjør ingen rigtig
Moralsk Poet — nei Tak!
Og derfor skyer forsigtig
Jeg saadan ublu Snak.

Hvad er den hele Tingest?
To Vingepar med Støv!
Blandt Creaturer ringest
Den nys paa Jorden krøb.
Af Blomsterne den arved
Sin siirlige Gestalt
Og fik sin Kappe farvet, —
Men det er ogsaa Alt.

Thi naar i Sommerhaven
Heel lystigt Sangen gaaer,
Den taus og tyst som Graven
Med sine Vifter slaaer.
Den fik ei Røst, ei Stemme,
Den lærte ingen Sang,
Og maa i Hjertet gjemme
Sin Tanke og sin Trang.

Men seer De vel, mit Øre
En Guddom har berørt;
Jeg derfor grant kan høre,
Hvad Andre ei faae hørt;
Jeg Alt, hvad i dens Indre
Sig rører, kan forstaae;
Saavidt jeg kan erindre
Saa tænker den som saa:

„— De kalde mig letsindig,
Ustadig, kaad og vild,
Forfængelig og vindig, —
Kort — Alt, hvad der er til,
Som ikke rigtig duer,
Og stille saa mig op
For Frøkener og Fruer
Som en forvorpen Krop.

Nei, da jeg havde krøbet
Paa Jordens mørke Sti,
Og revet mig af Svøbet,
Som jeg laae bundet i,
Saa blev jeg just en Tænker,
En rigtig, som er fri
For alle dumme Lænker
Og alt Philisterie.

At deilig er min Skabning,
Det veed jeg jo saa godt;
Man staaer i taus Fortabning,
Naar jeg mig viser blot;
Naar i min Fløielskaabe
Jeg hæver mig til Flugt,
Tidt hører jeg dem raabe:
Nei see, hvor det er smukt!

For alt det rene Skjønne,
For Blomster, Sol og Luft,
Det Brogede, det Grønne,
For Alt med Sjæl og Duft
Mig aabent Sind og Sandser
Naturens Herre gav;
Saalænge her jeg dandser,
Jeg lever kun deraf.

Titanen fordum samled
Sig træt i vaade Leer;
En Krop fik han vel samlet,
Men heller ikke meer;
Thi død og dum stod Manden, —
Først da Gudindens Haand
Mig satte ham paa Panden,
Fik han Liv, Sjæl og Aand.

Og paa hans Isse stillet
Med samlet Vingepar,
Jeg Sjælens ædle Billed
For alle Kunster var.
Naar sig en Sjæl vil hæve
Og til Vorherre gaae,
Da kan den dog kun svæve
Med mine Vinger paa.

Siig, hvad er vel min Brøde?
Den Drik, man mig frembar,
Jeg skulde vel bortstøde
Som en forlegen Nar?
Jeg tager, hvad man skjenker,
Mig fryder, hvad man gav,
Jeg fri og freidig sænker
Mig dybt i Glædens Hav.

Mon Lilien følte Smerte,
Som bar mig paa sin Arm?
Og brast vel Rosens Hjerte
I dens blussende Barm,
Fordi jeg fløi forbi den
Og sendte den et Blik,
Der vakte Tanker i den,
Som aldrig før den fik?

Violen — var den ikke
Lige duftende og smuk,
Fordi den lod mig drikke
Sit første Morgensuk?
Og fik Kjærminden Taaren
Vel i sit Øies Blaae,
Fordi den havde baaren
Mig et Minut, den Smaa?

Og skal jeg høre ilde,
At i Auriklens Huus
Jeg stundom fik en lille
Gemytlig Sommerruus?
Selv har den mig udkaaret,
Selv har den søde Ven
Mig fuldt saa vel bedaaret,
Som jeg bedaared den!

Jeg tager, hvad man giver,
Mig fryder, hvad man gav,
Til Spurvens Kro mig bliver
En hurtig Død og Grav.
Snart er jeg sønderrevet,
Saa er den Stads forbi; —
Men saa har jeg dog levet,
Saa der er Mening i! —"

Saa tænkte den med Letsind,
Og kroede sig derved,
Saa blot og bar for Retsind,
Dyd og Anstændighed.
Jeg har ei overdrevet,
Nei, sandt er hvert et Træk.
Jeg har det her nedskrevet
Ligesindede til Skræk.

I Busken.

Det er et deiligt Sommerveir,
Jeg ligger under Busken her,
Og midt i Løvet sidder
Et lille Par, en Hun og Han, —
Hvor man dog meget lære kan
Af slig en Fugleqvidder!

De tale om, hvor det er godt
At boe i grønne Sommerslot
Fortroligt, To tilsammen:
Og det er baade sandt og vist,
At Reden paa den skjulte Qvist
Var fuld af Fryd og Gammen.

„Vi bygge her saa høit vor Bo,
„At ei forstyrres kan vor Ro
„Af Snogene, de stygge;
„Og lav den er og sikker nok, —
„Naar Stormen rusker Bøgens Lok
„Vi sidde her saa trygge.

„Vi ligge under Løvets Tag
„Saa luunt og blødt, i Fred og Mag
„Paa vore Æg og drømme;
„Vor Tanke altid er hos dem,
„Den vover sig ei længer frem
„I Verden for at dømme.

„Vi holde os fra Høg og Ørn;
„Vi samle flink til vore Børn
„Smaa Orme og smaa Biller;
„Naar saa vi har os fløiet træt,
„Og Alles Kro og Næb er mæt,
„Saa slaae vi vore Triller.

„Har vore Børn saa fundet paa
„Med unge Vinger kjækt at slaae,
„Og barsken Vinter kommer;
„Saa drage vi med Sang og Spil
„Til fjerne Land og Skov, og til
„En ny og deilig Sommer!"

Til Læseren.

(1839.)

Med Graad paa Kind, med tunge Fjed
Alt see vi Aaret vandre
Mod Evighedens Afgrund ned
At slumre hos de andre.

Og, smykt i Paradisets Pragt,
Ad stjernerige Veie
Omstimler huldt en Englevagt
Den døde Konges Leie.

Trompeters Gjald og Strænges Klang
Og Orglets dybe Tone
Forstummet er, som Fuglens Sang
I Bøgens nøgne Krone.

I Graat sig hyller Solens Karm
Og Himlens hvalte Bue;
Hvert Blomsterskud, hver Jomfrubarm
Bag Sorgens Slør vi skue.

Men om end Døden grumt besaaer
Vor Jord med Liig og Grave,
Saa spirer dog en evig Vaar
I Sanggudindens Have.

I Myrters Læ hver Nattergal
Sin Rose der forkynder
Sin Elskovs evignye Qval,
Mens Kilden evigt nynner.

Bag Løvet broget Blomst og Frugt
Sig søsterligt forene,
Og lokke Sommerfugles Flugt
Til eviggrønne Grene.

Og hvad Alverden har i Gjem
I Himlen og paa Jorden,
Som i et Speil her træder frem
I malerisk Uorden.

Og Mørkt og Lyst og Glands og Lyd
Og Tanker og Bedrifter
Og Smiil og Suk og Sorg og Fryd
I evig Vexel skifter.

Jeg nylig sneeg mig ængstlig ind
I disse Trolddoms-Egne,
Og satte mig paa Templets Trin,
Og gav mig til at tegne.

Jeg tegnede, men, ak! saa smaat
Sig hvert et Træk fremstilled;
Jeg maled — men kun Graat i Graat
Afpræged sig hvert Billed.

Thi, ak! hver Blomst, jeg rører ved,
Brat Glands og Duft forlade.
Det er min Lod! — Med Skaansomhed
Modtag de blege Blade.

Fuglesang i Vaar.

Her er saa godt, her i Lindens Top;
Kom herop! kom herop!
Aa, du Stakkel! du mangler jo Vingen!
Men jeg kan saa deiligt i Solens Skin
Flyve ud, flyve ind,
Og jeg generer slet Ingen!

Nys kom jeg hid fra det fjerne Land,
Over Bjerg, over Vand
Foer jeg frem med Latter og Qvidder;
Og Hun, som jeg elsker i Liv og Død,
Som er yndig og sød,
Hun fløi med mig, — histnede hun sidder.

Nu skal vi da til at samle til Bo,
O, min Ven! du kan troe,
Det er moersomt at flette en Vugge!
Det er saa kjært at bygge et Hjem,
Hvor der hviler To — eller Fire og Fem,
Mens rundt om os Bladene lukke.

Her skal jeg saa boe med min lifslige Viv;
Hvilken Lyst! hvilket Liv!
Evig hos hinanden at dvæle!
At sidde hos hinanden saa luunt, saa nær,
Og tilsidst høit over de susende Træer
I Sang udaande vore Sjæle!

Ved Daggry.

En yndig Nat, da Sommervarmen
Lod mig forglemme Timens Gang,
Jeg sad og støtted mig paa Armen;
Da fløi der ind paa Vindveskarmen
En lille Fugl, som for mig sang:

„Nu hver en Stjerne svinder,
Til Hvile Maanen gik;
Som Taarer Duggen rinder
Paa alle Rosers Kinder
Og staaer i Liliens Blik.

Nu hver en Blomsterklynge
I friske Morgenlyst
Paa Stilken let vil gynge,
Og hver en Fugl vil synge,
Som eier Sang i Bryst.

Nu vaagner mangen Tanke,
Som helst i Slummer laae;
Nu tusind Hjerter banke
Og alle Torne sanke,
Som de skal vandre paa.

De vandre koldt og stille,
De vandre tungt og mat,
De vandre langs de vilde,
Utømte Smerters Kilde
I deres Skjebners Nat.

Men der, hvor jeg har Bolig,
Hist i den grønne Lund,
Er hver en Sjæl saa rolig,
Og Tanken gaaer fortrolig
I Sang fra Mund til Mund.

Der stille Svanen svømmer,
Og Irsken qvidd rer glad;
Mens Veemodstaaren strømmer,
Den vilde Rose drømmer
Om Nattergalens Qvad.

Og der er Tro og Love,
Der er saa sød en Fred!
O, vil du roligt sove,
Kom til de tause Skove
Og læg dit Hoved ned!"

Saa sang den; over Voldens Grene
Den bredte ud sit Vingepar;
Jeg saae mig om, jeg var alene!
Omringet kun af Muur og Stene,
Jeg følte rigtigt, hvor jeg var!

I det Frie.

Er mit Hjerte friskt og glad,
Undser jeg knap Rosens Blad,
Neppe Fuglens Sang i Skoven;
I det indre Jubelchor
Svinder Himmel, Hav og Jord,
Og min Tanke er forvoven.

Men, naar heelt min Sjæl er Nat,
Miskjendt, haanet og forladt,
Jeg kun hører Smertens Stemme;
Flygter fra sit Fangebuur
Tanken til din Favn, Natur!
For at døves der og glemme!

Gode Raad.

Brave Kammerat!
Men, hvordan er det fat?
Hvi slaaer Du saa rædsomt i Disken?
Slap Dig Lykkens Lax
Af Haanden, vil jeg strax
Dig lære, hvordan Du skal fiske'n:

Gak til Bacchi Huus
Og sæt Dig ved hans Kruus
Alt under den fyldige Ranke;
Drik! og see saa til,
Hvor i den søde Ild
Dit Hjerte kan smelte og banke!

Tryk saa mod din Barm
En Jomfru, fiin og varm,
Just der, hvor det bittrest har smertet;
Frelst er da dit Sind,
Stolt Glæden drager ind
Og sætter sig høibords i Hjertet!

En Vandrer.

Veien Han træder alene —
Det lakker mod Aftenstund;
Solen sittrer bag Grene
I den dæmrende Lund.

Langsomt Han gaaer i Dalen,
Hen over Bro og Bæk,
Hører knap Nattergalen
Fløite bag dunkle Hæk.

Qvæget hviler paa Marken,
Storken paa Kirkens Tag;
Fisken leger i Parken
Efter den lumre Dag.

Bonden laaser sin Hytte,
Qvinden pusler sin Seng,
Jægeren viser sit Bytte
Frem for sin lille Dreng.

Inde fra Kroen klinger
Strængen ved Lampens Glands;
Bondeknøsen d e r svinger
Pigen i lystig Dands.

Irsken søger sin Rede
Tæt hos sin lille Hun;
Hvor den kan lokke og bede
Med sin qviddrende Mund!

Ei den beder forgjæves, —
Som ved en sagte Vind
Bladenes Forhæng hæves, —
Listig smutter den ind!

— Men Han vandrer alene,
Træt paa sin dunkle Vei;
Selv med de strenge Grene
Egen hilser Ham ei.

Borgen hist Han sig nærmer, —
Hvor der er festligt og lyst!
See, paa Altanen sværmer
Tvende — Bryst imod Bryst.

Rosen sænker sin Læbe
Dybt ned i Liliens Skaal;
Begge med Ild de stræbe
At tømme det søde Maal.

Fingeren lagt paa Munden,
Ventende Nattens Ro,
Vinke hinanden ved Lunden
Hist Forelskede to;

Vinket blev seet og fattet,
Kinden først rød, — saa bleeg, —
See, nu svandt de bag Krattet,
Just som Hesperus steeg!

— Men Han vandrer alene
Med sørgmodige Blik;
Nys paa en Gravhøis Stene
Mødig Han Hvile fik.

Tyst gjennem Byens Gader
Lister Hans Fod sig frem;
See, der iler en Fader
Glad til sit rolige Hjem.

Der, hvor Fontainen stiger
Paa Torvet af Dragens Mund,
Hører Han Svende og Piger
Sladdre af Hjertens Grund.

Ind i de lyse Stuer
Ret veemodig Han seer,
Hvor ved sin Arnes Luer
Huus-Alfen sidder og leer.

Gjennem de klare Ruder
Seer Han en munter Flok;
Jublende Sang bebuder:
„Vi har af Glæde nok!"

— Men fra den venlige Scene
Maa Han sig vende brat;
Vandre maa Han alene
Ud i den mørke Nat.

Tungt sin Fod Han flytter
Hen over Heden gold;
Eensomhed fastere knytter
Sig om Hans Hjerte kold.

Over Hans Hoved jager
Skyen i rastløs Iil;
Stjernen spottende drager
Sentimentale Smiil.

Langt — i det Fjerne vegne —
Taagede Bjerge staae;
Og — naar de er bestegne
Imorgen — ak! — hvad saa?

Vikingen synger.

Nu Ankret op! nu Seilet spændt!
Nu Stavnen ud af Bugten vendt, —
Ud paa de vilde Vover!
Jeg er af denne dovne Fred
Saa mæt og træt, saa kjed og led,
Min Længsel staaer didover!
Op, Kammerat! sæt lystig kjæk
Dit Horn nu for din Mund og væk
Hver Fare hist, som sover!
  Men naar jeg seent er krum og graa,
  Jeg Fredens Søvn vil blunde,
  Hvor Sundets milde Bølger gaae
  Langs Herthas svale Lunde.

Til fremmed Land, til fjerne Kyst,
For frisken Bør, med Liv og Lyst,
Skal rask vor Snække stavne;
Hvor der er Guld og Drueblod
Og skjønne Qvinder, Mandemod,

Den snelle Kjøl maa havne;
Med Rædsel da hver voxen Mand,
Med yndigt Smiil hver Lilievand
Skal nævne vore Navne!
  Men lige glad tilsidst dog skal
  Mit Hjerte sødt indblunde
  Til Sangen af en Nattergal
  I Herthas grønne Lunde.

Vort Værk er langt, vor Dag er kort!
Afsted! fra Ly og Læ nu bort!
Mens Tidens Øie blinker.
Den Feige, lam og lad og træt,
Seer stadigt paa sit Regnebræt
Og Livets Flugt forsinker;
Men Modet har en dristig Fart,
Og jeg og Modet hinde snart
Hvert Maal, der stolt os vinker!
  Men naar min Stjerne vil nedgaae,
  Og jeg i Død maa blunde,
  Min Bautasteen skal kneise paa
  En Høi bag Herthas Lunde.

En Fortabt.

Sadler jeg min Hest
Og rider ud til Gjæst,
Saa surrer jeg Sorgen i Baasen;
Løser jeg min Hund,
Jeg lænker samme Stund
Min Kummer med Bøien og Laasen.

Det er Skik og Sæd,
At Den skal ikke med,
Som ei er smuk-artig herhjemme;
Derfor skal de staae,
Mens jeg kan freidig gaae
Og lade, som kunde jeg glemme.

Kommer jeg saa hjem,
Jeg løser atter dem
Af Lænken, mens Glæden end har mig;
Reiser jeg da op
Ved Morgengry min Krop,
Saa staae de ved Sengen og taer mig.

Serenade ved Strandbredden.

Sangeren.

Hytten er lukket, Natten er stille,
Lyset ei glimter bag Vinduets Glar.
Bølger! mens let imod Stranden I trille,
Ak, om I vilde
Synge og spille?
Tonerne til hendes Hjerte I bar.

Bølgerne.

Sagtelig glidende hen over Strand,
Langtsomt strømmende
Vil vi det drømmende
Hjerte indlulle saa sødt, som vi kan.

Sangeren.

Mon Hun vil ane, hyllet i Slummer,
Ham, som har vækket den smigrende Klang?
Sværmende Drømme Hjertet nu rummer,
Smerter og Kummer
Flyer og forstummer, —
Liflige Billeder skaber min Sang.

Bølgerne.

Evigt omskiftende Rhythmer og Gang,
Let og spøgende,
Billedforøgende,
Vælte vi klart mod den duftende Vang.

Sangeren.

Brændende Længsel, smeltende Klage
Flettes i bævende Toner til Krands.
Huldt gjennem Drømmenes Rige de drage
Frem og tilbage,
Kjærligt forjage
Taagen, som dølger Dig Stjernernes Glands.

Bølgerne.

Aabnende Favnen, saa smidig og glat,
Langt ud rækkende,
Længsel opvækkende,
Hviske vi Hende et saligt Godnat.

I Cotillon.

Hun hvisked bly: „Du kan forlade mig,
Og vælge Dig en Anden her i Landet, —
Ak ja, Du kan endogsaa hade mig, —
Jeg elsker Dig, — kun Dig, — jeg kan ei andet!"

Han stod og smilte flau, og ventede
Med Længsel, at han skulde til at dandse;
Og da saa Touren kom, han hentede
En pyntet Een, med Kjeder, Baand og Krandse.

Til en Ven.

O, luk dit Hjerte op og rens det ud!
Thi et Museum maa det ikke være,
Hvor der Gudinder staaer og mangen Gud
I Kreds af Fauners og Mænaders Hære.
Nei, det et Tempel være bør, hvor Een
Skal staae i Himmelglands og hellig Ære,
For hvem Du andagtsfuld og ydmyg reen
De bedste Livets Frugter skal frembære.

En Vise om Vaaren.

Nu lakker det ad Tiden smaat,
Da Jomfru Vaar vil komme;
Den Søvn, som hun i Nat har faa't,
Er sagtens snarlig omme.
Eia! hvor skjønt!
Snart Løvet er grønt
Og Fuglen vil qviddre saa kjønt!

Der er hun jo! fra sit Closett
Hun sagtelig fremtriner,
Saa bly og blank, saa peen og net,
Bag klare Sky-Gardiner.

Hun lægger begge Hænder om
De halvtillukte Øine
Og paa de unge Bryster, som
I hvide Liin sig høine.

Bort kaster hun sin Camisol,
Mens listig i det Samme
Sig nærmer den forlibte Sol
I fulde Fyr og Flamme.

Saa tager hun sit Styrtebad
I Luftens friske Strømme,
Liig lette Skyer skilles ad
De mørke Nattedrømme.

Og naar hun saa er toet og tørt,
Den ranke Mø sig klæder
I Silkesærk og Fløielsskjørt,
Og stadselig fremtræder.

Men Solen med et rundt Gesigt
Bagefter hende render;
Han troer nu ret, det er hans Pligt
At være hendes Tjener.

Og vil hun bruge ham til Speil,
Da er han saa fornøiet,
Skjøndt stundom, — det slaaer aldrig feil, —
Han Taarer faaer i Øiet.

Men altfor snart de unge To
Man seer ret ømt, fortroligt
At søge ind i Skovens Bo,
Hvor der er tyst og roligt.

Og efter deres Favnetag
Fremmyldre hele Hære;
Thi han er stærk, og hun er svag, —
Det er, som det skal være.

Saa, hvor de gaae, nødvendigt maa
Intriguen vorde røbet,
Thi overalt de kjække Smaa
Sig vikle ud af Svøbet.

Ja, hvor de gaae, bag Krat og Tjørn,
I Skovens lune Grotter,
Der kaste tusind Blomsterbørn
De grønne Redingotter.

Men Alt, hvad der har Kraft og Liv,
Sig glæder ved Partiet;
Der gives ei en Sjæl saa stiv,
Der finder Noget i 'et.

Nei, Gjøgen leer til Finkens Slag
Og Storken Halsen bøier,
Og Sommerfuglen for og bag
Gjør tusind pene Løier.

Kaninen morer sig i Krat,
Græshoppen lystig vipper,
Mildt Stjernen i den klare Nat
Med fine Øine glipper.

Sig glæder selv, skjøndt gammelklog,
Den blege, syge Maane,
Alverdens Hjerte sukker, og
Poeterne — de daane.
Eia! hvor skjønt,
Naar Løvet er grønt
Og Fuglene qviddre saa kjønt!

En Situation.

Jeg lader Baaden glide frem
Saa jævnt ad Søens Vover;
Du tidsnok kommer til dit Hjem,
Før Dagens Stjerne sover.

Her er vi ganske ene nu,
Her lytter intet Øre,
Og her jeg ydmygt haaber, Du
Engang mit Suk vil høre.

Hvad er din Tvivl? hvad er din Frygt?
I Verdens vilde Brimmel
Staaer Kjærlighedens Tempel trygt,
En Forgaard til vor Himmel.

Der knittrer ei saa stærk en Ild,
Som Kjærlighed jo dæmper,
Der bruser ingen Storm saa vild,
Som den jo let bekjæmper!

Du løfter kold dit Øies Blaa
Mod mine vaade Blikke!
O, vil Du ei mit Suk forstaae?
Du kan, men vil det ikke! — —

Her er dit Hjem, — stiig nu i Land, —
Jeg ene roer tilbage,
Og for den stille Skov og Strand
Jeg synge vil min Klage.

Bolero.

Hør, hvor Fløiter og Strængene
Sprede Tonerne sødt,
Ret som Maanen paa Engene
Straaler sit Guult og Rødt.

O, der seer jeg Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

Du er saa let og fornøielig,
En Sylphide — en Alf,
Lilien liig, der bøielig
Hist i Vaarvinden skjalv.

Tonerne rigt udfolde sig
Smeltende Sands og Sjæl,
Uden Rast, uopholdelig
Som et rislende Væld.

O, hvor jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

Livlig, skjelmsk og sværmende,
Dyb og tænksom i Sind;
Snart fortrolig Dig nærmende,
Snart saa sky som en Hind.

Stolt, skjøndt elskovssittrende
Døbt i Tonernes Daab;
Smilende — men forbittrende
Flux hans spirende Haab.

Angst dog seer Du ham flygtende,
Øiet omtaager sin Glands;
Koldt er dit Bryst, men frygtende
Kulden dog udi hans.

Men — knap seer Du ham higende
Atter at vende sin Fod,
Før Du, atter undvigende,
Gjækker hans vaagnende Mod.

Nei! — hvor jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den gløbende Dands.

Hævende med de dirrende
Castagnetter Din Arm —
Maanen staaer stille, stirrende,
Og dens Kind bliver varm.

Og Melodien forynger sig
Uden Rist eller Ro,
Som en Guirlande slynger sig
Den om de sværmende To.

Yndigt Tonerne klinger jo,
Vækkende Sukke og Smiil;
Amor af Glæde svinger jo
Vinger og Bue og Piil;

Nærmer sig, tyst henveirende
Ængstelse, Sukke og Savn;
Lænker, med Magt beseirende,
Dig i den ventende Favn.

Ak jo, jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

En Stemning.

Klokkerne kalde til Aftensang
Høit i den lille By;
Orgelet sender mig alt sin Klang,
Fuglen qvidrer i Sky.

Himlen hvælver sig tung og graa —
Men langsomt, ad Kirken hen,
Over Torv og Gade seer jeg gaae
Pyntede Qvinder og Mænd.

Hyllet tæt i min Kappes Fold,
Til Sancta Birgittes Hal
Lokkedes jeg, saa mørk og kold,
Ved Klokkens klingende Kald.

Men — jeg hørte ei Præstens Ord,
Hørte ei Bøn eller Sang;
Nei, fortryllet min Tanke foer
Fjernt sin forvildede Gang.

Dog jeg sandsed, at ved min Fod,
Hugget i Marmor graa,
Med foldede Hænder en Ridder stod,
Med Hjelm og Harnisk paa.

Og ved hans Side paa Stenen laae
Hans Hustru, fornem og fiin,
Med Skjørtet i Langlæg, smalle, smaa,
Paa Hovedet Hue og Liin.

De har da ogsaa levet og lidt —
Tænkte jeg — smilet og grædt!
Fodtrin har nu deres Billed slidt,
Og deres Navn er forgjæt.

Reed han ikke saa stolt og strunk
Til hendes Faders Gaard?
Førte han ikke med Pomp og Prunk
Fra Hjemmet den væne Maard?

Vandred de ei en Kirkegang
Her saa friske og froe?
Mens i Choret Nonnerne sang
I Sancta Birgittes Bo.

Slynged hun ei sin hvide Arm
Om hans Nakke med Magt?
Fik han ei Kinden, elskovsvarm,
Ømt mod sin Læbe lagt?

Stammed hun ei hans Navn saa sødt
Og rødmede huldt derved?
Har han ei hendes Længsel mødt,
Beruset af Kjærlighed?

Græd de ei sammen i Sorg og Savn
Ved deres Kjæres Død?
Har de ei smilet Favn i Favn,
Da deres Første blev fød?

Jog han ikke den rappe Hind,
Til Hest, med Bue og Hund?
Sad hun ei ved sin Væv saa fiin
Og sang med smilende Mund?

Sendte han ei sin stærke Søn
Dristigt i Leding ud?
Signed hun ei sin Dotter skjøn,
Og smykked den unge Brud?

Her blev de baarne den lange Gang
Hidop til evig Ro,
Mens hist i Choret Nonnerne sang
I Sancta Birgittes Bo.

Nu er de Aske, nu er de Støv
Under den kolde Jord,
Nu ligge de, som det gule Løv,
Der fløi for Blæsten ifjor!

En gysende Veemod da mit Bryst
Dybt skjærende gjennemfoer,
Ret liig den susende Vind i Høst
Over en afmeiet Jord.

Men op min Kappes Flig jeg drog
Og dækked mit Øie dermed,
Trykked mig ind i Pillens Krog,
Og bittert, fortvivlet græd.

Min Nabo sig vendte, og et Trin
Forundret han traadte frem, —
Da kaldte jeg atter min Tanke ind
I dens øde, forvildede Hjem.

Til Oehlenschläger,

fra Studenterforeningen.

20de Novbr. 1841.

Der var en Tid, da Sangen gik
Forknyt i Danelunden,
Med gammeldags, forkrøben Skik,
Med Vingen snørt og bunden;
Det var, som ei den voved paa
At tage Flugt mod Skyen;
Med Chapeaubas man saae den gaae
Heel siirlig gjennem Byen.

Da sendte Sangens Gud i Løn
En Straale til vort Mørke;
Han sendte os sin ægte Søn,
Sin skjønne Ungdomsstyrke,
Og sagde: „Tag min Harpe, Du!
Og her min Krands og Bue!
Lad see, Du hist mig vækker nu
En værdig Altarlue."

Han havde lært ham plante smukt
De ranke Laurens Grene;
At sende ret i sikker Flugt
Sin Piil fra Buens Sene;
Hvad for de Andre blev en Qvist,
Det blev for ham en Stamme,
Og spørges om at ramme vist,
Saa see, hvor han kan ramme!

Og til sin Harpes gyldne Stræng
Han havde lært ham sjunge;
Hen over Danmarks grønne Eng
Hans Qvad da hørtes runge;
I Kirkens Hal, i Kunstens Slot,
Ved blanke, fyldte Bæger,
Den danske Tunge lærte godt
Af Danmarks Oehlenschläger.

Beruset i din Tonestrøm,
De sprudlende Caskader,
Hvem trylled ei din Digterdrøm?
Vor Mester og vor Fader!
Hvor er et Hjerte vel i Dan,
Som sødt jo maatte banke,
Naar kjæk Du sendte over Land
Din Tone med din Tanke?

Du slaaer din Stræng, og som en Gud
Du Sorgen sødt bedaarer;
Du breder Svanevingen ud
Og vækker tusind Taarer;
I hver en Kreds, hvor efter Sang
De trætte Hjerter tørste,
Du stiller huldt den dybe Trang
Som en veldædig Fyrste.

I denne Hal, hvor Du saa tidt
Har følt dit Hjerte hjemme,
Mens dine Toner kjækt og frit
Gjenlød med Jubelstemme,
Modtag den Plads, Dig er bered,
Vor Skjald! vor Mester kjære!
Vort Hjertes Tak, vor Kjærlighed
Er evig, som din Ære!

Ved en Fødselsdag.

Mit Sind er som en Hede, tom og gold,
Hvor Tidslen eensom staaer i Stormens Vold.

Min Aand er som en Brønd, der før var fuld,
Men Kilden stoppet nu af tørre Muld.

Af brændte Jord ei nogen Blomst fremgaaer,
Af tørre Brønd ei Lædskedrik man faaer.

Een Smerte er mit Bryst, eet Suk min Røst —
Ei tør man lytte der til Sangens Lyst.

Tilgiv da mig, at ei med Blomst og Klang
Jeg sende kan min Hilsen denne Gang.

Det Træ, som ei er friskt og sommerglad,
Kun bærer tørre Qvist og vissent Blad.

Det visne Blad jeg sender Dem; derpaa
Mit Hjertes bedste Ønsker skrevne staae.

Til et nygift Par.

Naar Møen trofast rækker Svenden Haand,
En venlig Stjerne er tilstede;
Den smiler kjærligt til det søde Baand,
Og vier det til Fryd og Glæde;
Det er, som hele Verden sukked ømt,
Nu klart for Øiet staaer, hvad før var drømt;
Roser fremgroer
Trindt om paa Jord,
Og Himlens Engle lifligt qvæde.

Vel Egen stolt og strunk i Skoven staaer
Og skuer ned til Blomsterstimlen,
Og hvisker sagtens om de hundred Aar,
Den stod — men naaede ei til Himlen;

Men Elskovs Rose, skjøndt saa spæd og fiin,
Saa mild som Mælk og vel saa stærk som Viin,
Aldrig forgaaer,
Høit op den naaer
Og dufter over Stjernevrimlen.

Du faure Frue! tænk Dig rigtig om:
Er her paa Jord ei godt at være?
Du gjæve Huusbond! fæld nu ret din Dom:
Er Vandringsbyrden tung at bære?
Ak, nei! den bliver jo saa let som Fjær,
Hvor fire Hænder og to Hjerter bær',
Hvor Bedst og Sødt,
Hvor Haardt og Blødt
Man deler med sin Hjertenskjære.

O, nyd da freidigt Livets friske Vaar,
Lyt til, hvor Glædens Harper runge,
Og pluk til Krandse for de hvide Haar,
Mens Haugens Blomster end er unge;
Naar Sneen falder da, og Stormen stærk
Begynder trindt om Jer sit vilde Værk,
Da kan I To
Trygge og froe
Med Fryd om Vaarens Solglimt sjunge.

Thi, ak! vel tusind Blomster maae som Støv
Paa striden Strøm til Havet vandre;
Men aldrig falmer da det Myrteløv,
Som I har plukket med hverandre;
Thi Stjernen, som saa klar og reen oprandt,
Da Eders Hjerter Gaadens Løsning fandt,
Trofast vil staae
Vagt paa det Blaae
Og tindre til en fildig Aften.

Til en ung Dame.

Vækker Solen Dig hver Morgen?
Solen med det glade Blik?
O, saa lad den drukne Sorgen
I sin klare Luedrik!

Lad den rene Straale strømme
Kraftigt til dit unge Bryst,
Og lad alle mørke Drømme
Skiftes om til Liv og Lyst.

Mægtig gaaer den jo sin Bane,
Ændser selv ei, hvad den gav,
Vinker os med Haabets Fane
Bort fra svundne Glæders Grav;

Bort til andre milde Egne,
Hvor et andet Foraar boer;
Og hvor Nutids Blomster segne,
Planter den en Fremtids Flor.

Lyset — Haabets rige Amme,
Kjærlighedens Element,
Som sin underfulde Flamme
Til dit Hjerte og har sendt;

Straale skal med evig Varme
Alt, hvad der er stort og rigt,
Favne Dig i sine Arme
Kjærligt, kraftigt, inderligt,

Fjerne skal det Kolde, Dunkle,
Som sig paa din Vandring fandt,
Og med dobbelt Lue funkle
I dit Hjertes Diamant!

Og naar da dit Hjerte bæver,
Luttret, i forklaret Lyst,
Naar en Himmels Aande svæver
Om Dig, fuld af Mod og Trøst;

Hæv da dine rene Hænder
Op til Bøn for Ham og Dig,
Og naar høit din Andagt brænder,
Tænk da ogsaa lidt paa mig!

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Andet Bind.

Blandede Digte. II.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Pag.

Den 18de August 1842.

(Med et lille Basrelief, en Sangerinde, hvem en Amorin støder en Piil i Brystet.)

Der sidder hun, og for en Stund
Hun lader Lyren taus neddale,
Mens med et Smiil omkring sin Mund
Hun hæmmer Sangens milde Tale.

Hun standser Stemmens klare Strøm,
Den hendes Hjertes Afgrund rummer;
Et Liv af Anelser og Drøm
Hun lever, som i hellig Slummer.

Thi dybt i hendes Hjerte slog
En himmelsk Haand sit Guddomsstempel,
Og hendes Sind med Vælde drog
Fra Sangens til et andet Tempel.

Men ogsaa Han, hvis stærke Magt
Til navnløs Salighed indvier,
I hendes Barm har Spiren lagt
Til tusind ædle Melodier.

Og snatt hun stemme vil paa Skjød
Sin Lyres atter vakte Strænge,
Og Sangen, dobbelt stærk og sød,
Sig fra begeistret Bryst fremtrænge. —

— Forkast ei Du, hvad reent og smukt
Er skjenket Dig af gode Guder,
Og pluk paa Jorden glad den Frugt,
Som Dig en bedre hist bebuder.

Hvad her sig rører i vort Bryst,
Er Anelsen om hine Sange,
Dog givet os til liflig Trøst,
Naar Jordens Mørke gjør os bange.

Lad da igjen fra denne Dag
Din Sangfugl frit af Buret svæve,
At den med kraftigt Vingeslag
Dig maa fra Livets Taager hæve.

Tak for Blomsterne.

Til Beppina.

Naar her i By jeg sidder
Som en Kylling i et Æg,
Og hører Lærkens Qvidder
Kun fra Gjenboens Væg;
Og seer af Herrens Himmel
Den hele lange Dag
Kun en usel, lille Strimmel
Over Skorsteen og Tag;
Naar Egen og naar Bøgen
Jeg næsten reent har glemt,
Og næppe veed, om Gjøgen
Sin Jubel har istemt:
Da virker, huldt fortryllende,
En Haandfuld Blomsters Pragt,
I Duften mig indhyllende,
Med forunderlig Magt.

Jeg føler mig i Tankerne
Fra Byens Larm hensat,
Og hviler under Rankerne
I Skovens grønne Nak;
Jeg Hjorten seer, den raske,
At speile sig i Bæk,
Og hører Anden pladske
Bag Sivets blanke Hæk.
Snart i en stille Have,
Jeg synes, jeg gaaer;
Omringet tæt af Grave
En Landsbykirke staaer;
Mens Aftenklokken kimer
Mod den guldgule Sky,
Sødtsvundne Ungdomstimer
Jeg lever om paany!
Snart ligger jeg paa Sengen
Af det duftende Hø,
Og stirrer over Engen
Og den glimtende Sø;
Mens Sommervinden vifter
Og bøier Græsset ned,
Og Billederne skifter
I Uendelighed!

Dem takker jeg da hjerteligt
For de Syner, jeg har havt;

Thi sødt-veemodigt-smerteligt
Drog mig Blomsternes Kraft.
Dem takker jeg for Minderne
Om Glæder og om Vee,
For Vennerne, Veninderne,
Hvis Billed jeg fik see;
For Vandring gjennem Moserne,
I Skov, ved Søens Bred,
For „Cachucha“ og for Roserne
Og al anden Venlighed!

Italiænsk Genrebillede.

Efter Catels Maleri.

Mildt en Sommerluftning svæver
Op fra Havets mørke Blaae;
Stolt Cypressens Taarn sig hæver,
Pignen mon sin Skjerm udslaae.

Solens Ild, de fine Lufte
Trænge gjennem Frugt og Blad;
Stærkt Orangens Guld maa dufte
I det rene Himmelbad.

Kilden risler, snoer og svinger
Sig om Klippens brune Krop;
Middagsklokken yndigt klinger
Hist fra Nonneklostret op.

Korset blankt paa Taarnet glimter
I den fjerne, store By;
Hvide, spændte Seil jeg skimter,
Bjerget med sin lette Sky.

Her paa Skrænten vil jeg hvile,
Lystent aabne hver en Sands,
Og mig lade huldt tilsmile
Af den rige Skjønhedskrands.

Hørtes ikke hist en Stemme?
Det var tæt herved, den lød!
Hver Accent jeg kan fornemme, —
Ak, hvor smigerfuld og blød!

„Tys, Vincenza! lad ham ride
Først et lille Stykke bort;
Noget, som han ei maa vide,
Vil jeg Dig fortælle kort.

Ned ad Bjergets steile Side
Æslet gaaer sin jævne Gang.
Synger han? — Det kan jeg lide!
Mig beroliger hans Sang.

Er Du træt i dine Hænder?
Hold kun ud en lille Stund,
Indtil Apelsinen render
Overgivent til din Mund;

Fuld er Kurven da, min Lille!
Og da har jeg Dig fortalt,
Hvad jeg just fortælle vilde, —
Skjøndt det aner Du vel alt?

Giv — det er, hvad jeg vil sige, —
Mig dit Hjerte, Haand og Tro!
Bygges ei paa Himmerige,
Naar vi gifte os, vi To?

Immerværk jeg var saa bange,
At en Anden — han, som reed
Nys herfra, — Dig skulde fange
Ved sin sledske Venlighed.

Siig, Vincenza! har jeg svigtet
Nogen Pligt, som Elskov bød?
Har de Sange, jeg har digtet,
Ikke tolket Dig min Nød?

Jo, i Nattens Mulm min Cither
Tidt Dig klaged, hvad jeg leed;
Mens fra Vindvets lille Gitter
Du paa Gaden titted ned.

Jeg din Dør har tidt bekrandset;
Og — har nogentid i Qveld
Jeg med andre Piger dandset,
End med Dig, en Tarantell?

Jeg har taalt — nær ved at græde —
At Du sang og gik til Dands,
At Du tidt forjog min Glæde,
Bitter som en Pommeranz.

Pier-Anton, min Fader, siger
Selv, at Du er een af dem
Blandt de unge Dalens Piger,
Jeg tør føre til vort Hjem.

Du for ung? — Ak, just det Bedste!
Banen vorder lang, — men sød:
Hjertets Blomst bør Roden fæste
Midt i Ungdoms Morgenrød.

Saa! — her lægger jeg den Sidste!
O, hvor lykkelig jeg var,
Hvis — Vincenza! om Du vidste —
Søde! faaer jeg intet Svar?"

Intet Svar fik jeg at høre,
Skjøndt jeg skjærpede mit Blik
Og jeg spidsede mit Øre; —
Parret ned ad Bjerget gik.

Først en Hvisken lød, saa Latter
Muntert op fra Stien klang; —
Og jeg flytted Staven atter
Paa min skjønne Pilgrimsgang.

For Studenter-Sangforeningen.

Lad Tonerne svinge
Sig op mod det Blaae;
Thi Sangen har Vinge
For Himlen at naae;
Til Jorden den lokker
De Himmelske ned, —
See, Sværmen alt flokker
Sig rundt om vort Fjed!

De smaa Amoriner —
Knap har vi dem kaldt —
Med listige Miner
Omringe os alt.
De vinke, de smile
Os Smerte og Lyst,
Med flammende Pile
De true vórt Bryst.

Ak, lad dem kun tænde
Vort Hjerte i Brand;
Vi Lægedom kjende,
Som lindre den kan;
Bacchanter hiddandse
I svimlende Drøm,
Med svalende Krandse,
Med Druer i Strøm.

O vee! det fordobbler
Vor Qval og vor Lyst;
Vildt bruser og bobler
Os Blodet i Bryst;
Dets Flamme bebuder
Kun Afgrund og Død —
Forbarmende Guder!
O, hjælp i vor Nød!

Det glimter i Luften
Saa blændende rødt,
Og Blomsten i Duften
Udaander sig sødt.
Dybt anende bæver
Den undrende Jord,
Livsaligt nedsvæver
Nu Helicons Chor.

Med Toner de kjøle
Det sydende Blod,
I Barmen vi føle
Nyspirende Mod.
De sangrige Piger
Os favne saa ømt,
Og Qvalen bortviger,
Som havde vi drømt.

Forord.

(1848.)

Alt længe disse Blade laae
Hos mig, saa dybt i Gjemmet;
Nu vil de ud i Verden gaae,
Som er dem, ak! saa fremmed.

De troe, det er et helligt Bud
At styre Frihedslængsel,
Og vaabenløse flye de ud
Fra mig, som fra et Fængsel.

Skjøndt mangt et Blad blev guult og graat
Og Skriftens Blæk er bleget,
Hos mig de havde det dog godt,
Omskygget og omhæget.

Nu frygter jeg, de blive ør
Paa Jordens Tumleklode,
Der tumle kan langt meer, end før
Man ellers den tiltroede.

Den vrider sig med Støi og Brag,
Ret som den vilde revne;
Det bliver altsaa deres Sag
At snoe sig efter Evne.

Lad dem see til, hvordan de vel
Kan skjøtte og kan tee dem;
Det er vel knapt, at nogen Sjæl
Vil høre eller see dem.

De svinde sagtens som et Fnug
For Tidens Storme vilde; —
Mon Nogen nu paa Elskovssuk
Sit Hjertes Kraft tør spilde?

Er Citharspil og Suk og Sang
Vel ret courante Vare?
Nei, Hjerterne har nu engang
Langt andre Ting at klare.

Og de skal have Lov dertil,
Ifald med Kraft og Lempe
I Havnen de os føre vil,
Hvorfor, jeg troer, de kjæmpe.

Der kommer da en bedre Tid,
Naar de tilgavns har seiret,
En Vaar saa frisk, en Sommer blid,
Hvor man kan trække Veiret.

Da vaagner alle Fugle nok,
Som laae i Vinterdvale,
Og da tør og min lille Flok
Til Hjertet atter tale.

Til en Digter.

„Hvor Mænd i Atlaskhoser gaae,
Er ei vor Plads."

„Men det skal være Folkets Fryd og Taarer,
Som klinger i den danske Digters Røst."

Poul Møller.

Hvis Du vil synge Dig til Glæde,
Og ærlig Tak for Sangen faae,
Skal ikke Du i Hallen træde,
Hvor Fornemhedens Gud har Sæde,
Hvor Røgler og hvor Stjerner gaae;
Thi der tidt Tankerne er spæde,
Og der tidt Hjerterne er smaa.

Har Du en Palme, blodomgjødet,
En Tidselvaand, af Blomster dækt,
En Piil, ret kraftigt gjennemglødet,
En Frugt, af Elskovs-Solen fødet,
Et Sværd med Klang og Sving og Vægt;
O, Digter! Du skal ei forøde't
Paa en saa tam og udtømt Slægt!

Har Du et Bryst med Kraft i Lungen,
Saa spar det til en anden Gang;
Man svimler, har Du kjækt Dig svungen,
Og har Du ømt, veemodigt sungen,
Er Taareveien tør og trang;
Ad dristigt Skjemt man smiler tvungen,
Men leer kun haant ad Hjertets Sang.

Syng Du for Knøsen hist bag Ploven,
For Svenden i Regentsens Ro,
For ham, der kjæmpe maa med Boven,
Syng for Soldaten ved Cartoven,
For Pigen ved sin Malkeko;
Om ei for Andre, saa i Skoven,
Hvor dine smaa Colleger boe.

Jeg synger ei for nogen Anden
End Hende med det klare Blik,
Med blonde Lokker over Panden,
Som har berøvet mig Forstanden,
Jeg først i Buggegave fik,
Men skjenket mig en bedre anden
I Kjærlighedens Troldboms-Drik.

Hilsener paa Nytaarsdag.

Til en Fader.

Som Janus, Ryg mod Ryg, vi maae
I Tidens Bølgegang bestaae.
Mens fremad mine Tanker jage,
Advarende Du seer tilbage;
Du lægger Planer, giver Raad,
Jeg laaner Dig min Arm til Daad;
Ved Aarets Ende kan vi begge
En ganske artig Sum oplægge.

Til en Moder.

Min Moder! Du i Dag modtage
De Ønsker, som jeg alle Dage
For Dig til Herrens Throne sender!
Jeg kysser dine kjære Hænder,
Jeg glad velsigner Dig, Du Fromme!
For hver en Stund, der end skal komme;
Thi vist jeg veed, at Du vil være
For mig den samme Elskte — Kjære!

Til en Ven.

Du sleed og slæbte,
Du streed og stræbte
Det ganske Aar;
Men i den samme
Forslidte Ramme
Endnu Du staaer.
Snart vil jeg haabe,
At Naadens Draabe
Tæt falde maa,
Dit Bæger fylde
Og Dig forgylde
Fra Top til Taa!

Til en Søster.

Jeg ønsker Dig, min ædle Søster!
Alt, hvad dit unge Hjerte lyster:
Credit paa hele Østergade,
Ret mange Baller, muntre, glade,
En Plads i Logers første Række
I eet Theater — i dem begge?
En Sværm af Venner, som fêtere,
Veninder, som beskedne ere,
Og ene lade Dig brillere, —
Saa ønsker Du vel ikke mere?

Til en Broder.

Du flagred alt, min Broder! længe
Paa Vaarens blomsterrige Enge;
Men som en ret ustadig Bi,
Du aldrig Hvile fandt deri.
Gid nu den lille vakkre Dreng
Maa komme med sin Buestræng,
Dig lokke med sin søde Lyst
Og vise Dig din Blomst i Lunden,
Og faae til Fleres Fred og Trøst
Din Haand i Baand, din Vinge bunden!

Til en Sømand.

Paa Havet trygt Du ile frem
Til rige Kyster i det Fjerne;
Og Himlens faste, klare Stjerne
Dig vinke sikkert til dit Hjem.
Gid snart en Stjerne Dig opgaae,
Som Dig i Livet leder sikkert,
Gid snart igjennem Hjertets Kikkert
En venlig Havn Du øine maa.

Til en Elsker.

Som fordum Damen eensom sad
I Buur, med lysen Guld og Silke,
Og væved yndigt Rosens Blad
Og Lilien paa de svaie Stilke;
Saaledes Du herinde boer,
Hvor Kjærlighed og Troskab throne,
Og skaber huldt en Rosenflor,
Hvoraf os her paa denne Jord
Og hisset flettes skal vor Krone.

Til en Elskerinde.

Som det i gammel Tid var Skik
Blandt hine Kjæmper bolde,
Jeg sværger ved dit livsalige Blik,
Og Eden er let at holde:
At jeg vil evig huld og tro
Dig i mit Hjerte bære,
Og Du — Du er saa elskværdig jo,
At det kan ei andet være.

Til en Lærd.

Mens Du saa rastløs lytter, lurer
Til gamle Skroller og Skripturer;

Mens Du saa ivrigt higer, søger
I friske og i mugne Bøger,
Nedgraver Dig i dunkle Gruber
Og sværmer om de søde Kuber;
Mens Du ei ændser eller tænker
Paa Øieblikkets svære Lænker:
For Dig mit Hjerte, som Du kjender,
Til Himlen Bønner nu opsender,
At, naar engang dit Øie vender
Fra al sin Travlhed træt tilbage,
Det ret maa møde milde Dage.

Til en Landmand.

Din Plov, din Harve og din Spade,
Din Skov, din Mark, din Stald og Lade
For Sot og Ild og Vandets Fare
Dig Himlen naadeligt bevare!
Sid luunt i dine Lindes Skygge,
Paa Taget Storken Rede bygge,
Og Svalen Bo paa Muren sætte!
De kjende netop til det Rette;
Kun did de søge hen, de To,
Hvor der er Fred og huuslig Ro.

Til en Jæger.

Din Skov, din Hund, og din Bøsses Ild
Er al din Tanke — og Du er vild!
Jeg haaber, snart Du vil Tamhed lære;
Det kommer let ved et eneste Skud
Af den fortvivlede, lille Gud, —
Og han skyder aldrig feil, min Kjære!

Til en Veninde.

Jeg aner alle dine Tanker,
Jeg veed, hvorfor dit Hjerte banker,
Hvorfor dit Øies Straaler tindre,
Hvad sig bevæger i dit Indre!
Heri hvert Ønske sig forener
Og — ja, Du veed nok, hvad jeg mener!

Til en Kunstner.

Naar guddomsfyldt dit Hjerte banker,
Vær kjæk og fri! klar dine Tanker!
Gaa, sæt Dig paa dit Værksted rolig,
Tag findig fat og arbeid trolig,
Af ingen Kunstkritiker skræmmet,
Af ingen Kunstforening hæmmet;
See lige ud og ei til Siden!
Dit Værk sig dømmer selv i Tiden.

Til en Vanddranker.

Hør, siig mig, seer Du denne Drue?
Hvor sværmerisk dens Øine lue!
Hvor runde er ei disse Former!
Og Blodet, føl, hvor hedt det stormer!
Og denne vil Du reent forsage?
Fornægte hine skjønne Dage,
Da den saa høit vort Hjerte stemte,
At alle Sorger reent det glemte!
Drik Viin, min Ven! men ei formeget, —
Og drik ei Vandet reent fra Qvæget.

Til en Skandinav.

Ja, Du gjør Ret! — vær med at spinde
Den ædle, trefoldstærke Tvinde!
Ja, Du gjør Ret! vær med at slaae
Den Treklang an, som kjækt skal gaae
Hen over tusind Hjerters Strænge,
Bag Norges Gran, paa Danmarks Enge,
Ind mellem Sverrigs stærke Fjelde,
Og trænge frem med Aandens Vælde,
Og faae det Skilte smukt forenet,
Og Liv i det, som var forstenet.

Til en Digter.

Jeg ønsker, Dig Apoll vil sende
Først godt Papir og Blæk og Penne,
Saa nye Tankestof en masse,
Et Forlag, som er ret pr. Kasse,
Begeistrings Bæger, fyldt til Randen,
Taalmodighed og Been i Panden
Mod Recensenter og Hveranden.

Natten.

(Thorvaldsens Basrelief.)

End er det Nat! — i underlige Drømme
Indhyllet og i Mørkets svale Slør
Hun blidt og sagte — sagte sees at svømme
Mod Morgenrødens fjerne, lukte Dør.
Med stille Sukke ved den ømme,
Den moderlige Barm hun kjærligt dysser
De slumrende, forgrædte Børn, og Vinden,
Let viftende om Lokken, dem fra Kinden
De hede Smertens Perler huldt bortkysser!
  Den Ældste, Haabet, lukket har sit Øie,
Som nys veemodigt stirred mod det Høie;
Den Mindste, Længsel, mod sit eget Bryst
Det tankefyldte Hoved monne bøie
Og lytter nu til al den skjulte Lyst —
Den smerteblandede, som evig hviler
Derinde — og ved Drømmen smiler.
Men snart vil Mulmet vige bort, det sorte,
Og Rosen spire frem ved Morgnens Porte,

Og Jordelivets Dæmring, dybt dernede,
Vil sig for Solens Glædessmiil adsprede!
    Da vil den Første klart sit Øie hæve
Og ane Himlens Vei og Viisdoms Raad.
Den Anden vaagne skal og svæve
Fortrøstningsfuld, og ingen anden Graad
Der fødes skal, end Morgnens Perler klare,
Som Dagens Roser friske skal bevare.

Til en dansk Bog.

Hav Tak, du Krands af Tanker,
Af Billeder og Ord,
Af Klang og Blomsterranker,
Af Solo-Sang og Chor!

Hvergang jeg dig oplukked,
Hvor sødt ei Hjertet slog!
Ei dybere jeg sukked
Ved nogen anden Bog.

Hvor tidt har du ei dulmet,
Naar Hjertets Strøm blev vild;
Naar under Asken ulmed
Min Smertes skjulte Ild.

Du aabned tidt mit Øie,
Naar Glæden stod mig fjern,
Du kunde Villien bøie,
Som troede sig af Jern.

Du skjænked tidt en Nøgle
Til Paradisets Lyst;
Du dræbte tidt en Øgle,
Der ruged i mit Bryst.

Jeg fandt blandt dine Sange
Det Yndigste, jeg veed;
Det smelted mange Gange
Mig med Livsalighed.

Ved hver en Blomst, jeg plukked,
Ved hver en Frugt, du gav,
Jeg dybere neddukked
I min Begeistrings Hav.

Saa kjærligt har du bragt mig
Til himmelsk Ro og Fred,
Og Alt, hvad du har sagt mig,
Mit Hjerte hænger ved.

Men hvad min Aand udspandt sig
Af dig, det nævnes ei;
Jeg troer, ei Nogen fandt sig
Det Samme der, som jeg.

Duetto.

Afsked.

Luften suser alt i Skoven,
Hvisker gjennem Busk og Træer;
Svagt, som Sølverstænk paa Boven,
Glimter Dagens første Skjær;
Vi maae, fra hinanden fjerne,
Nu den lange — lange Dag
Tause vente Haabets Stjerne, —
Ene med vort Hjertes Slag.

Lærke! tolk mig dine Sange,
Lille, qviddrende Prophet!
Trøst mit Hjerte, ømt og bange,
Hvis dit Blik har Trøsten seet.
Eller vil du heller gjemme
Dine Toner i dit Bryst,
At vi end en Stund kan glemme,
Og i Glemsel finde Trøst?

Ak! den kolde, klare Morgen
Dræber grumt vor hulde Nat!
Elskte! vær ei bleg som Sorgen!
Elskte! vær ei syg og mat!
See! i Dagens vaagne Drømme
Skal Du leve som min Sjæl,
Og med den i Mindet svømme
Om din Veemod, dit Farvel!

Længsel.

Fra mit Hjertes dybe Hjem
Svæver bævende min Klage,
Skjult for Verden, stille frem
Til dit Hjerte og tilbage!
Liig en Due den sig svinger,
Useet af den travle Dag;
Intet Olieblad dog bringer
Os dens sagte Vingeslag.
Ingen Trøst den fører med!
Som en Rovfugl den sig nærer,
Graadig paa vor Tankes Fred,
Mens vort Hjertes Kraft den tærer!
Skal den spærres da i Fængsel?
Nei, den har et helligt Navn:
Hvad var Elskov uden Længsel?
Hvad var Livet uden Savn?

Gjensyn.

Det er Nat, og med Smiil omkring Munden
Straaler Hesperus klart, og i Lunden
Aander duftende hver Caprifol.
Vi tør mødes, men ak! i det Dunkle;
Dog vor Kjærligheds Fakkel vil funkle,
Paa vor Himmel en flammende Sol.

Lad din Kind da kun blusse og blegne,
Lad dit Øielaag synke og segne,
Lad din Læbe kun tryllende lee!
Mig har Guden opladt mine Blikke,
Og en Evigheds Ruus kan jeg drikke
Af hvad Hjertet i Natten vil see!

Hvilken Lyst! o, jeg hører din Stemme!
Jeg tør favne Dig trygt! jeg tør glemme!
Jeg tør trodse hver Qval med Foragt!
Hvert Secund, som Du skjænker mig, iler
Som en Engel, der lytter og smiler
Til vor Fryd og vor hellige Pagt!

Ak! den kolde, klare Morgen
Dræber grumt vor hulde Nat!
Elskte! vær ei bleg som Sorgen!
Elskte! vær ei syg og mat!
See! i Dagens vaagne Drømme
Skal Du leve som min Sjæl,
Og med den i Mindet svømme
Om din Veemod, dit Farvel!

Længsel.

Fra mit Hjertes dybe Hjem
Svæver bævende min Klage,
Skjult for Verden, stille frem
Til dit Hjerte og tilbage!
Liig en Due den sig svinger,
Useet af den travle Dag;
Intet Olieblad dog bringer
Os dens sagte Vingeslag.
Ingen Trøst den fører med!
Som en Rovfugl den sig nærer,
Graadig paa vor Tankes Fred,
Mens vort Hjertes Kraft den tærer!
Skal den spærres da i Fængsel?
Nei, den har et helligt Navn:
Hvad var Elskov uden Længsel?
Hvad var Livet uden Savn?

Gjensyn.

Det er Nat, og med Smiil omkring Munden
Straaler Hesperus klart, og i Lunden
Aander duftende hver Caprifol.
Vi tør mødes, men ak! i det Dunkle;
Dog vor Kjærligheds Fakkel vil funkle,
Paa vor Himmel en flammende Sol.

Lad din Kind da kun blusse og blegne,
Lad dit Øielaag synke og segne,
Lad din Læbe kun tryllende lee!
Mig har Guden opladt mine Blikke,
Og en Evigheds Ruus kan jeg drikke
Af hvad Hjertet i Natten vil see!

Hvilken Lyst! o, jeg hører din Stemme!
Jeg tør favne Dig trygt! jeg tør glemme!
Jeg tør trodse hver Qval med Foragt!
Hvert Secund, som Du skjænker mig, iler
Som en Engel, der lytter og smiler
Til vor Fryd og vor hellige Pagt!

Donizetti og Weyse.

Hvad vil den Strøm af Toner vel,
Som ængster grufuldt her min Sjæl?
Hvad har jeg gjort, at jeg har sænket
Mig i den Hvirvel ned,
Hvor Alt, hvad jeg paa Jorden leed,
Alt, hvad mit Hjerte dybest krænked,
Nu lever op med Haan og Latter
Og knuger sig om Hjertet atter?
— Hvor yppigt Tonerne fremlyner —
Som en Savannas geile Urtepragt
Ved Vaarens Tid af Slumren vakt,
Saa myldre for mit Øie fæle Syner.
Natur? — og Sandhed? — Poesie?
I denne Op- og Nedad-Tumlen?
I denne Hylen, Brølen, Mumlen?
Kan I vel nære jer deri? —
Paa dette usle Ordstillads?
I disse vrængede Gestalter,
Hvor Tusind Arlecchino-Pjalter

Af Toner er den hele Stads?
Er det en sand Begeistrings Flamme,
Som føder dette evig Eet og Samme?
Og denne Løgn af Ord og Klang,
Er det et rigtigt Hjertes Sang?
Skal dette være lystigt? — Det er Griin!
Er dette Suk? — Det er et Hviin!
Er dette Smerte? — Det er Krampe,
Fremkaldt ved giftigtunge Dampe,
Der hæve sig, som fra en Gravruin,
Bevoxt med spættet-røde Svampe!
Hvor er jeg? — i en lummer Halle;
Stærkt blænder mig den store Lampe
Med skarpe Blus, hvis Straaler falde
Paa Sværmen ned, den drukkenglade,
Der ør, med Tummel fylder Huset,
Som naar de travle Biers Stade
Med antændt Svovl man har beruset.
— Udlevede Herrer hist! som sværme
For denne Sangerindes stærke Bryst,
Og finde Poesiens fulde Lyst
Bag disse Skovbesmurte, stygge Skjerme!
Ah, den Natur, den passer just
For Hjerters Speil, hvor Levelystens Rust
Har lagt sig tykt, som Mos paa Muren,
Og slettet ganske ud Naturen! —

Hist sniger sig den sittrende Hysterie
Krampagtig om, og vildt bedaarer
Med sine hede, falske Taarer.
Foreent til Eet med Sangens Lefleri
Staaer Sangeren med hiin i Pagt
Og over al dens skumle Magt! —
Der sidde de, de stakkels Qvinder,
Med Øiet svømmende, med Kinder
Snart sandseblussende, snart bleged'
Af denne Smertekildren sød og blød,
Der sittrer gjennem Barm og Skjød:
„Det er en Mand! — Han synger ud af Skjæget!
„Og Skjæget, see, hvor sort! — o, han er skjøn!
„En Guddom! tryllende og deilig!
„Jeg skjenker ham, saa dybt bevæget,
„Min Rose, som hans bedste Løn —
„Der kom Finalen just beleilig!“
Og Tonen strækker han saa milelangt,
At deres Hjerte bliver ømt og trangt, —
De tabe Veiret — som alt med Varme
Han pressed dem i sine Arme!
Blaseerte Hjerter! I maae rystes,
I føle ellers ei, — og Sukket,
Som fordum let har Eder vugget,
Maa pinefuldt nu af jert Indre krystes;
I denne Malstrøm maae I snoe og vende,

I denne grimaceerte Jammer
Jert eget slappe Jeg gjenkjende,
I disse vammelsøde Phosphorflammer
Af en forskruet Elskov brænde!
Tørt er mit Øie — Kinden staaer i Brand —
Gud hjælp — og frels mig min Forstand,
Thi Tanken svimler alt paa Vanvids Rand —
Min Tinding banker — Hjertet sprænges —
O — efter Luft og Taaredug det længes! —
Ud! — bort herfra! — — —
— — — O, Nattens Himmel
Med sorte Sky, med kolde Byger,
Med Storm, som over Heden fyger
Og leger vildt med Løvets Brimmel,
Du kjøle Febren i min Sjæl,
Du aabne for min Taares Væld!
Velsignelse derfor! Jeg føler ret
Mit Hjerte frit, min Aande let!
Den Rædsel, den er sand, den Klage
Alvorlig, dyb — hvad vil jeg meer?
Igjennem Mulmets Koglerier seer
Jeg hist den pandserklædte Macbeth drage,
Og al den Skræk, som Dybet eier,
Hvor Djævle juble, Helved leer,
Og ved sin egen Latter farer sammen,
Staaer klart for mig i Hexeflammen

Ved disse Toners ægte Seier! —
— Men Stormen tier, — bag Skyen hist
Fremtitte Stjerner, Gnist ved Gnist;
Høitideligt bag dunkle Krat og Fjelde
Den røde Maane seer jeg qvælde.
Fra Borgen ned ved Midnatstid
En Skygge svæver, lang og hvid
Paa Toners Flugt, hvori al Vee,
Som et usaligt Hjerte rummer,
Udtaler sig, mens hist af Slummer
Smaa-Alfer vaagne for at see
Og lytte, — mens bag Rosenhække,
Der sig langs Borgens Have strækker,
Den lille Amor gi'er sig til at lee! —
Alt Solen straaler over Vang;
Histnede dybt i Dalens Skjød,
Hvor Vandet svinger Møllens Hjul,
Der lyder skjemtefuld en Sang.
Hvor jubler den! — o, jeg maa juble med,
Hvis jeg for Latter kan! — Jeg iler ned
Til Byen der ad denne Skyggegang.
Ved Kroen her jeg vil mig blande
I Sværmen; hvor de slaaes og bande,
Og klage for Chirurgen, der
Sig vever dreier hist og her,
Ironisk trøster Een og Hver

Og læger Næse, Kind og Pande,
Mens Jægeren sig skjelmsk mon snige
Med søde Toner til sin Pige,
Og skræmmer Livet af den Tykke,
Der glemmer ved en Steg sin Elskovs Lykke!
— Her føres jeg til Østerland
Paa disse rige Tonevinger;
Og snart med Alvor de mig bringer
Til Kjæmpehøien hist ved Nordens Strand;
Snart Folkets Tanke ærligt klinger
I dette jævne, snilde Qvad,
Som om det klang fra Mark og Dale,
Og snart som ømme Nattergale
Det til mit Hjertes Dyb sig svinger.
En evig Guddom staaer ham bi,
Og overalt der Sæd nedlægges,
Som i min evigvakte Phantasie
Til Liv og Virkelighed vækkes!
Der er en Rigdom her af Poesie;
I Vexelglands jo disse Toner tale,
Imens de skildre, tegne, male.
Hvi mægte de at naae mit Hjerte?
Hvi kan de løse al min Smerte?
Mens Læben leer, mens Hjertet bløder
Ved Sorg og Lyst — hvi nærer de og føder?
Hvi vække de min høie Latter
Og sænke mig i Veemod atter?

Hvorved? hvordan? — ak, der er Poesie,
Og der er Sandhed og Natur deri!
See, hver en Characteer staaer fri,
For sig, selvstændigt klaret,
Som af en Guddom aabenbaret
Og viser tydeligt, at ned de stamme
Fra sand Begeistrings og Geniets Flamme,
Som aldrig dvæler ved hiint Eet og Samme.
See! Alt har Sundhed, Dybde og — en rigtig Mening;
Samvævet i en huld Forening,
Hvad der i Sang og Tale er beslægtet,
Ved Harmonien har hinanden ægtet;
En reen, en evig Lov og Aand
Velsignet har det skjønne Baand.
Heel tankefuld jeg stiger op
Til Kirken hist paa Høiens Top,
Og blandt de andre fromme Gjæster,
Der under Korsets sikkre Læ
Andægtigt bøied deres Knæe,
Jeg atter høre vil min Mester,
Der i sit eget Reqviem,
Saa dybt, saa fuldt af himmelsk Længsel,
Saa riigt paa Trøst for Hjertets Trængsel,
Har manet for vor Tanke frem
Den søde Fred, som, fri fra Fængsel,
Hans Sjæl nu har i Evighedens Hjem!

Sommerlyst.

Nu kan vi dandse!
Lystigt i Sommerluft
Binde vi Krandse,
Aande vi Blomsterduft!
Lilier bløde,
Roser de røde,
Nelliker, Bukkar, Violen den blaae
Her rundtom os staae.

Vi har en Gynge
Hængt mellem Eeg og Bøg,
Den kan os slynge
Høit under Leeg og Spøg,
Kjøligt os Vinden
Suser om Kinden,
Surrende Bier os seile forbi
Saa lette som vi!

Gjøgen den galer,
Lærkerne qvidd re smukt,
Venlige Svaler
Svæve i sagte Flugt!
Yndige Sommer!
Næppe du kommer,
Smilende, rødmende, lifig men kort,
Saa iler du bort!

En Moder til sin Søn.

Naar Natten ret er stille
Og Alting er i Ro,
Min Søn, min søde, lille!
Jeg kommer til din Bo.

Thi Gud mig det forunder,
Naar Hvilen falder paa,
Engang imellemstunder
I Drøm til Dig at gaae.

Da seer jeg Dig, Du Kjære!
Min Glædes — Smertes Søn!
Ak, kun en Drøm maa være
Min Kjærlighed til Løn.

Jeg seer Dig tegne, skrive
Og læse flink i Bog,
At Du kan rigtig blive
Mig baade from og klog.

Jeg Dig i Haven møder,
Jeg seer Dig i din Seng,
Jeg seer, Du lystigt støder
Kolbøtter hist i Eng.

Du har de Kinder røde,
Du har de Øine blaae,
Du har de Læber søde,
Som tidt jeg kyssed paa.

Nu kysser jeg dem ikke
De Roser paa din Kind!
Nu kan i dine Blikke
Jeg aldrig skue ind!

Ak, jeg kan ikke knuge
Dig tæt her til mit Bryst!
Ei for mit Hjerte suge
Af dine Læber Trøst! —

Siig, tænker Du paa hende,
Der græder for sin Søn?
Siig, lever hendes Minde
End i din Aftenbøn?

Siig, husker Du min Stemme?
Siig, husker Du mit Blik?
Ak, kan Du Timen glemme,
Da bort fra mig Du gik?

Du aner ingentide
De Taarer, jeg har grædt!
En Moder, maa Du vide,
Kan aldrig vorde træt.

Som eensom Fugl i Skoven
Kun synger Sorgens Sang,
Saa sorgfuld over Voven
Er nu min Tankes Gang.

O, aned Du min Længsel,
Du skyndte Dig sombedst,
Og flygted fra dit Fængsel
Til den, som er Dig næst.

Til den, som har Dig baaren
Med Kummer og Besvær,
Som døbte Dig med Taaren —
Og har Dig dog saa kjær! —

Lev vel! Lev vel, Du Kjære!
Jeg sukker ømt dit Navn;
Ret aldrig skal jeg lære
At tænke klart dit Savn.

Jeg folder mine Hænder
For Dig, min Smertes Søn!
For Dig til Gud jeg sender
Hver Stund mit Hjertes Bøn!

Vintervisite.

Der var ingen Stjerne, førend
Han naaede til Hendes Bo;
Men knap fik Hun aabnet Døren,
Saa blinked ham venligt to.

Paa Havens falmede Tilie
Der var hverken Blomst eller Blad;
Men Rosen midt i en Lilie
Frisk paa Hendes Kinder sad.

Der blussed ei nogen Drue
I Rankernes grønne Huus;
Men Hun med sin Læbes Lue
Ham skjenked den sødeste Ruus.

Det var — det Gud sig forbarme! —
Saa sørgeligt, koldt og saa raat;
Men i Hendes favnende Arme
Han fandt det saa yndigt og godt!

Under Krigen.

Saavidt som Himlens Stjerneloft sig hvælver,
En stummel Tordensky sig vælter frem;
Det Gamle brister, og det Nye skjælver,
Og Fred, landsflygtig, søger sig et Hjem.
Fra Øst til Vest, fra Nord til Syd det lyner,
Og Hjertet gruer for de sære Syner.

O, Kampens Gud, som frem i Stormen farer,
Retfærdighedens Drot, med Vægt og Sværd!
Beskjerm Du naadigt vore tappre Skarer,
Og styrk dem til en hellig Ledingsfærd.
Vi veed det: hvor dit Fader-Øie vaager,
Der skues klart igjennem Tidens Taager.

Den røde Dug, som faldt paa hine Enge,
Det hede Taarevæld, som nylig brast,
O, lad som frugtbar Regn dem dybt sig trænge,
Hvor Folkets Hjerte banker, stærkt og fast;
Da vandes Friheds Eeg og Fredens Palme,
Hvis Stammer staae, hvis Løv skal aldrig falme!

En ny og lystelig Vise

for

Seilfolk paa Kongens Skibe.

Saa Mange, som I er ombord,
Sing, Sang, Singsaljera!
Hør, Manne! her et findigt Ord!
Sing, Sang, Singsaljera!

Kong Fredrik stod paa høien Slot,
Han hørte Tydskens Pral og Spot.

Han hørte Tydskens kaade Larm;
Da blev han om sit Hjerte varm.

Kong Fredrik hat saa fin Maneer;
Han sagde: „Gutter! kom nu her!

„I vil mig sagtens hjælpe lidt
„At gjenne Tydsken hjem til Sit?

„Som hele, vide Verden veed,
„Den Tydsker har en Flab saa bred.

„At sluge os med Hud og Haar,
„Dertil hans Appetit kun staaer.

„Lad os see til, vi skjenke ham
„Den pynteligste Morgendram.

„Om Stævnet bliver nok saa hedt,
„Er jo for Sømænd lige fedt.

„See, Tydsken trænger just til Snuus;
„Jeg beer Jer, send ham en Karduus.

„See, Tydsken trænger til lidt Vaadt;
„En Gammel tjente ham vist godt.

„Og er han tør og flau og færsk,
„Som Stokfisk trænger han til Tærsk.

„Naar I kuns Alle følges ad,
„I laver ham et Saltmadsfad.“

Nu følge vi Kong Fredriks Bud:
Til Slesvig ind — og Tydsken ud!

Har Kongen bygt paa Sømands Tro,
Da har han lagt en sikker Bro.

Og stoler han paa Sømands Skik,
Saa har Han gjort et godt Bestik.

For Danmark deiligst Vang og Land
Vi kjæmpe vil til sidste Mand.

For Frederik, vor gode Drot,
At slaaes tilgavns, det gjør saa godt.

For Faer og Moer og Søskind' smaa,
For danske Pigers Øine blaae.

Det hvide Kors i røden Flag
Skal staae til Verdens sidste Dag!

Er Alt saa ret betænkt og meent,
Saa taer vi vel mod Tydsken peent.

Op, Kammerater! Skud paa Skud —
For Land, for Konge og — med Gud!

Hun til Ham.

Som i en Sky indhyllet, —
Det er nu saa din Skik —
Du drukner, taus fortryllet,
Din Tanke i mit Blik.

Dog mig din Taushed maler,
Hvad i dit Hjerte boer,
Meer klart end lange Taler,
Meer sødt end søde Ord.

Jeg kjender ganske nøie
Den Længsel i dit Bryst,
Der straaler fra dit Øie
Med dyb, urolig Lyst.

Som Fuglen eensom tier
Paa Tjørnens nøgne Green,
Af Somrens Melodier
Den røber ikke een; —

Men — den er fuld af Tanker,
Og den er meget luun;
Et Flamme-Hjerte banker
Bagved de bløde Duun; —

Saadan din Tanke skjæler
Sig bag din Taushebs Sky,
Og Blomster-Ordet dvæler,
Til det er Vaar paany.

O, giv den Stakkel Vinge,
Lad Skyen skilles ad,
Lad Ordets Due bringe
Min Sjæl et Rosenblad!

„Som hele, vide Verden veed,
„Den Tydsker har en Flab saa bred.

„At sluge os med Hud og Haar,
„Dertil hans Appetit kun staaer.

„Lad os see til, vi skjenke ham
„Den pynteligste Morgendram.

„Om Stævnet bliver nok saa hedt,
„Er jo for Sømænd lige fedt.

„See, Tydsken trænger just til Snuus;
„Jeg beer Jer, send ham en Karduus.

„See, Tydsken trænger til lidt Baadt;
„En Gammel tjente ham vist godt.

„Og er han tør og flau og færsk,
„Som Stokfisk trænger han til Tærsk.

„Naar I kuns Alle følges ad,
„I laver ham et Saltmadsfad."

Nu følge vi Kong Fredriks Bud:
Til Slesvig ind — og Tydsken ud!

Har Kongen bygt paa Sømands Tro,
Da har han lagt en sikker Bro.

Og stoler han paa Sømands Skik,
Saa har Han gjort et godt Bestik.

For Danmark deiligst Vang og Land
Vi kjæmpe vil til sidste Mand.

For Frederik, vor gode Drot,
At slaaes tilgavns, det gjør saa godt.

For Faer og Moer og Søskind' smaa,
For danske Pigers Øine blaae.

Det hvide Kors i røden Flag
Skal staae til Verdens sidste Dag!

Er Alt saa ret betænkt og meent,
Saa taer vi vel mod Tydsken peent.

Op, Kammerater! Skud paa Skud —
For Land, for Konge og — med Gud!

For ham maa Løven bukke,
Han koger Tigrens Blod;
Ved Nattergalens Vugge
Med Smiil han aarle stod;
Han kysser Pignens Kjerne,
Da voxer Stammen rank;
Han vinker Nattens Stjerne,
Da glimter den først blank.

Kort, Alt hvad Verden eier,
Der troer sig frank og frit,
Han ved en evig Seier
Har evig gjort til Sit;
Hvert Hjerte faaer han lænket,
Hvor han sin Piil har skudt;
Han hersker uindskrænket, —
Hans Magt er absolut.

Hvor Æblets Bold forgyldes,
Hvor Blommen glimrer rød,
Hvor Druens Bryster fyldes
Med Nektar, stærk og sød;
Hvor dybt i Grunden ulmer
En rigdomsvanger Ild,
Saa Guldorangen svulmer, —
Der har han havt sit Spil.

Han har med Aftenrøden,
Med Regnbuens Magie,
Med Solens Morgengløden
En livlig Sympathie;
Naar lune Vinde lufte
Fra Blomsterdalen ud,
Og Natvioler dufte,
Da skeer det paa hans Bud.

I Ørnens Vinger stærke
Kun han har Kraften nært;
Der qviddrer ingen Lærke,
Som jo hos ham har lært;
Og ingen Orm har krøbet,
Ei Sommerfugl fremgik,
Som ikke først i Svøbet
Af ham sin Lectie fik.

Snart dækker sig med Løv hvert Træ,
Snart sover hun saa luunt, i Læ
For alle barske Vinde;
Og Blomsterne i Vaarens Tid
Velsignende vil stimle hid
Til deres troe Veninde.

Til hendes stille Leiested
De tage tusind Minder med, —
De bittre og de ømme;
Og hun skal gjensee mangen Stund,
Forglemt, forsvundet, — ak, men hun
Vil see dem huldt i Drømme.

Thi Alt, hvad her var tungt af Jord,
Er luttret hist, hvor nu hun boer,
Selv Smerten staaer forklaret;
Men al sin Kjærlighed til dem,
Der græde nu i hendes Hjem,
Har trofast hun bevaret.

Saa deilig, som hun var i Vaar,
Nyfødt hun for Gudherren staaer
Med hvide Englevinger;
Udløst af Jordens Fangebaand
Med Palmen i sin fine Haand
Velsignelse hun bringer.

Velsignelse til dem, de Smaa,
Der længselfuldt i hver en Vraa
Den søde Moder savner;
Velsignelser til ham, hvis Bryst
Kan aldrig — aldrig finde Trøst,
Før hist han hende favner! —

— Men Droslen høit i grønne Lind
Vil synge ret med venligt Sind
Ved hendes Sovekammer;
Den synger — ak, den ønsked kun
At døve, for en flygtig Stund,
O, Liv! din bittre Jammer!

Peter Oluf Brøndsted.

Mens Skovens Træer sig afklæde
Og dække Alt med deres Dragt,
Jeg vil en stille Vandring træde
Did, hvor til Hvile Du er lagt.
Der vil jeg ved din Slummerhytte
Mig læne taus en føie Stund,
Og veemodsfuldt til Mindet lytte,
Som hvisker tyst i Dødens Lund.

Jeg kommer ei for mig alene —
Jeg er en Stammes ringe Tolk,
Hvis stærke, vidtadspredte Grene
Nu grønnes blandt det danske Folk.
Din Haand fik reist den op af Støvet
Og atter kraftigt sat paa Rod;
Nu trives den — nu skygger Løvet
Om ædle Planter ved dens Fod.

Du var en Mand! — med aandig Sundhed
Omfatted Du hver herlig Dont;
Du var en Mand — med ædel Rundhed
Du deelte, hvad Dig var forundt;
Du var en Mand — og gyldentunge
Var dine Tankers rige Lag;
Du var en Mand — og dog saa unge
Dit varme, danske Hjertes Slag!

Thi dansk Du var, saa vist som Rogen,
Saa ærlig, djerv i Sind og Hu;
Hvad Du bar gjemt i Hjertekrogen,
Uskræmmet aabenbared Du.
For Friheds hellighøie Tanke
Mandhaftigt, varmt dit Hjerte slog;
Og uden Sky Du gik i Skranke,
Mens kjæk Du Ordets Glavind drog.

Hvor snart kan ei hiint „Pust i Sivet"
Faae Faklen slukt, skjøndt livligt tændt!
En Vandring — ubestemt — er Livet,
Og ingen Gjerning faae vi endt.
Dog Sæden, Du fik lagt hernede,
Skjøndt selv Du ikke Høsten saae,
Vil Efterslægten kjærligt frede
Og mindes Dig ved hvert et Straa.

Din Musa, som Du trofast tjente
Med hellig Iver, Dag og Nat;
Som Lindring i din Sorg Dig sendte
Og aabned Dig til Fryd sin Skat,
Hun svæver tyst om disse Steder
Med sænket Blik og Kinden vaad; —
I Dig hun tabte en Tilbeder
Med Kraft og Ild i Ord og Daad.

Men hendes Søster, som tilsmiled
Og lærte mig min simple Sang,
Ved hendes Suk og Savn er ilet
Fra Himlen ned til Dødens Vang;
Og hun, som er saa riig paa Gave,
Og her i Livet var Dig kjær,
Har skjenket mig af Sangens Have
Det Blad, jeg venligt lægger her!

Hanne Weidemann.

Lyksalige! Du svæved bort fra Mulmet
Til Lysets evigklare Helligdom!
I Engles bløde Favn din Qval er dulmet,
Og Livets bittersøde Kalk staaer tom.
Du har kun drømt! Af Slummer dybt hentagen
En Vaarnat Du dit Hoved hviilte kun;
Nu, vaagnet op til Livet og til Dagen,
Du seer Dig om med Smiil paa Kind og Mund,
Og breder Vingen mod din Moders Favn —
Ledsaget, ak! af Veemod og af Savn!

Lyksalige! som huldt en Sommermorgen
Fik foldet ud dit rene Lilieblad;
Som brat, urørt af Verdens Haand og Sorgen,
Svandt yndigt straalende i Duggens Bad,
Og blomstrer nu, hvor der er ingen Smerte,
I Rigdoms Dyb af Fryd og evig Fred:
O, deel med os! omsvæv med Trøst hvert Hjerte,
Som ved din Engleflugt fra Jorden leed,
Og lad, skjøndt bøiede i Smertens Daab,
Din Aand os ane i et kraftigt Haab!

Til Jomfru A. Benthen

2den November 1848.

Fra hendes Elever.

Her, hvor paa fromme Vandring, jubelkrandset,
Tankefuld Du en Stund din Fod har standset,
Samles om Dig, liig klare Høitidskerter,
Døttrenes Hjerter!

Ak, men dem Alle ikke her Du finder!
Smerten jo bleged mange friske Kinder,
Stormende Livet mangen Blomst berøved
Kronen og Løvet.

Vi, som endnu tør for dit Aasyn vandre,
Venligt os nærme, hilse fra de Andre!
Kjærlige Hjerters Tak paa Toners Vinge
Glade vi bringe!

Har Du til Hjertet os ei trofast lænket?
Har ei din Haand saa moderligt os skjenket
Skjoldet, der skjermer huldt paa Livets Veie
Freden, vi eie?

Har Du ei lært os Blikket mod det Høie?
Trøstigt at vandre? ydmygt os at bøie?
Klart har Du givet ved et fromt Exempel
Læren dens Stempel.

O, saa modtag da venligt, som Du pleier,
Hvad ei Alverdens Skatte Dig opveier,
Her fra vort Hjertes Dyb den evigsamme
Hellige Flamme!

Til en Bedstemoder.

Fra Barnebarn.

See, her vi samles til din Fødselsfest
Med fromme Tanker og med Sange;
Og skjøndt Veemodighed er ogsaa Gjæst,
Den vore Hjerter ei gjør trange;
Vi straale Sommer i dit Hjertes Grund,
Og lokke ømme Smiil omkring din Mund;
Sang er vort Suk!
Taaren er smuk,
Naar den paa Glædens Blomst tør prange.

Vi veed, Du elsker os, vi veed, hvor kjært
Dit fromme Sind for os kan bede;
Vi veed, dit Øie vogter mildt paa hvert
Et Led af denne stærke Kjede.
Thi stærk er Kjærlighedens Rose rød,
I Livets stille Fred, i Livets Nød
Kraftig og glad
Skal hvert dens Blad
Livsalig Duft om Dig udbrede.

Vel bringer Livet mangen Vinterdag,
Der dræber vore Rosenblommer;
Men Livet spirer grønt, som Haabets Flag,
Og tyder paa den Stund, der kommer.
Da skal d i n Rose springe ud paany —
Dog — i din Længsel — find blandt os dit Ly, —
Her i vort Bryst
Boer, Dig til Trøst,
En evig Kjærligheds Skjærsommer!

Farvel

til

D. G. Monrad.

Saa Du vil drage fra vor gamle Stad
Og slaae Paulun paa Lollands Vange?
O, fyld dit Bæger, før vi skilles ad,
Og venligt lyt til vore Sange!
Heel mangen Stemme, som Du hørte tidt
Om breden Bord at qvæde frank og frit,
Klinger kun svag
For Dig i Dag,
Af Veemod dæmpet — men ei bange.

Vel er det fede Land kun fladt og flakt,
Med ringe Læ, naar Stormen veirer;
Med gule Straae er kun din Hytte takt,
Men, hvor Du færdes, kjækt Du seirer;
Thi gode Guder, som Du bringer med
At vogte kjærligt paa dit Arnested,
De skabe om
Til Helligdom
Den mindste Vraa, hvor Du Dig leirer.

Et ærligt Haandtryk tag paa Reisen med
Og lov os, aldrig det at glemme!
Vi veed, dit Hjerte boer paa rette Sted,
Saa det kan altid træffes hjemme.
Did skal vor Tanke tidt paa Vandring gaae,
Og Mindets trøstefulde Urt skal staae
Liflig og prud;
Det gaaer ei ud,
Som dybt har Rod i Hjertets Gjemme!

Og saa en Hilsen til din Hustru fiin,
Til dine Smaa med røde Kinder!
Og Gud velsigne Jer ved hvert et Trin,
Hvor helst I Fred og Hvile finder!
Hans Sol skal rødme sødt, hans Himmel blaa
Sin stærke Skjerm om Eders Vandring slaae;
Han lede frem
Huldt alle Fem,
Til Aftenstjernen mildt oprinder!

Til Kronprindsen.

(1847.)

Naar sig ved Bægret leired ret
De stærke Mænd i Norden,
At mindes Drotten og hans Æt
Var altid i sin Orden;
Thi Nordens Hjerter har den Skik,
Som ei er at forkaste,
I Alvorsfærd, ved Lyst og Drik
At være troe og faste.

Det Punkt udi vor Gildeskraa
Vi Sønner af de Gamle
Til Grund og Bund saa ret forstaae,
At aldrig der vi famle;
Her staaer det præget dybt i Løn,
Hvor Hjertets Kilder sprude;
Men aabenbart, o Kongesøn!
Vor Daad det skal bebude.

Men Du maa kraftigt staae os bi,
Du baade kan og vil det,
Og hele „Danmarks Compagnie"
Vil laane Kræfter til det;
Thi vi staae ved den Eed, vi svoer,
Naar Leiligheden kræver,
At der skal tales danske Ord
Og bruges danske Næver.

Dit Hjerte er af den Natur,
At det til Gavns forstaaer os;
Det er en stærk, urokket Muur,
Som Fred og Tryghed spaaer os;
Vi derfor uden Frygt og Gru
Tør pløie Hjemmets Dale,
Thi hvo er bedre dansk end Du
I Tanke, Daad og Tale?

Saa viid da: Hvor i fjerne Egn
Din Kjøl, din Ganger færdes,
Ethvert dit Fjed med stærke Hegn
Af Trofasthed omgjerdes.
Her Festpokalen paa sin Gang
I Kreds, som Himlens Kloder,
Indvies Dig ved Jubelsang,
Vor fyrstelige Broder!

Til Kong Frederik den Syvende.

Det var en Storm! — den vrede Havets Bølge
Med Fraad og Skum slog over Dæk og Skands;
Hver Stjerne klar, som Øiet skulde følge,
Dybt havde dulgt bag Skyens Mulm sin Glands,
Og Skuden selv, med Stormen sammensvoret,
Ulydig tumled sig i sorte Nat; —
Da traadte Du med faste Skridt til Roret,
Og lagde stærk din Haand paa Skibets Rat.

Da viiste Du Alverden, hvad Du kunde;
Din stolte Seiler tog en dristig Fart;
Du fik den klaret ud fra Skjær og Grunde
Og frelste kjæk, hvad Dig var dyrebart:
Paa Dækket op Du kaldte djerve Svende,
Dit Vink dem viste snildt: hvordan og hvor.
Da lød din stærke Røst: Klar til at vende! —
Den vendte flux, — og Du var Mand derfor!

Snart Natten svandt; en liflig Morgenrøde
I Øst oprandt, en herlig Fremtids Tolk.
Did peged Du, den styred Du imøde
Og talte mildt: „Der vil jeg see mit Folk!
„Hist er den Kyst, hvor under Friheds Skygge
„Samdrægtigt Laurens Træ og Egen staae;
„Der vil vi jævnt tilsammen boe og bygge. —
„Dog — gjennem Kamp vi kun til Maalet naae!"

Da stimled hid til Dig de danske Hjerter,
Henrykt, begeistret fulgte de dit Raab;
Med Dig de vilde dele Kampens Smerter,
Af Dig modtage Sæd for deres Haab.
Dit Sværd har Hviil; — men skal det atter flamme,
Hver Dannemand vil byde Stormen Trods!
Du har jo seet, ei Dansken staaer til Skamme,
Byg først paa Gud, og byg saa trygt paa os!

Saalænge Dansk end taler nogen Tunge,
Saalænge Dansk er Lovens Alvors-Bud,
Saalænge Dansk til Harpen Skjalde sjunge,
Saalænge Dansk der bedes end til Gud;
Saalænge skal den fjerne Fremtids Slægter,
Hvem Du fik aabnet Fredens sikkre Havn,
Velsigne Dig, som Danmarks Livs Forfægter,
Lovprise høit Kong Fredriks ædle Navn!

Efterklang.

Jeg seer med Veemod ei tilbage
Til Vaarens stille Blomstertid;
Mit Hjerte fører ingen Klage,
For Solen ei er sommerblid.
Jeg veed jo nok, min Vandring vender
Nu ned i Vintrens kolde Favn,
Hvor Stilhed boer, hvor Aaret ender
I Gravens Hjem og sikkre Havn.
Men i mit Hjertes Dyb jeg føler
Endnu en Vaar, en Sommerlyst,
En Ild, som Vintrens Snee ei kjøler,
En Klang, som aldrig vorder tyst!
Naar da til Slummer Cithren hænges,
Jeg aldrig siger den Farvel;
Den vaagner brat, saasnart jeg længes,
Og stemmer altid med min Sjæl.

Aarstiderne.

I Vaar, i Sommer og i Høst
Man sagtens leve kan og trives,
Naar Himlen vækker Kraft og Lyst,
Og Alt i Solens Glands oplives.

Et langt Farvel man sige maa
Til Kakkelovn, til Tørv og Brænde,
Og færdes under Himlens Blaae
Fra Morgen indtil Aftens Ende. —

Først feies Himlens Loft saa reent,
Og milde Vinde Vaar bebude;
Den stille Svale bygger peent
Sin Bolig tæt ved Kirkens Rude.

Der aabner sig paa Eng og Vang
Vel tusind lyse Blomster-Øine,
Som smile sødt til Fugles Sang,
Der var saa længe langtbortfløine.

Og Linden faaer sin Løv-Paryk,
Grønt klædes Gedebladets Ranker;
Sit Æg nu Viben lægger tryg
Ved Mosens Rand, hvor Storken spanker.

Af gule Kjærlingtand i Lund,
Af Blaakorn binde vi os Krandse,
Mens Fuglene med Sang i Mund
Høit mellem Løv og Grene dandse.

Da lokke Skov og Mark os smukt
Til freidig Vandring gjennem Landet;
Er det for hedt, man lige lukt
Sig plumpe kan med Fryd i Vandet;

Og boltre væligt som en Fisk
Og kjæmpe drabeligt med Voven,
Og stige op, nyfødt og frisk
Og let, som Skyen over Skoven! —

Naar Solen høit paa Himlen staaer
Den lange Dag, og det er Sommer,
Paa Høet Hvile sødt vi faaer,
Mens lune Vindpust gaaer og kommer.

Da bølger mildt det gule Korn,
Hvorover Vinden sagte lufter;
Paa Engen kneiser Koens Horn,
I Krattet Himbærbusken dufter.

Der myldre Jordbær fjern og nær,
Som krydre Luften sødt og blinke;
De runde blanke Kirsebær
Os op i Træers Toppe vinke.

Vi kan saa deiligt gaae paa Jagt
For Sommerfuglen snildt at fange,
Der i sin rige Høitidsdragt
Nu sværmer let i Havens Gange.

Ei skræmmer os en Tordensky,
Der op paa Himlen vred sig vælter;
Som Sukkerdukker ei vi flye,
Vi er af Stof, som ikke smelter.

Nei, kommer end en Byge tidt,
Af den vi lade os ei kue,
Men lege derfor lige frit
Langt bedre end i snevre Stue.

Men daler Solen saa i Vest,
Mens Regnen drysser ned i Øster,
Da er det just en Himmel-Fest,
Regnbuen yndigt os forlyster! —

Tilsidst saa bliver det da Høst,
Og Storken drager bort af Landet;
Nu sidder Træets Løv kun løst
Og falder af, saa guult som Sandet.

Vor Mark er bar, vort Korn i Huus,
Paa Agren Spurvene er glade,
Og glade er de bitte Muus
Og Hønsene ved Lo og Lade.

Men vi har og vor egen Fryd;
I Lunden hisset mellem Hasler
Er det en rigtig liflig Lyd,
Naar Nødderne som Hagel rasler;

Naar som en riig og gylden Flod
Med Æblerne fra Grenen vælder;
Vi sanke dem ved Træets Fod
Og fylde flittigt Loft og Kjelder.

Da er ei Luften nær saa varm,
Af Heden er vi ei beseiret;
Nu kan vi lystigt ved vor Arm
Faae Bold og Pile høit i Veiret;

I Gaard og Have lege Skjul,
Og tugte Toppen med vor Svøbe,
Og tvinge Tøndebaandets Hjul
Til ned ad Stien rask at løbe.

End gjør vi Skoven et Besøg,
End et Farvel vi sige ville
Til Hind og Hjort, til Eeg og Bøg,
Som staae alvorlige og stille! —

Da kommer Vinteren med Slud,
Med Storm og Regn og kolde Dage;
Vildt Skyen breder Vingen ud
Og kneiser som en vældig Drage.

Saa lægger Kulden Bro paa Vand,
Og Dragen spruder Snee, den hvide;
Paa Skøiter og i Slæde kan
Man over Søen muntert glide.

Vi ælte os en Sneemand tæt
Og kjæmpe med ham, til han dingler;
Vi sætte os i Kanen let
Og kjøre rask, mens Bjelden ringler.

Men — fyger Sneen fælt i Ring,
Mens Vognens Hjul i Sporet skingre,
Og Folk paa Gaden gaae omkring
Med røde Næser, valne Fingre;

Og Dagen er saa bleg og kort,
At knap man kan sig ret betænke,
Før Natten kommer, lang og sort,
Og binder Alt i Mørkets Lænke;

Da er det ret en prægtig Skik
At sidde i den lune Stue
Og snakke om den Tid, der gik,
Ved Lampens og ved Ovnens Lue.

Vi sidde da saa godt i Ro
Og bygge Huus af Kortets Blade,
Og male Hest og Hund og Ko
Med Farver af vor Farvelade.

Men — Dukker, Kegler, Bilboquet
Faae sagtens Tiden til at ile;
Dog stundom kan man blive træt, —
Og hvordan skal man da faae Hvile?

— Min Ven! jeg veed ei bedre Trøst,
Du Dig til Bøgerne maa vende;
Paa Bøger er der sjelden Brøst,
Har Du ei andre, tag saa denne!

Døgnet.

Morgenstund
Med Guld i Mund!
Du reiser os af Dvalen.
Duggens Perler tindre smukt
Paa Engen og i Dalen.
Blomsten strømmer ud sin Lugt,
Sin Vinge strækker Svalen;
Hvert et Hjerte er oplukt
Og der er Liv i Talen!

Middagsstund!
Af Hjertens Grund
Vi hilse Dig med Glæde.
Lysteligt ved Dug og Disk
Vi Alle tage Sæde;
Koen faaer sin Havrevisk,
Og Duen Korn til Æde;
Puddelhunden nok saa frisk
Ved Bordet er tilstede.

Aftenstund!
I søden Blund
Du lægger Mark og Enge;
Mand og Viv og Griis og Faar,
Smaapiger og Smaadrenge,
Alle nu til Hvile gaaer,
Hvortil de nok kan trænge, —
Helst den gode Plougheſt, naar
Den trællet har saa længe.

Midnatsstund!
Nu vaager kun
Den, som er piint af Sorgen.
Søvnen vandrer mild og tyst
Til Hytten og til Borgen,
Deler ud sin Kraft og Trøst
Betænksom og forborgen;
Haabet drømmer i hvert Bryst
Alt om en deilig Morgen!

Det gamle Aar.

(1850.)

Det gamle Aar har snart faaet Nok
Af Slid og Slæb og Vandring;
Det ryster alt sin hvide Lok,
Mens krum og støttet til sin Stok
Det stunder til Forandring.

Og det er intet Under, om
Det var langt meer affældigt
End Brødrene, der foran kom,
Thi Faa af disse var der, som
Har stridt saa snildt og vældigt.

Det var omleiret overalt
Af Storm, af Lyn og Torden;
Og der blev fægtet, skrevet, talt, —
En Hagl af Ord og Kugler faldt
I Syden og i Norden.

Det kjækt og høit sin Pande bar
Og saae med roligt Øie
Paa skumle Løgn, paa Sandhed klar,
Paa dem, som gjorde sig til Nar,
Og lod det Hele støie.

Det hjalp vort lille Fædreland
I al dets Id og Gjerning!
Med Stolthed vi forkynde kan:
Hvor Dansken spilled Mand mod Mand,
Os faldt den bedste Terning.

Farvel da nu, Du gamle Aar!
Dit Minde vil vi hædre;
Vor Takkesang skal lyde, naar
Med svage Rest af Liv du gaaer
Til Ro hos dine Fædre.

Mens alle Himlens Engle smaa
Med Sorgens hvide Lilie
Din sidste, korte Vei besaae,
Min Urtekost jeg kaster paa
Dit Mausoleums Tillie!

Brev fra en Flødekande.

Min Frue! jeg haaber, at ikke
De til en Herre mig vil stikke.
Jeg holder ei af at komme
I en Herretjeners Buxelomme.
At blive sendt ned i en Kjelder,
Det ynder jeg jo ikke heller.
At blive i en Rendesteen tabt,
Dertil er jeg vist ikke skabt.
Og saa — hvad synes De? — Kjelderfløden!
Den hader jeg nu meer end Døden.
Hvad i mit Indre jeg skal optage,
Maa være puurt og ædelt smage.
Jeg blev jo helst hos Deres Raade!
Men *skal* det være, saa lad mig raade
Og Dem af Hjertet ydmygst bede,
At De dog venligst vil berede
Mig hos en anden Frue et Hjem.

Helst maatte hun da ligne Dem,
Med alle Gaver, alle Dyder,
Som Dem i fulde Maal jo pryder;
Med blonde Haar, med Øine blaae,
Sligt er en Lyst at skue paa!
Jeg har lidt Angst for høie Sale,
De er saa tomme og saa svale.
Helst boer jeg under et ydmygt Tag, —
Det er nu saa engang min Smag.
I saadan lav og lille Stue,
Hos ret en sød, velsignet Frue,
Hvor der er hyggeligt og kjønt
Med Blomster, Billeder og Grønt, —
En lille ubemærket Bo,
Hvor der er Fred og liflig Ro, —
En Himmel, kort, hvor hun er Stjerne,
Der leved jeg mit Liv saa gjerne!
En slig beskeden Helligdom
De veed, naar De Dem tænker om.
O, send mig ei til nogen Anden!
Deres Tjenerinde

Fløde kanden.

Til en Ven.

Jeg veed det, gode Carl! Du Livets Øster
Har aabnet heldigt, og hvorhen Du triner,
Alt smiler Dig som strasburgske Terriner,
Og Sneppers Inderste Dig huldt forlyster.

Men — Flødeskum er Lykken! — Fede Bøster
Ei altid er vor Lod; kun smaa Sardiner
Os Skjebnen sender tidt med vrantne Miner, —
Dog „Lidt og Godt" da være bør vor Trøster.

Med dette, beder jeg Dig, tag til Takke.
Betænk, at den, som sidder her og vrøvler,
Har, som vort Venskab, mange Aar paa Nakke.

Jeg haaber, vi skal slide mange Støvler
Paa trøstig Vandring op og ned ad Bakke,
Mens Du paa Drenge, jeg paa Rimet høvler.

Med en Pen.

Det frygtelige Vaaben her,
Meer stærkt det er end Spyd og Sværd,
End Gift og Dolk og — Andet;
Det har forvoldt, al Verden rundt,
Saameget nederdrægtigt Ondt,
At det er fast forbandet.

Det er som Øglen med sin Braad,
En Piil med Boa-Upas-Odd,
Et Lys med giftig Flamme,
En Spole af en Hexe-Teen,
En nedrig, smidig lille Green
Af Kundskabstræets Stamme.

Om mangen Sjæl, som faaer det fat,
Sig Ondskab, Daarskab, Dumhed brat
I Flok fortroligt sanke; —
Men i din Haand, veed jeg forvist,
Det tjener kun fra først til sidst
For Skjønhed og for Tanke.

En Vifte.

Jeg er Dig en Ven, som aldrig svigter;
Jeg vifter Dig Kjølighed til din Kind,
Jeg vifter Dig Grillerne fra dit Sind, —
Ak, har jeg ei venlige Pligter?
Jeg dølger dit Øie, hvad ei det vil see,
Jeg skjuler din Læbe, ifald den maa lee
Ad et jammerligt Vers og — dets Digter!

Det Farlige.

Hvis mig Du vil lyde,
Jeg raader Dig, ikke
I Haven at gaae;
Thi Træerne skyde,
Solstraalerne stikke,
Og Lærkerne slaae.

Den 18de August 1843.

Nu paa sin Vandring Tiden kom
Til Grændseskjellet atter;
Den vender sig veemodig om
Imellem Suk og Latter!

Og dvæler stum og tankefuld
Og stirrer langt tilbage,
Og veier paa sin Vægt, som Guld,
De svundne Aarets Dage.

Saa kaster den i dunkle Strøm
Alt, hvad den vil, skal glemmes;
Men sanker kjærlig, tro og øm
Hver Skat, der ret bør gjemmes.

Den varer hvert Klenod for al
Omskiftning og Forandring,
Og ordner, hvad der ordnes skal
Til Livets nye Vandring.

Og naar den saa er vel bered,
Den vinker Dig, og gjerne
Du følge vil saa langt om Led
Dens klare Ledestjerne! —

Men før Du vandrer, mangen Ven
Til Grændsestedet kommer,
At sige Dig: „Vi sees igjen
Vel mangen yndig Sommer!"

Der samler sig med venlig Iil
Hver Tanke og hver Tone,
Erindring, Taare, Suk og Smiil
Alt om den unge Kone.

Mens nogle nok tør følge med,
Maae Andre staae tilbage,
Og hilse med Veemodighed
Din Fremtids Reisedage.

Dog har Du faaet den hele Stads
I Orden, min Veninde!
Er der vel knap en lille Plads
For mig og for mit Minde?

Den 18de August 1849.

Vi boe paa Deiligheden*) — det er sandt!
Hvorhen vi gaae, i Dal, paa Høie,
I Skov, ved Sø, til hver en Kant
En Skjønhed lukker op sit Øie.

Vi aned ei, da inden Vold og Muur
Os Regnen holdt bag lukket Rude,
At en saa smilende, saa riig Natur
Os skulde favne ømt herude.

De kan begribe, med hvor lange Drag
Vi suge ind dens friske Sødme,
Fortroligt færdes vi med den hver Dag
Fra Morgen indtil Aftenrødme!

*) Deiligheden, et Boelsted, beliggende ved en Vig af Isefjord.

Men midt i al den Rigdom, maa De troe,
Vi sende tidt — jeg tør ei lyve —
Vor tause Tanke hist til Vesterbro
Hos Dem og Carl i Numer syv og tyve.

Paa denne Dag især, da vist et Lag
Af Børn og Venner Dem omringer
Med glade Smiil og Ord, — paa denne Dag
Jeg sender ogsaa lidt, som klinger.

Thi, ak! til denne Fest i Deres Hjem,
Hvor De som Dagens Dronning throner,
Jeg intet andet har at byde Dem
End Harpeklang og Sangens Toner.

Et „Længe leve" faaer De fra mig blot;
Ei sandt? her er dog godt at være,
Naar man kan leve fredeligt og godt
Med Gud, sig selv og sine Kjære.

Fra Hende har jeg og en Hilsen, varm
Som den fra Søsterhjertet strømmer
Og finder Gjenklang i en Søsters Barm,
Hvor fælleds Ungdomsminder drømmer.

Til en Jubellærer.

De Dage svandt! — O, see Dig fro tilbage!
Dit Hjerte slaaer jo roligt i dit Bryst!
Hiin store Sum af dine Vandringsdage
Betragte Du med hellig Veemods Lyst.
Ak, der er Faa, som Livets Veie vandred
Saa kjækt og fast, som Du, hvorhen Du kom,
Med Blik saa klart, med Tro saa uforandret,
I Kamp saa stærk, i Fred saa ydmyg, from.

Du fulgte tro din Herre og din Mester
Fra Vaarens Blomstertid til Vintrens Snee;
Paa Ham, som Evighedens Grundvold fæster,
Du kasted trøstig al din Sorg og Vee;
Og derfor fik Dig Livets Slag ei bøiet,
Dig let henfvandt, hvad der var mørkt og tungt;
Og derfor straaler Freden Dig fra Øiet,
Og derfor er dit Hjerte end saa ungt.

Din unge Fod ved Seinens Bredder vanked,
I Manddoms Aar Du saae St. Peders Stad;
Og overalt Du rige Frugter sanked,
Og, dybt indviet, læste Livets Blad.
Den gyldne Høst, Du hented i det Fjerne,
Du strøede her med Flid i stille Hjem;
Men Gud gav Vært, og see! den ædle Kjerne
Nu trindt om Dig er frodigt spiret frem.

O, lad dit Blik hen over Kredsen glide,
Som Dagen samlet har udi din Bo;
Din elskte Hustru, trofast ved din Side,
Og dine Børn og dine Venner troe.
Det er den Flor, Dig Livet monne sanke,
Den blomstrer Dig i Aftensolens Glands;
O, qvæg dit Hjerte ved den hulde Tanke:
Du er det Baand, der bandt dem til en Krands.

Men der er Fleer end dem, dit Øie skuer,
Som stedes hid at feire kjært din Fest:
Fra Paradisets evig klare Buer
Nedsvæver tyst endnu saa mangen Gjæst;
Og mangt et Øie, som blev lukt herneden,
Og mangt et Hjerte, mangen venlig Mund
Tilsmiler saligt Dig fra Himmelfreden,
Velsignende med os din Høitidsstund.

Ved Bordet.

Doctor Morten hist i Sachsen,
Naar han sad ved Dug og Disk,
Raabte altid: „Drik paa Laxen
„Og paa anden Suul og Fisk!
„Den, som ynded ei at qvæde,
„Som ei fik en Qvinde kjær,
„Som foragted Druens Væde, —
„Han er ei en Bønne værd!"

Og Han blev en Helt paa Jorden,
Snild og gild og stærk og sund;
Liflig Sang og vældig Torden
Bar han sammen i sin Mund.
Og hvad Han saa fik udrettet,
Før hans Øiestene brast,
Uforfærdet og utrættet, —
Glemmes vistnok ei i Hast.

Kunde det vel andet være?
Naar i Enighed han gik
Gjennem Livet med sin Kjære,
Med sin Harpe og sin Drik!
Denne Samklang giver Styrke,
Liv og Frihed boe deri,
Den adspreder Dybets Mørke
Og gjør jævn den rette Sti.

Derfor vi, Hr. Doctor! raade
Kjønt at følge Mortens Skik;
Tag paa Vandring med Dig baade
Kjærlighed og Sang og Drik!
Ak! — men see! Du har jo gjort det!
Og hans Maal forlængst Du vandt;
Du tog Manden rask paa Ordet,
Og det høist probatum fandt.

Doctorhatten paa din Isse,
Høire Haand omkring dit Kruus,
Venligt lytte Du til disse
Jubeltoner i dit Huus:
Dig de lyde høit til Ære;
Og det var vort Ønske blot,
At den Hilsen, vi frembære,
Gjorde ret dit Hjerte godt.

Vivat da for de halvhundred
Aar, Du modigt vandret har,
Enten Skyens Torden dundred,
Eller Solen smiled klar!
Vivat fra den hele Klynge
Sønner, Døttre om dit Bord!
Vivat alle Hjerter synge
I et stærkt og enigt Chor!

Til en svensk Frivillig.

Hvor Granen kneiser, hvor Fjelde staaer,
Hvor Malmen groer i Stenen haard
Og smeddes ud til skarpe Sværde;
Hvor der er Rigdom paa tappre Mænd,
Der gjorde Staal om stærken Lænd
Og staae som Manhems Vold og Gjærde;

Hvor Talen toner med listig Klang
Om stolte Minder, i yndig Sang,
Af Nordens Undren høit besvaret:
Der stod din Vugge; i Fædre-Arv
Et ædelt Hjerte og Mod og Marv
Du fik og trofast den bevared.

Du læste Runen, som Fortid skrev,
Indtil dens Tanke din egen blev,
Indtil din Sjæl ret kunde tyde'n;
Da blev Du grebet af Hines Aand,
Der fordum toge Sværd i Haand
Og børsted Russeren og — Jyden.

Men Tiden skifter! — Nys selv Du stod
Og voved kjæk dit ædle Blod
For Danmarks rige Blomsterhave;
Du Haand i Haand med Dansken slog,
Og Broderen med Tak modtog
Din dyrebare Vennegave.

I Hildes Leeg Du Hæder fandt;
Men her i Freden Du ogsaa vandt
I vore Hjerters Dyb en Seier!
Velsignet være den Moders Navn,
Som fødte Dig, og i hvis Favn
Du fik det Hjerte, som Du eier.

Til et ungt Ægtepar.

Livets Have fostrer mange
Blomster i sit Skjød;
Men livsaligst see vi prange
Frejas Rose rød.
Den har tændt sit Blus i Himlen;
Over hele Urtevrimlen
Sin Velsignelse udmaaler
Den med rige Straaler.

Den har Fred for alle Hjerter,
Fred for hvert et Bryst;
Lægedom for alle Smerter,
Og i Sorgen Trøst;
Den kan adle med sin Lue
Glædens fulde, hede Drue,
Og paa Jorden sammenfatte
Alle Himlens Skatte.

Den I plukket har og trykket
Sødt til eders Barm,
Og med Frejas Rose smykket
Gaae I, Arm i Arm.
Ømt og kjærligt I den pleie,
Mens I vandre Livets Veie,
At den huld og frisk kan møde
Livets Aftenrøde!

Til en Digter.

Hæng Cithren bort! De bløde Strænge,
Som Du har rørt saa tidt og længe,
Er der ei flere Toner i;
De komme aldrig meer i Stemning,
Thi Tiden bygget har en Dæmning
For deres Strøm saa frisk og fri.

Du sang om Elskovs Fryd og Smerte,
Du smelted dit og Andres Hjerte
Og høsted Roser i din Drøm;
Du dukked Dig i Blomstervrimlen,
Men aldrig saae Du op til Himlen,
Og drev ei med paa Verdens Strøm.

Derfor i Livets bittre Kampe
Din Afmagt knuger Dig som Krampe,
Af Himlens Lys er Du forladt;
Du ængstes ved en Fod at flytte,
Du griber om Dig, — uden Støtte
Du tumler som i bælmørk Nat.

Grib Harpen! hvis din Haand ei daarlig
Har ødt sin Kraft; hvis end alvorlig
Din Røst Du hæve kan til Sang!
Mens alle hine Roser falme,
Kan Du den eviggrønne Palme
Maaskee tilkjæmpe Dig engang.

Lad ydmygt dine Strænge tone,
Lad op om Evighedens Throne
Sig ranke dine Blomsterqvad;
Der svinder Sjælens lumre Mørke,
Der vinder Hjertet atter Styrke,
Som i et kraftigt Lægebad.

O, lad da paa din Fremtids Bane
Dig Korset være Seirens Fane,
Drag Ordets Sværd med Fynd og Klem;
Hiin Stjerne, som i Østen blinked
Og Kongerne til Krybben vinked,
Skal trygt Dig lyse til et Hjem.

Det nye Aar.

(1851.)

Hvo kommer der saa let og glad,
Med Kinden som en Rose?
Ret som et Barn han bær sig ad,
Paa Nakken har han, Gud veed, hvad,
Tætstoppet i en Pose.

Ak, nu der mig et Lys opgaaer,
Jeg troer, jeg Fyren kjender:
Træd nærmere, Hr. unge Aar!
Jeg haaber, før vi Enden naaer,
Vi blive gode Venner.

Af Varerne, Du har i Gjem
I Sækken paa din Nakke,
Du Intet end maa tage frem!
Bliv ikke vred! Jeg end for dem
Mig ydmygst maa betakke.

Hvis det er noget rigtig Godt,
Saa gaaer man kun og længes;
Og har en Anelse man faa't
Om noget Slemt, da er det blot
Til fælt af Angst at trænges.

Men glad og angst, det er jeg dog,
Du gaadefulde Unge!
Det er ei sundt at blive klog
Paa hvad der staaer i Fremtids Bog,
Og derfor — Tand for Tunge!

O, see nu til, Du unge Mand!
Du drages vel til Minde:
At Alt Du sætter godt istand
I Krig og Fred for dette Land
Og os, som boe herinde.

Ifald Du føre vil som bedst
Vort Sværd, vor Pen til Lykke,
Da kan Du, mens Du er vor Gjæst,
Med danske Mænd ved Fredens Fest
Dit Navn et Tempel bygge.

Til Vinter-Lærken.

Hvi qviddrer du saa tidlig hist?
Du troer maaskee, det snart er Sommer?
At Solen pynter snart hver Qvist
Med grønne Løv og Rosenblommer?

Du svæver der saa salig fro,
Saa høit, at jeg dig ei kan skue,
Og synger om din faste Tro
Paa Vintersolens falske Lue.

O, vogt dig vel! og gjem din Sang,
Og put dig dybt i varme Rede!
Til dine Qvad ei nogen Trang
Er følt af dem, som gaae hernede.

De har saa travlt med deres Huus,
Hvor Alting nys er blevet flyttet,
At de mod Rotter og mod Muus
Og andet Utøi faaer det hyttet.

De har saa travlt med Korn og Sviin,
Med Gjæs, Kartofler og deslige.
Om end din Sang var nok saa fiin,
Du fik ei Tanken til at stige.

Nei, bi, til Solen ret er varm,
Og høit paa Himlen længe raster,
Og Rosenstokkens grønne Arm
Et Purpurkys til Lilien kaster.

Da kommer frem de stakkels Folk,
Som intet Nyttigt veed at gjøre;
De drive om; for Vaarens Tolk,
Jeg veed, de har et aabent Øre.

Spred da din Strubes Klang, som Frø,
Vær sikker paa, din Høst ei mangler:
Da lytter Ungersvend og Mø
Og den, der om med Liren dangler.

I disses Barm er Grunden god
For din Bedrift; vær ikke bange!
Den Frugt, du høster, strax fuldmoed,
Er Hjertesuk og Smiil og Sange!

En Hytte.

Her gad jeg boe og bygge,
Til jeg var træt og skulde døe,
Bag Lindetræets Skygge
Tæt ved den klare Sø.

Den Hytte, lav og lille,
Med kalket Væg og Tag af Straa,
Bag Høien tryg og stille,
Kan Stormen ikke naae.

Den snevre Have rummer
En Skat af Grønt og Blomsterduft;
Fra Kuben Bien summer
Ud i den varme Luft.

Tæt ved den blanke Rude
Har Svalen klinet op sin Bo;
Blødt ligger, som paa Pude,
I Eng den brune Ko.

Saa luunt i Lindens Grene
En Drossel sidder mangen Gang,
Sørgmodig og alene
Med sig og med sin Sang.

Frisk dufter Kløvermarken,
Vildanden seiler med sin Viv,
Og Fisken slaaer i Parken
Imellem Blomstersiv.

Hen over bløde Høie
Til fjerne Skov fra denne Braa
Uſtandſet kan mit Øie
I Fred og Veemod gaae.

Den svale Kilde rinder
Hen mellem Steen og snakker smaat;
Den vækker gamle Minder,
Som gjør mit Hjerte godt.

Hvor eensomt og hvor stille!
Hvor fjernt fra Verdens stygge Larm!
Her kunde Sangens Trille
Let svæve fra min Barm.

Til Storken.

Saa drager du ad fremmed Land,
Du lange Mand,
Med dine røde Hoser?
Træt er du af at spanke her
I vore Kjær
Og vore grønne Moser.

Du kloge Fugl! farvel! farvel!
Jeg ønsker Held
Dig paa din lange Reise.
Din Rede her, den vogte vi,
Du skal deri
Paany ad Aare kneise.

Snart visner her hver Blomst, hvert Blad,
Men du vil glad
En nyfødt Sommer skue,
Hvor Pignen breder Skjermen stor
Og Almen groer
Omsnoet af heden Drue.

I Luftens Blaae du svæver let
Og seer dig mæt
Paa Jordens Herligheder,
Paa Fjeld og Dal og Stad og Flod,
Der for din Fod
Sig som et Teppe breder.

Min Tanke følger dig paa Vei,
Men Hjertet ei,
Det her hos mig maa blive;
Kun her vi trives godt, vi To,
I venlig Ro,
Hvor først vi kom tillive.

Jeg gyser for det steile Fjeld,
Og Fossens Væld
Mit Indres Sange døver;
Mig blænder al den stolte Pragt,
Og Solens Magt
Som Gift min Hjerne sløver.

Jeg er i fjerne Land og By
Forknyt og bly, —
Alt er mig fremmed og fremmed;
Som i en vammel Ruus jeg staaer,
Og Sjælen gaaer
Paa egen Haand til Hjemmet.

Nei, her paa denne grønne Ø
Med Skov og Sø,
Med Bakker, Eng og Strande,
Kun her jeg aander Liv og Mod,
Her Buggen stod,
Og her min Grav skal stande.

Kom atter hid, du gamle Ven!
Naar Sol igjen
Har løst den bundne Bølge.
Byg paa mit Tag din stille Bo,
Man siger jo,
Du har Guds Fred i Følge!

Vaaren.

Nu har sit lyse Banner
Alt Skoven foldet ud;
Paa Kysten Vaaren lander
Riigt smykket som en Brud.
Fra tusind klare Stemmer
I Lunden, hvor jeg gaaer,
Jeg Jubelen fornemmer:
Velkommen, søde Vaar!

I Krattet ind mig vinker
Saa mangt et venligt Blik,
Hvor Bækkens Bove blinker
Og risler vims og qvik;
Hvor Pilens Hoved hælder
Sig mod den kjøle Strøm,
Og Blomsterne fortæller
Mig deres Vinterdrøm.

See, hist den vevre Vibe,
Den piler over Mark;
Træpikkeren mon slibe
Sit Næb paa Træets Bark.
Bag lyse grønne Banker
Nu sætter Stæren Bo,
Dybsindig Storken spanker
Ved Møllebækkens Bro.

En Elskovsvarme spreder
Sig gjennem Jord og Luft
Og Brudeteppet breder
Af Farver og af Duft;
Thi Kjærlighed vil seire,
Det er nu saa dens Art,
Og tusind Hjerter feire
Skal deres Bryllup snart.

Kom sæt dig her i Græsset
Paa denne steile Kyst,
Hvor ud i Havet Næsset
Har skudt sit grønne Bryst.
Her lad din Længsel ile
Hen i det fjerne Blaae,
Og lad dit Hjerte hvile, —
Hvis det kan Hvile faae.

Til en Snegl.

Du være vil min Læremester,
Som færdes her paa dette Træ,
Og i dets sommerfriske Læ
Snart Toppen og snart Roden gjæster?

Saasnart du aner Storm og Torden,
Som ryste vil dit grønne Slot,
Da finder du din Regning godt
Ved trygt at holde dig til Jorden.

Men straaler Solen klart paa Himlen,
Er Luften let og luun og reen,
Du stiger op til Qvist og Green
Og svælger mellem Blade-Brimlen.

Og hvorsomhelst du gaaer, forsigtigt
Du flytter dig fra Sted til Sted,
Dig føler for ved hvert et Fjed,
Og slutter altid ganske rigtigt.

Thi møder Noget dig paa Veien,
Som fiendligt mod dit Væsen staaer,
Tilbage i dig selv du gaaer,
Hvor du er ene og din egen.

Vær takket! men om end jeg vilde,
Jeg kan ei følge nu dit Spor.
Ja, havde jeg blot følt mig før
I Tide! — Nu det er forsilde! —

Fragmenter

af

Reinekes Memoirer.

Cosi si fa fortuna in questo mondo!

Pignotti, Favole.

Første Fragment.

En Dag, da Reinke laae og sov
Ved Malpertus, i grønne Skov,
Og drømte om den Tid, der svandt,
Da han saa mangen List opspandt,
Der frelste ham fra Nød og Død,
Mens sine Fienders Vold han brød
Og selv fra Nedrighed steg op
Til Ærens og til Magtens Top;
Hans Nabo, Grimbart, kom i Mag
At korte sig den lange Dag
Ved en gemytlig Passiar.
Knap Reinke blev sin Fætter vaer,

Før høfligt han imod ham sprang,
Saa Korsene paa Brystet klang,
Og viftede med Halen brav,
Saa Nøglen nær var fløiet af,
Han førte ham i Slottet ind
Og kaldte paa Fru Ermelin,
Der strax det Bedste satte frem,
Hvad Jagten havde ydet dem,
Samt Viin fra Kjeldrens kjøle Hjem.
Da nu de var af Sulet mæt
Og dertil havde drukket tæt,
De lagde sig ved Borgens Port,
Hvor der en Hvilebænk var gjort,
Og lod Cigarens Skyer blaae
Mod Bøgens Skyggetag opgaae.
Da mæled Grimbart, „Hør, min Ven!
Beret mig Noget nu igjen
Om, hvordan det hos Nobel gik,
Hvor al din Magt og Pragt du fik?
Som for Exempel, nu fortæl,
Hvordan det hænger sammen vel
Med hine Kors og Baand og Bind,
Som smykke her dit ædle Skind,
Samt Nøglen, som paa Bag du har;
I fordums Tide var den bar!“
„Ja gjerne, Ven!“ var Reinkes Svar.

„See, Nøglen her“ — — „Du, paa min Tro!“
Afbrød ham Hiin, „begynder jo
Bagfra?“ — „Det er nu saa min Viis!“
Loe Reinke fiint og tog en Priis.
„Det var da Nøglen: seer du vel,
En Tjener bør med al sin Sjæl
Udspeide hver sin Herres Lyst,
For deraf selv at tage Høst.
Heel snart det heller ei undgik
Mit øvede, mit skarpe Blik,
At der var mangen Port og Dør,
Der voldte Nobel ondt Humeur,
Fordi hver Laas var stærk og god
Og ikke let sig dirke lod.
Da tog jeg Hammer, Tang og Fiil
Og smedede med List og Iil
En Nøgle, du! som passed godt
Til Kiste, Kasse, Huus og Slot.
Jeg gav ham den ei selv, — jo Pyt!
Den blev bestandig noget Nyt.
Jeg førte ham da rundt til hver
En Skat, som vakte hans Begjær;
Jeg lukked op for mangt et Hul
Og fyldte Posen ham med Guld.
Da jeg dernæst heel ofte saae
Min gode Herre staae og gaae

Med Suk og høist forelsket Blik,
Hvor Tigerinden stod og gik;
Og da jeg vidste paa en Prik,
Naar hendes Mand, den raae Krabat,
Just støved om i Skov og Krat;
Fik jeg ad hendes Løndør smukt
Min gode Nobel indelukt;
Og han, den Stakkel! mærked ei,
Han vandred paa en alfar Vei! —
Min snilde Nøgle tidt jeg stak
I Døren til det Løngemak,
Hvor selv de allerstørste Mænd
Paa deres Fod maae vandre hen.
Da stod jeg hos, mens han var paa,
Og korted Tiden ham som saa
Med mangen Witz og snurrig Snak,
Saa fast hans Bug af Latter sprak.
Ved mine Løier, ved min Sang
Alt havde sin forønskte Gang.
Sligt er saa vigtigt, veed du vel,
For Folkets Lykke, Statens Held!
Da var det, at den Herre god
En gylden Nøgle smede lod
Og selv høistegenhændig der
Den fæsted, hvor du nu den seer.
Den er jo ret beqvem, den Sag,

Thi naar jeg vender Een min Bag,
Kan han dog see den med Behag! —
— Det første Kors, min Bringes Pryd,
Det skylder jeg en anden Dyd.
Du veed, at Nobel gjør sig til
Af stor Forstand paa Dands og Spil.
Forvist! det røber ædel Sands!
Blandt alle Kunster, troer jeg, Dands
Tilkjendes bør den første Krands.
Hvad er vel Tankens, Tonens Kunst?
Ak, idel Snak og Taagedunst!
Nu, Meiselhug? og Penslleri?
Alt det der intet Liv er i!
Nei, Dands, det veed man, hvad det er,
Den lever dog, det seer Enhver.
Den kommer og den gaaer sin Vei,
Og staaer ei som et Einerlei!
Der tales klart med Skulder, Arm,
Med Albu, Nakke, Bag og Barm,
Med Ryg, med Mave, Laar og Knæ,
Saa det forstaaes af hvert et Fæ!
Vor Dandsemester, Bukken, kan
Nok kaldes Landets største Mand,
Maaskee selv paa den hele Jord.
Han har os Dandsen bragt i Flor!
Du skulde see ham blandt hans Høns:

Det ædle Hoved lidt paaskjøns,
Han spanker frem saa stout og strunk
Som nogen Hane i Seiersprunk.
Saa tripper han smaa, bitte Trip,
Snoer sig som Top paa Taaens Tip,
Saa flyver han mod Himlen op,
Som hængte ved en Traad hans Krop,
Og snurrer der sig atter om
I Luften, rank og smækker, som
Tambour-Majorens blanke Stok,
Og staaer med Eet — stiv som en Blok!
Mit Hjerte brændte, Sjælen fløi
Med ham i hans Begeistring høi,
Mens Folket jublede med Støi!
Dybt følte jeg hvor flau og bar
Al anden jordisk Stræben var;
Hvor usel, hvor betydningsløs
Mod en Carriere saa gloriøs! —
Jeg raader dig, Grimbart, min Ven!
At du en Aftenstund gaaer hen
Og seer paa Jomfru Heires Dands,
Da vil du gaae fra Vid og Sands,
Saa Sjælen i dit gamle Skind
Ei veed, om den skal ud eller ind.
Musiken lyder, Tæppet op
Nu flyver, og med yndigt Hop

Hun svæver frem! Hun er ei seen,
Men strækker ud sit lange Been
Og dreier langsomt sig saa net
Som Passeren paa et Tegnebræt.
Du skuer op — dog, hvad du seer,
Jeg ikke vil beskrive her.
Da mjauer hver en Katte-Art
Og stryger jublende sin Bart,
Og skriger „Satan!" og „Guds Død!
I Aften er hun rigtig sød!" —
En sand Begeistring, som — jeg dølger
Det ei — kan have falske Følger;
Jeg haaber, du mig kan forstaae! —
Hr. Nobel selv forsøgte paa
At øve disse lette Spring,
Han troede, det var ingen Ting.
Saa lystigt han i Ring sig svang,
At Kronen ham i Nakken hang,
Fra Skuldren gled hans Ridderbaand,
Ham Sceptret foer af høire Haand,
Rigsæblet af den venstre fløi
Og trillede med megen Støi
Ret som en Keglebossel trind
Blandt Hoffets Mænd og Damer ind.
Hans Høiærværdighed, Hr. Stud,
Af Angest brølte rigtig ud;

Fru Faar besvimed, Fru Vibe peb,
Mens Frøken Papegøie greb
Saa fast i Martins Uldtoupée,
At hele Hoffet fik at see
Hans ædle, høie Pandes Glands
Fra Snuden bagom ned til hans — —
Een slog sit Knæ, Een vred sin Arm, —
Det var en Helvedes Allarm!
Med saadan Fart det Æble kom,
At halve Rigets Raad faldt om,
Ja, mangen Dame gik ei fri,
Saa Hoffets Nar skreeg: „Alle ni!"
Men jeg udraabte: „Held den Stat,
Som har en saadan Potentat,
Der ei blot føler Sympathie
For Dands, men Mester er deri!" —
Hiin skjønne Kunst jeg ogsaa drev
Og tidlig Dilettant jeg blev.
Jeg efterabed Bukkens Dands
Og vandt mig mangen Hæderskrands.
Men det var altid dog min Qval,
At ei jeg var original.
Jeg napped hist og her mig lidt
Og gjorde det, som saa, til Mit.
Det var mig dog ei nok. Jeg saae,
Hvor Nobel lagde Vægt derpaa.

Og vilde da for hver en Priis
Fremtræde paa min egen Viis.
Men det var svært! Dog, seer du vel,
Den Driftige har altid Held.
Paa mine Reiser jeg engang
Opholdt mig i en Dal saa trang
Hist mellem høie Bjerge, der
Just kige over Skovens Træer.
Der boede Murmeldyret alt
Forlængst udi en Klippespalt.
Hans Stilling var just ikke flot,
Dog havde han til Tørt og Vaadt,
Og leved paa sin Viis ret godt.
Men gnaven var han i sit Sind,
Han slumred helst om Vintren ind,
Og vaagned først ved Vaarens Tid,
Naar Solen skinned varm og blid.
Han fulgte strengt, hvad Kempis lær':
„Kom ei for tidt de Store nær!" *)
(Og tænker man paa Kirsebær,
Saa maa man sige, hvad man vil,
Han havde nogen Grund dertil.)
Nok, aldrig ved en Assemblee,
I By, ved Hof han lod sig see, —

*) Coram proceribus non freqventer appareas.

Det sølle, taabelige Kræ!
Men dandse kunde han, det Fæ!
Jeg flere Dage sad og saae
Med spændt Opmærksomhed derpaa,
Naar han en Pastorale net
I Græsset tripped, fri og let.
Man kunde kalde det en puur,
Men ubehøvlet, raa Natur.
Landboerne med deres Børn,
Heel mangen gammel Grib og Ørn,
Der leved eensom paa sit Fjeld,
Den Odder fra sit Kildevæld,
Samt Pindsviin, Lækat, Egern, Muus
Kom tidt til Murmeldyrets Huus.
De sad i en fortrolig Ring
Og saae paa disse jævne Spring,
Mens Gjøg og Stær og Lærkelil
Opvartede med Fløitespil.
Men jeg tog efter; thi som sagt,
Jeg har det altid i min Magt
At give mig om kun et Skjær
Af hver en Ting, jeg kommer nær;
Liig dette Fiirbeen, i hvis Kjød
Sig speiler hver en anden Lød.
Saa lærte jeg ham Kunsten af,
Og mig til Hove strax begav.

Den første Gang jeg mødte der
Ved Bal, jeg gav mig ret en Air.
Jeg lod de Andre, Een for Een,
Frit gjøre Stads med deres Been.
Jeg tænkte: Touren kommer snart
Til mig, da faaer det anden Art.
Da Mængden træt tog Hvileplads
Og nippede til Kop og Glas.
Jeg lod Musiken strax begynde
En Melodie af simpel Ynde;
Da løfted jeg min rige Svands
Og traadte rask hiin Bondes Dands,
Der var saa jævn og saa naiv,
Og dog skalkagtig, fuld af Liv.
Vel var min Dands kun — det er sandt —
Paa anden Haand. Den Priis, jeg vandt,
Den Larm, der midlertid opstod,
Mig ei tilorde komme lod;
Og siden glemte jeg, paa Ære!
At sige, hvor jeg gik i Lære.
Sligt havde før man aldrig seet,
Paa Sligt man ikke var beredt;
Rok sagt: jeg tripped min Idyl.
Da skulde du kun hørt et Hyl,
Et Undringsraab, et Jubelchor!
Man steeg paa Stol, man sprang paa Bord,

Man stimled til med Halsen lang.
I Lysekronen Aben hang
Og skreeg Hurrah! og Hatten svang.
Man trykkede mig tæt til Bryst,
Og jeg blev klappet, jeg blev kyst.
Man reev mig hist, man trak mig her,
Thi see mig vilde nu Enhver.
Da nærmed Nobel sig. Jeg saae
En Taare i hans Øie staae.
Rørt Skjægget vipped, mens han gik
Imod mig med begeistret Blik;
Knap til de Ord han Fatning fik:
„Velkommen, Ridder! paa mit Slot!"
Hans Mening fatted jeg jo godt,
Men bukkede mig dybt og lod,
Som jeg ham ikke ret forstod,
Og sagde: „I, al Viisdoms Speil,
Har denne Gang dog taget feil,
Thi jeg er ikke Riddersmand!"
„Veed du da ei," gjensvared han,
Hvad Nobel vil, han ogsaa kan?
Jeg vil det, og hvad jeg har sagt,
Staaer altsaa nu som før ved Magt.
Den Tanke, Du med dine Been
Udtrykte, var saa sand og reen;
Og hine Sving med høire Læg

Var heelt det nationale Præg.
Til Løn for al den Fryd og Lyst,
Din Dands har vækket i mit Bryst,
Bær dette Kors og vær mig tro!"
Derpaa han rakte mig sin Klo,
Paa hvilken, ydmyg og adroit,
Jeg trykkede min Snude tæt,
Og vendte mig, som om jeg, rørt,
Af Kinden noget Vaadt fik tørt.
Men da Trompet og Fløite klang,
Og Ballet atter var i Gang,
Jeg sneeg mig ud og green i Smug,
Saa jeg fik Krampe i min Bug! —
Dog Tand for Tunge, bedste Ven!
For Guds Skyld! nævn ei Sligt igjen.
Hvad du har hørt af Reinke Fos,
Bør blive, seer du, mellem os,
Til Nobel og jeg selv er død;
Saa siden har det ingen Nød. —
Det var det første Kors. Hvordan
Jeg fik det andet, kjære Mand!
Skal jeg engang ved bedre Tid
Fortælle, naar du kommer hid.
Om alle Følgende er der
Ei meget at berette meer,
End, at de netop hænge her;

Heel gunstigt og huldsaligt paa
De Folk, som hine Haandværk drive,
Som Vers og Recensioner skrive.
Ja, han har Luner mangen Gang,
Naar Tiden bliver ham for lang!
Det var mig som et Hjertestik!
Mig syntes Noget fra mig gik,
Naar han med naadigt Smiil og Nik
De Penneslikkere modtog
Og huldrigt dem paa Skuldren slog,
Og snakked om dem Dag og Nat,
Og gjorde dem til Dit og Dat.
Ja, selv Løvinden fandt sin Spads
I dette literaire Fjas;
Hun logred for og gjorde Stads
Af mangen skabet Køterhund,
Naar paa Papir sin Pote kun
Han havde sat; ja, Hoffets Flor,
Jeg mener Gjæssene, fandt stor
Fornøielse i dette Væsen;
Man saae dem ofte have Næsen
I Bøger, og at kunne rime
Det stod hos dem i stor Æstime.

Sligt gjorde mig heel ilde stemt;
Jeg rendte om saa endeklemt,

Og pønsed Dag og Nat, hvordan
Jeg skulde gribe Sagen an,
At faae i saadan Ære Part;
Det tyktes mig saa grumme rart.
Dog hvad jeg søgte, fandt jeg snart.

Hr. Tyrk, den Puddel, var det først,
Der stilled min literaire Tørst,
Og lærte mig det rette Snit,
Som selv han havde øvet tidt.
Han var en saare livlig Aand,
Han skaaret var for Tungebaand.
Før syede Buxer han ret brav;
Men den Bedrift var ham for lav.
Han kasted Persejern og Sax
Og blev æsthetisk lige strax;
Skrev Vers for Klubber og for Baner,
For Friheds Morgenrødes Haner,
Kjærmindedigte, søde, bløde,
Med Lilier hvide, Roser røde
Og alt det Kram, som hører til
Et ret erotisk Lirespil.
I Musers Corps han sig indskrev
Og gik som Kjender om og drev;
Thi for en Skjønaand ret at blive,
Man maa tilgavns forstaae at drive.

Du saae ham tidt med vigtige Blikke
Paa Gaden skride frem og nikke;
Besøge Alt og høre, see
I Skuespil, paa Balparee,
I Klub, i Kneipe, Kro, Caffee
Ved Abedands, i Opera,
Udstillinger — et cetera,
Og lytte til hvert Ord, der faldt;
Saa af sig selv han lærte Alt!
Han leved flot af Pen og Blæk,
Og recenserede saa væk
Alt, hvad der saadan forefaldt,
Og fyldte flittigt Spalt paa Spalt.
Meest brugtes Ferlen, hvor han fandt
Et Digt, der var for smukt og sandt.
Dog stundom rostes Sligt iblandt,
Til stor Bedrøvelse for Mange,
Der blev for deres Rygte bange.
Paa mange hele, halve Ark
Han prunkede som Aristarch.
Især han gjorde sig til Pligt
At prise hvert et daarligt Digt,
Hvert Drama, fuldt af Skræk og Gru,
Hvert Sørgespil med Ha! og Hu!
Naar kun Forfattren var hans Ven
Og vilde rose ham igjen.

Ei Statua, ei Maleri
Gik for hans Recenseren fri;
Det flød fra ham, som Øl af Spunds,
Thi han forstod det Alt tilbunds.
Det var især hans Id, som sagt
At hjælpe paa, hvad der er svagt;
„Det Gode," sagde han, „er godt!
Det i sig selv jo nok har faa't
Af Hæder, og jeg ikke seer,
Hvorfor jeg det skal give meer;
Mens derimod den slette Sang
Til min Berømmelse har Trang.
Jeg vil den holde dog i Live,
At den maaskee kan bedre blive." —
Et Sørgespil han selv fik lavet,
Fem fulde Acter sammenstavet,
Og næsten paa Theatret bragt.
Til Sprogø Scenen var henlagt.
Paa Grund heraf, man lod ham faae
Et Reisestipendium til Spraa,
For Landets Idiom tilgavns
At sammenligne med Christianshavns,
Og Øens rige Sagn med mere
Paa Stedet grundigt at studere! —

Ham gik jeg til. Jeg var ei seen,
Tog frem et lækkert Stegebeen
Og sagde: „Snuus den søde Dunst!
Det faaer du strax, hvis i din Kunst
At recensere du vil være
Min Mester og mig Grebet lære!"

Han viste sine Tænders Glands
I søde Smiil, og med sin Svands
Han ytred sin Velvillighed,
Samt bad mig høfligt ligge ned;
Og saa begyndte han da Talen,
Mens af og til han rørte Halen:
„Nu vel, du Recensent vil være?
Den Kunst er saare let at lære.
Om Kundskab er her Talen ei,
Naar man vil træde denne Vei.
Den Qvinde, som til Tvæt og Badst
Hist bruger Lud og Sæbe rask
Og renser baade Uld og Linned,
Kan hverken væve't eller spinde't.
Hun tager fat og gnider blot, —
Gaaer det i Stykker — ligegodt!

Tag du en Bog en ledig Dag,
Læs Titlen, læs lidt for og bag;

Om du forstaaer det eller ikke,
Gjør ingen Ting; ved løse Blikke
Du træffer snart en Leilighed,
Hvor du dig ret kan gjøre vred,
Og, som det hedder, rive ned.
Med fornem Ligegyldighed
Du farer over det, som Noget,
Du længst var bleven færdig med,
Og laster saa tilsidst paa Sproget,
Dog yttres Haab, at vel med Tiden
Alt bedre blive kan, naar Fliden
Smukt rækker Haanden til Talentet;
Især naar ret, hvad du har prentet
Og klaret ved Critikens Kerte,
Forfatteren tager sig til Hjerte.
Men — hvad du siger, pyntes bør
Med Ord, som ret har Næb og Kløer,
Som for Exempel: Conseqvens
Og Phænomen — Incohærens —
Den aprioriske Idee —
Den høiere Beaandelse —
Umiddelbar — og primitiv —
Det indre og det ydre Liv,
Og absolut — og Illusion —
Subject — Object — og Reflexion —
Og ethisk — Colorit — Plastik —

Og Tankens Form — og Symbolik,
Samt andre kjønne Pennesving,
Hvorved du tænker ingen Ting,
Men overlader Andres Tanke,
Om Mening den deri kan sanke! —

Med Valget du dig ei generer,
Men Løst og Fast du recenserer,
Og Nutids smaa og store Mænds
Theologie, Jurisprudens,
Philosophie, ars medica,
Mathesis og Politica —
Det kan nu ikke være ring're —
Det veed du Alt paa dine Fingre!
Det kan du frit regjere med
Alt efter Tid og Leilighed.
Især tag fat paa Poesie;
Den er saa ganske fuglefri,
At hver en Veier, Maaler, Brager
Forstaaer at dømme i dens Sager!"

— Saa talte han, og Meer end dette
Han tog sig for mig at berette;
Og da jeg Alt mig havde mærket,
Gav jeg mig sporenstregs til Værket.
Jeg recensered mangen Bog,

Til Høire og til Venstre slog,
Og under Navnet Amaranth
Jeg let og snart Berømthed vandt;
Thi skjøndt som Pseudonym jeg skrev,
Jeg sørged for, at Sagen blev
Alverden klar og aabenbar,
At Fader jeg til Ynglen var;
Saa Nobel tidt med naadigt Nik
Mig kaldte en durchdreven Strik;
Og naar et Skrift paany løb af,
Heel nøie Agt paa mig man gav,
Og strax, ulæst, forkasted Manden,
Naar blot jeg Rynker slog i Panden.
Med Rædsel vented man min Dom,
Man talte sagte, hvor jeg kom,
Og frygted mig som Politi,
Det hemmelige nemlig; thi
Vi er et farligt Folkefærd,
Som bruge Pen for Spyd og Sværd.
Selv de, som til os med Foragt
See ned, os frygte som en Magt.
See Panthren hist, vor General;
Du veed, det er en Satans Karl,
Saa høit fortjent af Hærens Knapper,
Som siger selv, han er saa tapper;
Og dog hans Nakke, hans Moustache,

Hans store Ord og hans Courage
Tidt kryber ind af bare Skræk
For lidt Papir, besmurt med Blæk!

Da jeg var fix i Theorien
Af Videnskab og Poesien,
Jeg, seer du, intet bedre vidste
End praktisk slaae mig til den Sidste.
Jeg bandt da Ord i Rimets Baand
Og skrev det af med siirlig Haand
Paa fiint Papir, og vandred om
Og læste for, hvorhen jeg kom.
Men mine Vers de var saa nette,
Saa vel polerede og slette,
Saa, var end Tanken flau og mat
Og uden Salt, den gled dog glat.
Fra Huus til Huus jeg lod mig see,
Ved Kaffebord, i Assemblee,
Og mine Vers ved hvert Calas
Var Duften af den hele Stads.
For Gamle, Unge, Herrer, Fruer,
I stolte Sale, jævne Stuer,
Ja, selv paa Gader og i Stræder,
I Porte — ja, paa andre Steder
Jeg opsled mine smukke Phraser,
Saa Manuskriptet gik i Laser;

Og derved vandt jeg, at man ikke
Mig strax i Kortet kunde kigge,
Men tvertimod man altid fandt,
At jeg var yndig og charmant.
Jeg hædret blev af Høi og Lav,
Paa mig man mangt et Selskab gav,
Og overalt mig fored man
Med Sukkerbrød og Flødevand,
Saa det mig tidt paa Hjertet faldt,
At let det kunde gaae mig galt! —

Hvorfra jeg fik det? — spørger du!
Ak, hvor naivt! — saa hør da nu:
Mit eget Fond var ikke stort,
Jeg gjorde, hvad der før er gjort;
Jeg rapsed hist og her i Smug,
Hvad bedst sig egned til mit Brug;
Hos Norske, Franske, Italiænske
Hos Briter, Græker, Tydske, Svenske
Jeg fourageerte, gjorde Bytte
Og drog mig flittigt Alt til Nytte.
Og saae jeg Noget komme ud,
Som ei var af den gamle Tud;
Og saae jeg Andre Noget brygge
Af eget Malt, som gjorde Lykke,
Saa var jeg ikke seen, men strax

Jeg laved lidt af samme Slags;
Men vidste listigt dog at vende't,
Saa strax man ikke kunde kjende't,
De fleste Folk jo intet læse;
Dem dreied let jeg mangen Næse.
De spored ei, at de blev snydt,
Men troede, Alt var mit og nyt:
Tilsidst der mangled ikke meget,
Saa troede jeg det selv mit Eget! —
En Tanke dyb, et findrigt Ord
Beholder dog Værdien, hvor
Det staaer. Om Poul, om Peer har sagt
Dit eller Dat, har ingen Magt,
Det kunde faldet lig'saa godt
Mig ind, han var den Første blot,
Jeg var den Anden, — hvad saa mere?
Paa sligt man ei bør reflectere.
Den vise Salomo har sagt
Et Ord, som endnu staaer ved Magt
Og ei bør stikkes under Stolen:
„Ei Nyt der skabes under Solen!"
Det støtted jeg mig paa med Ret.
Min Musa var saa peen i Kjolen,
Og hvad jeg skrev, man fandt saa net!
Paa denne Vei, kan du mig troe,
Heel mange Digterlaurbær groe!

Vel Een og Anden dette Væsen
Som Tyveri mig rev i Næsen.
Iisbjørne som og andre Vilde
Behandled tidt mig meget ilde,
Skrev Lister og i mange Poster
Fremlyste mine Tyvekoster;
Men sligt brød jeg mig ikke om:
Jeg frygted ei Critikens Glavind.
Jeg vidste jo, at kun af Avind
Og puur Misundelse det kom.
Ja, spildt var deres hele Witz,
Thi Ingen tog deraf Notits.
Det var jo og saa dumt og daarligt
Med Digt at mene det alvorligt;
Og hvorfor skulde Andre være
Meer, end jeg selv er, Mænd af Ære?

See saa, Grimbart! let nu din Krop!
Gak hjem og skriv nøiagtigt op,
Hvad Du har hørt. Det kan ei skade
Mig nu, jeg sidder fast i Stade!"

Text til 25 Billeder af Rørby.

Bogen.

Det er saa koldt og mørkt derude,
Høit Regnen rasler paa Tag og Rude;
Den Moder tager nu op paa Skjød
Sin mindste Pige, saa rund og blød.
En Dukke hun holder i sine Hænder,
Paa Bordet alt Aftenlampen brænder.

Paa hver sin Side de Ældre staae;
Mens Moderen læser, de lytte derpaa.
Alt hvad hun læser, det er fremstillet
Paa alle Blade ved mangt et Billed.
Hvis I nu ogsaa vil Bogen kjende,
Behøve I blot hvert Blad at vende.

1. Den Fangne og de Frie.

„Jeg er en fornem Fugl, maae I troe!
I saadan et stadseligt Buur at boe
Det er en Ære, som ei er ringe.
Jeg har ei nødigt at løfte min Vinge
Og hente min Føde blandt Græs og Straa,
Som I fattige Kræ hiſtude maae!"

Men de andre Fugle, de sang i Chor:
„Vorherre har dækket vort Middagsbord.
Vorherre har bygget vor grønne Bo,
Der kan vi leve saa frie og froe,
Og juble og synge med lystig Hu
Og gynge i Løvet — men hvad kan du?"

---

2. Den døde Hund.

Den Mand har mistet en trofast Ven,
Saa ærlig han finder knap een igjen.
Den fulgte ham, hvor han gik og stod,
Den var ham en Vogter kjæk og god;
Den sov ved hans Side, den deelte hans Brød,
Og gjøede saa lystigt! — nu er den død.

See, Manden staaer saa bedrøvet bøiet
Og tørrer med Haand en Taare af Øiet.
Det er jo saa tungt at miste det,
Som man af Hjertet har elsket ret.
Jeg tænker, han lader sin Ven begrave
Et Sted ved en Busk i sin stille Have.

---

3. Den Drukne.

„Var jeg blot vel over dette Bræt,
Da blev mit Hjerte først rigtig let,
Og jeg lod dem fløite og gjøre sig raske,
De Drenge der! — Jeg har min Flaske!
Den skal mig trøste for al Besvær,
Hvad kan mit Hjerte da ønske meer?“

Jeg ynkes over den stakkels Pjalt,
Jeg er saa bange, det gaaer ham galt.
Hist seer Du Manden staae og kikke,
Hos hvem han fik saameget at drikke,
Saa han kan hverken gaae eller see,
Sig selv og Andre til Spot og Spee.

---

4. Æselet.

Det er dog en sørgelig Lod at være
Et Æsel, som altid maa trælle og bære!
Fra Byen og Møllen kommer det ned
Og slæber Tønder og Poser med.
Det hjælper kun lidt, at han, der driver,
Med Fløitens Klang dens Skridt opliver.

Nei, her bag Busken, i Græssets Skjød
Jeg hviler saa blødt og har ingen Nød;
Thi er jeg paa høire Side træt,
Jeg vender mig om paa den venstre let;
Tilsidst jeg strækker mig heelt paa Ryggen
Og slumrer saa deiligt ind i Skyggen.

---

5. Rebslageren.

Tro mig, det er ingen moersom Ting
At sætte det store Hjul i Sving,
Mens det surrer og snurrer og støier, —
Og han gjør det sagtens ei heller for Løier;
Han ønsker tidt: gid jeg flyve kunde
Som Fuglen i Luft til de grønne Lunde!

Men Mesteren langsomt, baglænds vanker
Saa tyst, som gik han i dybe Tanker,
En vigtig Mand i sit eget Begreb;
Han slaaer de stærke Toug og Reb
Til at binde Lam og Køer paa Enge
Og Skibet i Havet og Tyven at hænge.

---

6. Den tappre Helt.

Han vilde ligne de gamle Helte:
Han bar en Hjelm og Trompet ved Belte.
Han spanked stolt, og kjækt han sang,
Mens Landsens Fane i Luft han svang.
Og overmodig han Freden bryder
Med Nelder, Tidsler og Skarntyder.

Men paa sit Tog han kom altfor nær
De gule Gjæslingers vevre Hær;
Det kunde den gamle Gaas ei lide,
Den tripped og hvæsed og vilde bide;
Da flygted han ræd, den lille Skjelm,
Og tabte sit Mod og tabte sin Hjelm.

---

7. Hyrden og Hunden.

En Sommervind over Søen gaaer,
Paa Høien græsse de Lam og Faar,
Mens Hyrden ligger paa Engen blød;
Han har nu spiist sit Aftenbrød
Og drukket af Leglen og tørret sin Mund,
Nu tænker han og paa sin vevre Hund.

Han fløiter; og hurtig hid den springer,
Mens venligt med sin Hale den svinger.
Nu snuser han til den lækkre Bid,
Hvormed hans Herre ham lokked hid;
Thi han vil vide, hvad det kan være,
Før han det roligt tør fortære.

---

8. Hundens Trug.

Hector har af det runde Fad
Ædt og slikket, saameget han gad;
Nu faaer han sig en Middagsluur,
Og saa kommer ogsaa de Andre paa Tuur;
Af Fadet nippe de Kyllinger smaa
Krummer og Gryn; — det maae de forstaae!

Høit paa Tønden der staaer en Fyr,
Han gik saa gjerne paa Eventyr;
Han tog sig gjerne en Part i Grunden,
Ifald han stoled paa Freden og Hunden:
Jeg raader Dig, Skade! vaer dog Pelsen,
Du kunde snart faae en alvorlig Hilsen.

---

9. Fugle i Fangenskab.

Her er en Piben! her er en Qvidder!
Hvor mangen Fugl her i Bure sidder,
Der hist i Skovens grønne Slot,
Havde det før saa frit og godt
Paa friske Grene, i de milde Vinde, —
Nu sidde de kun paa tørre Pinde!

De mistede i det snevre Buur
Al deres Sang og muntre Natur.
Jeg veed nok, havde jeg bare Penge,
Betænkte jeg mig slet ikke længe,
Men kjøbte dem løs, og lod dem saa
Alle flyve under Himlens Blaae.

10. Lammet og Bukken.

L. „God Dag, Mads Gedebuk! hvad vil Du her?“
B. Maa jeg spørge, kommer jeg Dig for nær?
L. „Du maa ei trampe her i vor Ager.“
B. Jeg vil dog see, hvordan Hveden smager.
L. „Lad være, det raader jeg Dig, gaa bort!
Du kommer dog med min Moder tilkort!“

B. Saa Du vil trodse en Karl, som jeg er?
Med Horn og Skjæg og som Styrke eier? —
Men Lammet næsviist ham gik i Veien;
Hvad troer I, saa blev Enden paa Legen?
Rask Bukken gjorde et vældigt Spring
Og kjørte den lille Tosse i Ring.

---

11. I Hønsegaarden.

„God Morgen, I Kyllinger, Høns og Ænder!
Jeg veed det nok, I mig alle kjender.
Naar med min Kurv jeg kommer i Gaard,
Jeg altid en venlig Hilsen faaer.
Og Hunden — han staaer og logrer og venter,
Til jeg hans Melk og Brød ham henter.“

Men Høns og Duer de svarede ikke;
De havde nu altfor travlt med at pikke
Hvert lille Korn, som til Jorden kom.
Da Pigens Kurv saa var ganske tom,
Og intet Gran de paa Steenbroen fandt,
Saa spredtes de strax hver til sin Kant.

12. Koen og Drengen.

Du Ko der med dit Horn, det krumme,
Hvi monne Du staae og gloe og brumme?
Bliv Du kun indenfor dette Led,
Thi her i Marken Du gjorde Fortræd!
Her staaer jo Rugen med Vipper spæde,
Den aad Du vist op med Hjertensglæde.

Den lille Fugl paa Stolpen hist
Misunder Du for dens Vinger vist?
Og mig, som staaer her i Ro og Mag?
Men, seer Du, det er en anden Sag:
Jeg gaaer paa To og har ingen Horn,
Og æder hverken Kløver eller Korn.

13. Soldaten paa Vandring.

Ved Milepælen har han sig sat,
Sin Pibe, den kjære, han har faaet fat.
Han vilde nok kjørt med den første Vogn,
Men den gik kun til det nærmeste Sogn;
Dog Pigen har qvæget den trætte Mand,
Hun gav ham en Drik af sin Malkespand.

Nu lytter han til den muntre Lærke;
Han er ung og rask, hans Been er stærke;
I Aften, før Sol gaaer ned, han naaer
Med Hjertensfryd til sin Faders Gaard,
Hvor Moderen venter med Længsel og Lyst,
Og hvor han skal hjælpe i travle Høst.

---

14. Hyrdehunden.

Solen staaer høit paa Himlens Loft,
Og det er saa varmt paa Vang og Toft,
Sagtelig røre sig Vinde milde;
Hist bag Steen ved den svale Kilde
Gederne ligge og gloe og tygge,
Hyrden drømmer i Buskens Skygge.

Dog, mens alt sig til Hvile har lagt,
Hunden, den trofaste, staaer paa Vagt.
Han speider og sporer og seer sig om;
Strax gav han Hals, hvis Ulven kom.
Men derfor kan ogsaa Hyrden og Geden
Hvile saa trygt i Middagsheden.

---

15. Koen ved Vanding.

„Drik, Du Tosse! imens Du kan!
Dyp din Mule i det kjølige Vand!
Dagen er heed, og Du kan vist trænge;
Veed Du ei nok, at det varer længe,
Inden Du atter tør komme her?
Tørster Du, bliver Du gnaven og tvær!"

Men Koen brød sig kun lidt om Snak;
Den gloede, medens den Anden drak.
Og da den saa siden kom paa Engen,
Stod den igjen og saae paa Drengen.
Det søde Kløver den ændsed kun lidt,
Den havde reent mistet sin Appetit.

---

16. Skorsteensfeierne.

Ikke sandt, det er ret snurrigt at see
De sorte Drenge paa den hvide Snee?
Tro mig, de Fyre er raske og kjække,
De lade sig ei saa let forskrække;
I snevre Skorsteen, hvor Soden brænder,
Kravle de op med Fødder og Hænder.

Der vandre de nu med Skraber og Kost
Og skjøtte kun lidt den stærke Frost.
De er saa sorte! — men toede rene,
Med Søndagsklæder, hele og pene,
Var de — det troer Du vel ikke nu? —
Maaskee langt mere nette end Du.

---

17. Fiskeren og Anden.

Hvor Havet er roligt og Luften reen!
Hist ligger Baaden ved Strandens Steen.
Mens Nettet tørres, paa varme Sand
Der sidder en gammel Fiskermand.
Saa trøstig han bruger de travle Hænder;
Foran ham staae de forslugne Ænder.

Hvad mon de ville? — Den Orm, han holder,
Er det, som deres Snaddren volder.
See kun, hvor de tigge! men forstaaer jeg ret,
Saa sætter han Ormen nok helst paa Net.
Seer Du ei nok, hvor han smidsker, Manden?
Troer Du da ikke, han narrer Anden?

---

18. Moder og Søn.

M. Nei, som jeg siger, Du skal ei tilsøes,
Men blive hos mig, min egen Knøs!
For Dig vil jeg kjæle, i Alt Dig føie!
Saa meget Ondt maa en Sømand døie;
Han lider af Hede, han lider af Frost,
Han sover kun lidt og faaer daarlig Kost.

S. Nei, Mutter! jeg skal og jeg maa afsted!
Hvor min Fader er, maa jeg være med;
Jeg er slet ikke for Trøien bange.
Og tænk! naar jeg gaaer paa de Reiser lange,
Jeg bringer Dig hjem fra fremmede Land
Baade Gods og Penge, saameget jeg kan.

---

19. Lodsen.

Seer I den Mand med den lange Kikkert?
Langt ude i Søen han øiner sikkert
Et Skib, der strider med Storm og Vind
For ei at kastes paa Kysten ind;
Thi kom det paa Grund, da gik det ilde,
I tusind Stykker det splintres vilde.

Det trækker op til et voldsomt Veir.
Men kommer Faren, er Hjælpen nær.
Den Mand vil skyde sin Baad fra Land,
Han kjender Vei paa det falske Vand,
Han fører det ængstede Skib forbi
Hver farlig Grund og paa rette Sti.

---

20. Konen ved Kramboden.

For al den deilige Stads! Jo længer
Jeg seer paa Alt, hvad i Boden hænger,
Jo meer faaer jeg Længsel og Lyst at kjøbe;
Dog først maa jeg rundt i Byen løbe,
Og see, jeg faaer solgt mine Æbler og Nødder,
Og saa skal Pengene nok faae Fødder.

Først — for en Vares Skyld — er det bedst,
Jeg kjøber min Huusbond en stribet Vest;
Til mig saa et Forklæd, eet af de blaae,
Til Stads, naar jeg vil i Kirke gaae;
Tilsidst en Hue til min Lille derhjemme,
Ham maa jeg sandelig ikke glemme.

---

21. Under Æbletræet.

Her er en Jubel! her er en Fest!
Her gjælder det, hvo der kan sanke bedst.
Om Træets Rødder jo allevegne
Fra Kronen de runde Æbler regne,
Mens Drenge og Piger sanke dem op
Med Sang og Latter og Dands og Hop.

Men hist paa Græsset sidder en Lille,
Han vidste nok, hvad han gad bestille;
Han tænkte: „Lad kun de Andre støie,
Lad dem paa deres Maneer sig fornøie!"
Et vældigt Æble det løb han efter
Og bider nu i det af alle Kræfter.

---

22. Hesten i Vandet.

Herr Hest! hvor vil Du hen? — I Stranden?
„Ja, seer Du ikke, der er den Anden?
Min Kammerat maa jeg troligt følge,
Om det saa er i den salte Bølge.
Hør! Kudsken fløiter og lokker mig jo,
Og ham maa jeg lystre, maa Du troe!"

Og kneisende med sin Hals paastand
Den traver ud i det dybeste Vand;
Der svømme de om en lille Stund
Og pruste med deres Næse og Mund.
Men naar de nu atter paa Landet træde,
De ryste og vrinske høit af Glæde.

---

23. Manden med Dukker.

Hvad bærer den Mand vel paa sit Bræt?
Der ligger en Løve, seer jeg ret?
En Mand med trekantet Hat og Frakke,
Og Een med Hjelm og Spyd paa Nakke;
En Kat, som kan med sit Hoved nikke —
Men Alt det Andet forstaaer jeg ikke.

Den lille Pige og Moderen leer,
Mens Drengen ret paa en Dukke seer.
Jeg troer vist ikke, de kjøbe Noget, —
Han taler, — men de forstaae ei Sproget.
Han sætter vel Dukken paa Brættet op
Og gaaer ned ad Gaden og raaber: Pop!

---

24. Vægteren.

Himlen er klar og foruden Sky;
Nu slumrer Alt i den store By,
Kun Maanen er vaagen og jeg og Hunden,
Og saa har jeg Selskab nok i Grunden;
Thi mens vi omkring paa Torvet vandre.
Vi snakke fortroligt med hverandre.

Mig Maanen tiltaler med milde Blik.
Den følger trofast sin vante Skik;
Snart tager den af, snart tager den til,
Og altid seer jeg det samme Spil;
Snart staaer den op, snart gaaer den ned,
Og altid sin rette Stund den veed.

---

25. En fattig Familie.

Den Moder sidder med Sorg i Sind;
Paa Haanden hun støtter sin blege Kind;
Ak, hendes Mand er just nylig død!
Den lille Dreng i sin Moders Skjød
Sit Ansigt skjuler saa dybt og græder, —
Med nøgen Fod han paa Gulvet træder.

Men de har til Gud deres Tanke vendt,
Og Gud, som selv har dem Smerten sendt,
Vil naadigt og lade Trøsten komme;
Han sender sin Engel til de Fromme,
Der trofast bygge paa ham; ja, førend
De ane det, træder den ind ad Døren.

En Student og en Jomfru.

Marionet-Comedie.

Personerne.

Prologus.	Jomfruen.
Høkeren.	Studenten.
Lisbeth.	Skriveren.

Prologus.

Af ham sees kun Hovedet, som næsten fylder hele Scenen. Paa begge Sider hænge Acteurerne.

God Aften, Godtfolk! — Med største Glæde
Jeg seer, I er kommet her til Sæde.
Velkommen herhid baade Qvinde og Mand!
Nu vil vi Jer moere saa godt, vi kan.
Jeg selv saavelsom min hele Trop
Vil føre Jer en Historie op,
Og tvinde de Traade, som Skjebnen spandt; —
Der er baade Rødt og Sort iblandt.
I veed, at Elskovens Farve er rød,
Det Sorte betyder Sorg og Død.

Men frygt ei! Det er kun Tant og Spil,
Og det gaaer slet ikke blodigt til,
Skjøndt der tales om Død og andre Dele;
Men med Fornøielse ender det Hele! —
Her staae de Alle, som skal agere,
I Baghaand har jeg forresten flere.
De tale vel ikke selv, desværre!
Jeg maa dem være et Slags Vorherre,
Der blæser dem ind en levende Aand,
Og fører dem som i Ledebaand.
Som Directeur, Instructeur og Souffleur
Og Saameget, at jeg næsten selv bliver ør,
Jeg klæder dem af og klæder dem paa,
Jeg viser dem, hvor de skal gaae og staae, —
Fra mig de al deres Viisdom faae.
Til Høire seer De en Mand med Mave,
I Træskoe, med Hue og Forklæd. Den Brave
Er Høker og Huusvert. Dog De maae ei troe,
At han i en Sal eller Stue tør boe.
Nei, med sine Oste og Pølser han heller
Grundlægger sin Velstand i lave Kjelder.
Skjøndt ifjor han misted sin elskte Mage,
Han er vel ved Magt, har tredobbelt Hage
Og en rødlig Næse. Lidt længer tilbage
Der staaer hans Datter. De snart vil mærke,
At det er en fix lille Qvidderlærke.

Hun er buttet som han, og hvorfor ikke?
De har jo fuldt op af Mad og Drikke.
En saadan Glut, baade vever og trind,
Seer man med Glæde gaae ud og ind.
Hendes Stemme er fiin; hun er efter Moden
I stivede Skjørter, med Støvler paa Foden.
Ved Siden af hende, i sorten Kjole
Fremtræder Een fra den lærde Skole.
Det er Studenten, som Ingenting eier;
Ham er det, hvorom sig det Hele dreier.
Til Venstre en Skriver med Pen og Blækhorn;
En saadan Karl har De seet tilforn.
Det Slags er der nok af, det veed Vorherre,
Det var sagtens bedre, hvis der var færre.
De seer, jeg har givet ham røde Lokker,
Thi han er fordægtig som bare Pokker.
Frygt dog ei hans Sned! Det har gode Veie:
Han maa sig for Skjebnens Villie neie.
See, han og Studenten, de boe tilleie
Hos den gode Jomfru, som hisset staaer
Med Kappe paa fine hvide Haar,
Og som har en Sal i Høkerens Huus.
Hun snøvler lidt, thi hun bruger Snuus.
De alle Dem bede nu tage tiltakke
Med hvad de her vil agere og snakke.
Det er deres Hjertes Bøn og Begjære,

At Publikum naadigt vil overbære.
Nu tier jeg stille; thi deres Gaade
Skal løses; jeg bør den ikke forraade.
Derved jeg vilde mig grovt forsynde
Mod Kunstens Regler. Nu vil de begynde,
Og derfor tillade De mig at gaae.
Sidder stille nu og hører derpaa!
Det varer ei længe; og hvis De behager,
Vi gjerne det Hele da capo tager.

Prologus forsvinder.

1.

Morgen. Folkedsstue.

Studenten alene.

Saa! — Nu er min Ulykkes Kalk da fuld!
O, gid jeg laae under sorten Muld!
Der fik den Slyngel de sidste Penge,
Den sidste Hvid. Nu kan jeg mig hænge.
Nu har jeg hverken til Mad eller Drikke,
Og tage paa Borg det kan jeg ikke,
Thi Ingen paa Borg mig giver meer.
Jeg derfor ei anden Udvei seer

End Vandringen ud af Livets Port; —
Det har saa Mangen før mig jo gjort.
Mit Uhr? — ja, havde jeg det saasandt,
Men det hos Amsel jo staaer i Pant.
Havde jeg en Arv i Vente endda,
Eller en Onkel fra Amerika!
Nei, Intet der er for mig tilbage
End snart at faae Ende paa mine Dage.
At rende herfra, det er sagt saa let,
Men vilde bekomme mig lige slet.
Veed jeg, hvorhen jeg skulde mig vende,
Som hverken har Ven, ei heller Frænde? —
Var dette endda den eneste Qval,
Som kuer mit Mod og gjør mig gal!
Ak, Lisbeth! ak, Du deilige Mø!
Jeg maa Dig forlade, jeg maa nu døe,
Før jeg med Ord fik Dig Alting sagt:
Hvordan jeg spored din Skjønheds Magt,
Og aldrig for Amors Piil gik fri,
Naar jeg kom Kjeldervindvet forbi.
Der saae jeg imellem Pølse og Skinke
Dine sorte Øine mig venligt blinke.
At smile saa sødt Du ogsaa pleied,
Naar Holsteensk Ost Du mig tilveied,
Saa jeg af Haab blev ør og beruset.
Men denne Skriver, som boer her i Huset,

Det veed jeg, er ret en forslagen Een,
Som kan gjøre behændige Hanebeen;
Og til ham nu maa jeg Dig efterlade!
Jeg kunde ham derfor til Døden hade.
Det banker! — Ak, sagtens Jomfruen kommer,
Som ogsaa har Krav paa mine Lommer.
Hun vil vist have sin Maanedsleie,
Og ikke een Skilling jeg har i Eie.
Det banker igjen! — Luk op, kom ind!

2.

Jomfruen træder ind. **Studenten.**

Jomfruen.

Jeg kommer til Dem med nedtrykt Sind,
Et lille Ord jeg vil med Dem tale.

Studenten.

De ganske har over mig at befale,
Naar bare De ikke vil have Mønt;
I disse Dage det er lidt tyndt — —

Jomfruen.

Det har ingen Hast, tal ikke saa,
Hvis ei, saa maa jeg jo atter gaae.
Nei, seer De, jeg sidder her saa alene
Som Fuglen, forladt paa nøgne Grene.

Forlængst er svunden min Vaar og Sommer.
Jeg faaer ingen Høst, men Vintren kommer;
Mine Kræfter svækkes; det var saa beqvemt,
Hvis da man havde noget Vist, Bestemt.
Ret længe kan jeg ei støve og heie
Om Dem og den Anden, her boer tilleie.
Der fordres jo Meget — —

Studenten.

Er jeg saa slem?

Jomfruen.

Paa ingen Maade! jeg mener ei Dem.

Studenten.

Saa tænker De paa den lange Skriver,
Som gaaer her omkring og snuser og driver, —

Jomfruen.

Som commanderer, og har ei Penge!
Som sagt, jeg gjør det ei meget længe:
Staae tidligt op, gjøre Ild paa Gruen,
Og koge Vand, skure Gulv i Stuen,
Polere Vindver og rede Senge,
Det falder, om jeg skal tale ærligt,
Mig nu alt meer og meer besværligt.
Og tænker jeg saa paa den kommende Tid,
Hvor den vil blive mig mørk og ublid — —

Studenten.

Ja, kunde jeg hjælpe!

Jomfruen.

Min Gud og Fader!
De har jo Intet! Nei, hvis De tillader,
Saa vil jeg kun klage, see, det er Tingen.
Jeg Omgang har jo med næsten Ingen:
Ja, der er Lisbeth, Høkerens Datter,
Hun kommer engang imellem med Fatter;
Men sjelden enes en Gammel og Ung.
Hun er let i Sindet og jeg er tung;
Hun er saa trind som en Hvedeknup,
Og jeg saa tør som en vissen Stub.

Studenten.

Ja, jeg er da heller ei af de Gamle.

Jomfruen.

Lad mig nu bare mine Tanker samle!
Hun er mig for ung, thi naar jeg græder,
Hun strax en Elskovs Vise qvæder;
Og sidder mit Hjerte høit i min Hals,
Saa byder hun strax mig op til en Vals.
Men De er nu altid saa sat og stille
Og saa studeret; og derfor vilde
Jeg helst nu søge om Raad hos Dem.

Studenten.

Jeg er til Tjeneste, siig kun frem!

Jomfruen.

See, vor Familie langt tilbage
Var meget riig i fordums Dage.
Den eiede baade Gods og Slot,
Og stiftede Klostre og gjorde Godt
Mod vanfør Mand og fattig Qvinde, —
Hvor vil man saadan Tro nu finde?
Eet stiftede de for Stumme og Blinde,
Et Andet for dem, som ei kan gaae,
Et Tredie for faderløse Smaa.

Studenten.

Af disse kan De da Intet faae.

Jomfruen.

Ak nei, men der end et Fjerde gives,
Hvorom saa Mange rives og kives.
Deri er just ledig en deilig Plads,
Som kunde være mig ret tilpas.
Dog nytter det ei, jeg derpaa tænker,
Thi Klostret er stiftet kun for Enker.

Studenten.

De har Ret, det faaer De jo heller ikke.

Jomfruen.

Vel veed jeg, det ei sig ret kan skikke
At tale saa; men paa Bord og Bænke
Jeg sprang af Fryd, hvis jeg nu var Enke.

Studenten.

Ja, den Omstændighed er jo slem,
At, skjøndt man er af Familien Lem,
Man bliver ei Lem i Familiens Stift,
Medmindre man forhen har været gift?

Jomfruen.

Ja, saadan er det! Men troer De ei,
De kunde udtænke mig en Vei —?

Studenten.

De maa Dem gifte og see at faae Has
Paa Manden snart, og søge den Plads.

Jomfruen.

Nu spøger De nok?

Studenten.

Vist ei! Min Mening
Er den, at vi hjælpes kan i Forening.
Jeg maa døe, og det strax! Hvorfor? See, dette
Har jeg ingen Lyst til her at berette.

Jomfruen.

Men, Herregud! det skal De la'e være!

Studenten.

Der er ei Andet for, paa Ære!
Mig Intet kan mod Døden beskytte.
Nu ved min Død jeg vil gjøre Nytte.
Og gifter jeg mig, jeg dobbelt let
Slaaer Stregen over mit Regnebræt.
Ihvad De altsaa vil troe og tænke,
Jeg vil Dem ægte og gjøre til Enke.
Saa er der jo ingen Ting i Veien;
Legatet bliver saa Enden paa Legen.

Jomfruen.

Hvordan? De siger — Jeg troer, ved Gud! —

Studenten.

Ei denne Dag vil jeg leve ud!
Med Taalmod jeg deri mig skikker.
Paa Enkestand kan De være sikker.
Nu beder jeg Dem at betænke Sagen;
Det maa være gjort i Løbet af Dagen.
Det er ingen Knude, kun en Sløife let,
Som løses, naar De forstaaer det ret.
Træk De blot rask i den rette Ende,
Saa vil De Virkningen snarligt kjende.

Han gaaer.

3.

Jomfruen alene.

Ih, Gud bevares! Den unge Mand!
Han er nok gaaet fra sin Forstand!
Eller staaer den stille? det er ogsaa galt:
Den Mølle, som staaer, faaer ikke malt.
Her er ei andet at gjøre ved,
End atter see til at faae den paa Gled.
Jeg troer, jeg vil tale med denne Fyr,
Som boer her og er mig saa grumme dyr.
Dog nei! der er Noget ved denne Skriver,
Som al min Tillid tilbagedriver.
Nei, bedst jeg løser den Knudes Baand,
Hvis jeg modtager Studentens Haand.
Blev kjært ham Livet da ved min Side,
Var han jo frelst. Ja, hvem kan vide!
Jeg skal, saameget det staaer i min Magt,
Forsøde hans Liv og ham holde i Agt.
Men vil han sit Liv med Døden bytte,
Begaaer jeg da Synd, ifald jeg Nytte
Kan drage af denne hans sære Lyst,
Og finde i Klostrets Ro min Trøst?
Han klart har sin Hensigt for Dagen lagt,
Han har mig selv paa den Sandhed bragt,
At, er man Jomfru og tager en Mand,
Staaer man eet Skridt nærmere Enkestand!

Hun gaaer.

4.

Skriveren træder ind.

Nei, nu har jeg aldrig seet saa galt!
Det var godt, jeg lured og hørte Alt.
Til mig hun da ikke betroe sig gad?
Ærbødigste Tjener! jeg er lige glad.
„Der er Noget ved denne hersens Skriver —“
Ja, dette Noget just min Lykke bliver;
Thi jeg er kløgtig og de er dumme,
De gaae den lige Vei, jeg den krumme,
Og skal nok, haaber jeg, finde paa Raad
At trække Alt paa den rette Traad! —
Jeg maa grine saadan ved min snilde List,
At, havde jeg Mave, den revned vist.
Naar han er viet til den gamle Hegle,
Giver Lisbeth Kjøb, det kan aldrig feile.
Hun holder en Klat dog af mig i Grunden,
Hun smidsker jo altid til mig med Munden
Og blinker med Øiet ganske nydeligt!
Som Fæstemand alt jeg vinder betydeligt:
Jeg har for det Første fri Fortæring
Og sagtens imellem en lille Foræring;
Og naar den Gamle sig bort maa liste,
Jeg faaer jo hans hele Kram og Kiste.
Og Tøsen, som følger med isaafald,
Er saamæn ikke endda saa gal.

Desuden er jeg slet ikke kræsen.
Hvor jeg skal tage dem Alle ved Næsen!

Han gaaer.

5.

Dagligstue i Kjelderen.

Lisbeth *syer og synger.*

Rosette sang ved Morgengry;
Men hvergang Solen svandt bag By,
Da sukked hendes Hjerte tungt,
Endskjøndt det var saa ungt.
Lala la la la, lala la la la,
Da sukked hendes Hjerte tungt.
Endskjøndt det var saa ungt.

Da kom Colin en Dag saa fro
Og sagde: Hør! skal ei vi To
Nu synge sammen i Duett?
Saa klinger det først ret.
Lala la la la, lala la la la;
Kom, lad os synge i Duett,
Saa klinger det først ret.

Saa sad de Arm i Arm og sang
Den Sommerdag, den Vinter lang,
Og før de saae dem for, al Vee
Forsvandt — og de var Tre.
Lala la la la, lala la la la,
Ja, før de saae dem for, al Vee
Forsvandt — og de var Tre.

Den Tredie var en lille Dreng;
Med Pilen lagt paa Buens Stræng
Han skjød — —

Ak, ja! — Det var saamæn ei saa galt,
Hvis ogsaa snart i min Lod det faldt
At faae en Kjæreſt! Paa Amors Liste
Staaer jeg nok snart som den Allersidste.
See, Jette blev gift som i Januar,
Og Gitte holdt Bryllup i Februar;
I Marts fik Bine Forlovelsesring,
Det gik nu saa rask som Ingenting.
Den stakkels Gine blev narret April,
Da hendes Skrædder løb bort til Kiel;
Men atter i Mai hun fandt en Trøst
Og trykked en Styrmand til sit Bryst.
I Juni Maaned fik Mille sin Mand,
Og Rikke indtraadte i Ægtestand.

I Juli var det saa Lette og Fie,
De kunde slet ikke længer bie,
Men skyndte dem over Hals og Hoved
At holde, hvad de for Alteret loved.
Men Skomager Nielsens tykke Malle
Var dog den Heldigste af dem Alle:
Fem Friere — tænk! Hun var ei seen
At faae under eget Bord sit Been.
Det var i August; nu har vi September;
Nu haaber jeg dog, Vorherre det læmper,
At snart jeg kommer i — — Ja, for Tiden
Jo render afsted med os, og siden
Naar man er gammel og grim og led,
Godnat baade Lystig- og Kjærlighed!
Den søde Student! Ak, aldrig jeg kan
Mig tænke en mere deilig Mand.
Hans Hals er rank, hans Skulder bred,
Han er ei for mager og ei for fed,
Men just accurat som Den skal være,
Jeg gjerne gad kaldt min Hjertenskjære.
Hans Øine er lige to klare Lamper;
Hans Fod er let, og han ikke stamper
Afsted som hiint skjæve Kosteskaft,
Hvori der hverken er Saft eller Kraft,
Han, denne fatale Skriverbengel.
Studenten er mig en sand Guds-Engel;

Mit Hjerte slaaer tidobbelte Slag,
Naar blot jeg hører hans: „Ih, see Goddag!"
Hvert Ord til mig, kan jeg sagtens vide,
Maa komme heel dybt fra venstre Side.
Det kan jeg slutte mig til af hans Tone.
Ak, vilde han bare ta'e mig til Kone!

6.

Høkeren træder ind. **Lisbeth.**

Høkeren.

Der rendte forbi nu han igjen,
Den tynde, tørre, langbenede Svend,
Og gloede herind til Dig, min Datter.

Lisbeth.

Jeg veed ei rigtig, hvem mener Fatter?

Høkeren.

Den Skriver deroppe fra, min Pige!
Men det vil jeg een Gang for alle sige:
Jeg lider ei meer hans Titten og Gloen,
Hans Passiaren hernede i Boden,
Naar han kjøber sit Smør, Dig Haanden rækker
Og smidsker Farvel og gjør sig lækker.
Nei, da maa jeg love den anden Fyr,
Han er ei saadan et sledskende Dyr,
Og har dog saa fiin Maneer og Skik.

Lisbeth.

Jeg kjender Ingen —

Høkeren.

Du lyver, Din Strik!
Studenten? — Der traf jeg det paa en Prik,
Thi dine Kinder blev ganske røde.
Ja, det er en Karl som en Potte Fløde,
En rigtig Bøste af bedste Slags,
Hvis jeg var Pige, jeg tog ham strax.

Lisbeth.

Man gaaer da ikke hen og tager
Sig Een, alt som man selv behager.
Han er saa fattig —

Høkeren.

Gjør Intet til Sagen!
Han har ei mange Aar paa Bagen,
Snart vil han lære at mele Kagen.
En klattet Fole kan blive en Hest,
En fattig Pebling kan blive en Præst.
Han er saa god, som Dagen er lang,
Og venlig, skjøndt Verden er ham lidt trang.
Jeg glemmer ham ei saa let, at i Fjor
Han skrev det Vers over salig Moer.
I Skabet jeg har den Addresavis,
Hvor det staaer prentet til hendes Priis.

Tidt faaer jeg det frem; mine Øine rinde,
Naar jeg læser: „En ædel Dannequinde".
Men især jeg smelter i Taarer hen,
Hvor han siger saa skjønt: „I sees igjen!"
Men det forstaaer sig, han fik og til Juul
En Sødmelks-Ost, baade feed og guul,
En røget Pølse og andet Suul.
Han kan smøge sin Pibe og tømme sit Glas,
Det var mig en Svigersøn ret tilpas.

Lisbeth.

Ja, Fatter kan gjøre, som Fatter vil,
Jeg siger eiheller Nei dertil.
Jeg er Fatter lydig, og mine Pligter
Mod Fatter jeg vistnok aldrig svigter.
Til Giftermaal er jeg gjerne rede;
Det er saa kjedsomt at sidde hernede
Og prikke med Naalen tidligt og seent:
At synge og dandse det glemmer jeg reent, —
Ja, jeg glemmer vel snart at snakke og gaae!

Høkeren.

Ja, vær kun ikke saa ilter, Du Smaa!
Vi vil med det Første tænke derpaa.

Det banker.

Kom ind! Hvem kan vel det nu være?

7.

Skriveren træder ind. **De Forrige.**

Skriveren.

God Morgen, god Morgen! Maa jeg have den Ære?

Høkeren.

Hvad er til Tjeneste? hvad behager?

Skriveren.

Idag er det ei Deres lækkre Sager,
Der lokke mig ind. Jeg vilde blot skynde
Mig Dem en Nyhed at forkynde.
Har De ei hørt det? en snurrig Sag!
Der staaer et Bryllup i Huset i Dag.

Høkeren.

Et Bryllup?

Lisbeth.

Med hvem?

Skriveren.

Vor gamle Mamsell
Har taget Studenten, den unge Sjæl!

Lisbeth.

Aa, hvor vil De hen! Det kan ikke være —

Skriveren.

Men jeg forsikkrer Dem det, paa Ære!
Det er jo en Ting, som jeg kan vide,
Der boer med Brudgommen Side om Side.
Ja, tidt man i sure Æbler maa bide!

Hoskeren.

Nu har jeg da aldrig før seet Magen!

Lisbeth.

Jeg troer det ikke!

Skriveren.

Da er dog Sagen
Saa vis, som at De her mig seer.
Jeg kan endogsaa fortælle Dem meer.
Jeg selv saae Præsten ind til dem gaae,
Jeg hørte hans Tale kun saa som saa,
Men saae dem Begge hen for ham træde
Og sige Ja! — Ja! — med største Glæde.
Jeg veed det med Vished, jeg kjender Manden.
Formularen fik jeg fra Ende til anden:
„Værer frugtbare og formerer Eder!"
Og andre passende Bibelsteder.

Hoskeren.

Men er de da reent speranten gale?

Skriveren.

Ja, Alderen vil jeg nu ei omtale,
Det er dog en saare underlig Ting, —
Hvad skal man sige? — et Bukkespring!
En gammel Mand med en Hustru ung,
Ja, deres Lod er jo temmelig tung;
En gammel Viv med en Knøs til Mand,
Som her, det gaaer noget bedre an.

Lisbeth.

Naa, det var mig da en underlig Sætning!

Skriveren.

Den er ei saa gal! Og i denne Retning
Jo Skjebnen har været dem ganske god.
Men hvor de har taget dette Mod
At gifte sig, det jeg begriber ei.
Med Roser ei smykkes just deres Vei.
Hvis han og hun vilde vende Lommer,
Jeg troer, ei en Hvid for Dagen kommer.

Lisbeth.

Aa, Gud! det har da vel ingen Nød?

Skriveren.

Jeg veed, de har knap i Dag til Brød.

Hokeren.

Men hvad i al Verden har dem daført
Til saadan Daarskab? Det er uhørt!

Lisbeth.

Saa er det da sandt? Min Gud og Fader!
Hvor jeg nu den gamle Jomfru hader!
Hun har da forført den unge Knøs,
Ret som en anden uhøvisk Tøs.
Saadan er det gaaet! thi ellers, hvilken
Fornuftig Mand tog et saadant Skabilken?

Skriveren.

Det er beklageligt, ja! Men siden
Det nu er skeet, maa man haabe, Tiden
Vil jævne Alt. Ak, Elskovens Magt
Er saare stor, har man tidt mig sagt.
For mig har Sagen end meer at betyde.
Mig tykkes, jeg hører en Stemme lyde,
Som siger: „Gak hen og gjør ligesaa!"

Høkeren.

Hvad De? hvordan skal jeg det forstaae?
Vil De selv en saadan Buk begaae?

Skriveren.

Nei! — hvis De gunstigt vil høre blot,
Saa vil jeg mig fatte kort og godt.
De veed, et Bryllup har skjulte Kræfter;
Eet trækker gjerne et Andet efter.
I et Bryllup er Noget saa sympathetisk,
Man turde vel sige electromagnetisk,

At Hver, som befinder sig nær derved,
Kommer uformærket selv paa Gled.
Eens Hjerte render af med Forstanden;
Man tænker da strax paa Een og Anden,
Med hvem man, naar man sig vil forandre,
Paa Livets Landevei helst gad vandre.
Man bruger Amors Piil som Styr,
Og Hymens Fakkel som Lampefyr,
Som Rathuus eller Skibscompas;
Man stirrer paa Elskovs Timeglas,
Og laverer trygt over Livets Dybder
Forbi alle Scylla'er og Charybder!

Høkeren.

Hør, ønsker De, vi skal Dem forstaae,
Paa Dansk De hellere tale maae.

Skriveren.

Jeg be'er om Forladelse — jeg er saa fri —
Indledningen vil jeg da springe forbi.

Høkeren.

Ja, spring De væk! Lad os faae det Næste.

Skriveren.

Den lige Vei er sagtens den bedste.
Naa, altsaa eet Ord saa godt som ti:
Der er, som sagt, nogen Troldom i

Et Bryllup; det lokker og trækker
Og tusind Daler — Idealer vækker.
Naar da man, som jeg, et Billed bær
I Hjertet af Een, man ret har kjær,
Man pønser paa Giftermaal, det er sikkert.

Høkeren.

Aa, er De forlift? Hvem har De i Kikkert?

Skriveren.

Ja, jeg føler mit Hjerte svie og brænde.
Det maa have Lindring, og til den Ende
Jeg maa, Jomfru Lisbeth! til Dem mig vende!

Lisbeth.

Hvad vil De? til mig?

Høkeren.

See, see! til hende?

Lisbeth.

Jeg gi'er Dem ei Haanden! gaae væk! lad være!

Skriveren.

Jeg beiler til Dem i Tugt og Ære.

Lisbeth.

Aa, beile mig hist og beile mig her,
Jeg raader Dem, kom mig ikke for nær.

Skriveren paa Knæ.

De forstøder mig, Deres ydmyge Slave?

Lisbeth.

Jeg troer, ved Gud! De er reent afslave!

Skriveren.

Min Kjærlighed ei Deres Hjerte rører?

Lisbeth.

Mit Hjerte evigt en Anden tilhører.

Skriveren.

Aha, jeg forstaaer Dem! Jo, det er en Ret,
Der lønner Deres lille Hjerte saa slet.
Gift er han op over begge Ører.

Lisbeth.

Naar De taler om ham, jeg beder kun,
At De vil vogte paa Deres Mund!
For mig er han tabt, det maa jeg begræde,
For mig har Livet ei mere Glæde!
Snart Sorgen vil lægge mig i min Grav; —
Men Dem vil jeg Intet vide af!

Skriveren.

Jeg synes, vi passe saa godt, vi To.

Lisbeth.

Jovist! jeg takker! det var deiligt, min Tro!
De er saa styg, som den — —

Høkeren.

Lisbeth!

Lisbeth.

Fatter!
Jeg er færdig at døe mellem Graad og Latter.

Skriveren.

Hvad for noget? styg? Jeg troede, et Lam,
En Due De var, saa from og saa tam.
Jeg seer, De er vild som en Tigerkat,
Man faaer Dem ei med det Gode fat.
Men selv Elephanten saa tam kan blive,
At man ham styre kan og drive.
Saa mener jeg og, hvis Fatter vilde,
Han deres Vildskab vel kunde stille.

Høkeren.

De hører, hun afslaaer Dem Deres Bøn.
Jeg selv vil ei ha'e Dem til Svigersøn.
Naa, hvad saa meer? Jeg er gal i Grunden
At taale, De staaer her og bruger Munden.
Jeg raader Dem, brug Deres Pusselanker,
Hvis ikke, frygter jeg, Strips der vanker!

Skriveren løber.

Den Æsel, den Nar! den topmaalte Gjæk,
Som volder min Unge Sorg og Skræk.
Jeg knækker hans Hals, ifald han Foden
Herefter vover at sætte i Boden.
Men see, der har vi den nygifte Kone!

8.

Jomfruen træder ind. **De Forrige.**

Jomfruen.

O, Gud i Himmelens høieste Zone!
Hvor skal jeg Ulyksalige hen!

Høkeren.

Hvad er der da nu i Veien igjen?
Vil Manden alt da saa slemt regjere?

Lisbeth spydig.

Ja, De er jo gift? maa jeg gratulere!

Jomfruen.

Hvad skal der nu blive af mig, jeg Stakkel!

Høkeren.

Men hvorfor gjør De dog saadant Spektakel?

Lisbeth.

Saa deilig en Mand! og ikke fornøiet?

Jomfruen.

Ak, nei! De seer mig saa dybt nedbøiet —

Forvirret — fortumlet — ak, min Mand —
Studenten, ak! —

Høkeren.

Naa da, hvad han?

Jomfruen.

Mit Hoved — aa, det snurrer sig rundt,
Jeg faaer for Hjertet saa rædsomt ondt.

Lisbeth.

Hun med sit Hjerte!

Høkeren.

Kom, Jomfru! kom
Og tag en Taar af min gamle Rum!
Saa! — Lad os Ulykken faae at vide,
At vi kan komme til Hjælp i Tide.

Jomfruen.

Hav Tak! — Det qvægede ret mit Hjerte.
Hør nu: Jeg selv har forskyldt min Smerte,
Jeg tog ham kun for at blive Enke.

Høkeren.

Ih, Gud bevares! hvad skal man tænke?
De har dog vel aldrig været saa gal —

Jomfruen.

Nei, det var ham selv —

Høkeren.

Saa skynd dem, tal!

Jomfruen.

Han vilde døe — er det ei desperat? —
Blot for at skaffe mig et Legat,
Hvad synes De nu?

Lisbeth.

Jeg synes, Kjære!
Jeg vilde i Deres Sted ei være.

Høkeren.

Naa, Tingen bestaaer deri, kan jeg tænke,
Legatet kan De kun faae som Enke?

Jomfruen.

Javist! Men døer han, er det fatalt,
Og døer han ei, er det lige galt.
Knap Præsten var gaaet, saa tog han sin Hat
Og raabte: „Nu siger jeg Verden Godnat!
Fra den Tid, Taarnet blev lukt og stængt,
Lysthavende har sig i Håven hængt,
Eller fundet Leilighed i Canalen!"

Høkeren.

Man drukner ei let paa halvanden Alen.

Jomfruen.

Efter disse Ord han rendte afsted.
Nu piner mig min Samvittighed.

Høkeren.

Det hjælper ei stort, vi staaer og vrøvler!
Rask, Lisbeth! bring mig nu mine Støvler,
Min Stok, min Hat og Frakken med, —
Cigarer — den lille Pakke, Du veed.
Jeg vil nu skynde mig ud i Haven
Og see at standse hans Fart til Graven.
Men — det maa jeg sige, paa Sligt at haabe
Det kan kun en saadan gammel Taabe,
Som De, Mamsel!

Lisbeth.

Aa, mit Hjerte brister!

Høkeren.

Ti stille! — min Hat! — nu er jeg bister!
Et Tørklæd, gesvindt! — Jo, De skulde ha'e,
Som er saa gammel og saa dum endda!
Ja, slæbe det er nu for silde!

Lisbeth.

Ved Gud!
Jeg kan ei Andet, jeg maa ogsaa derud!
Vil De følge med?

Jomfruen.

Ja, hvis jeg maa?

Lisbeth.

Saa skynd Dem op og tag Noget paa.

Høkeren.

Saa! — nu er jeg færdig! Af alle Kræfter
Jeg bener derud; kom saa. I bagefter!

Han gaaer.

9.

Offentlig Have. Afsides Plads ved Canalen.

Studenten alene.

At døe eller ikke, — det var nu Sagen!
Jeg burde herfra, det er klart som Dagen;
Men jo meer jeg tænker paa Gravens Mørke,
Desmere svækkes mit Forsæts Styrke.
Min Lyst ved Livet er altfor stor,
Her er saa deiligt paa denne Jord,
Skjøndt jeg har Intet at leve for,
Og Intet at leve af, og dobbel
Er Byrden, siden jeg kom i Kobbel.
Hvor rædsomt, at Een jeg er ei længer
Nu, jeg er blevet en Dobbeltgjænger,
Som til Alt i Verden dobbelt trænger,
Til dobbelte Hoser og dobbelte Skoe,
Og dobbelte Kjoler, og Senge til To.
Hvor vil mine Venner ei grine mig ud,
Hvis de see mig gaae med den gamle Brud!

Og Lisbeth, ak! hvad vil hun vel sige?
Hun døer vist af Sorg, den søde Pige! —
Forbandet den Præst med hans tykke Mave,
Jeg traf just paa Trappen i Kjole og Krave!
Han kom, som Fanden ham havde kaldet,
Som var han ned fra Skyerne faldet.
Han strax til Vielsen var saa villig,
Og tillige saa unaturlig billig.
Han fik en Daler, — han vilde havt to —
Men slog sig dog med den ene til Ro.
Saa smedded han da, det bedste han kunde,
Og modtog Løftet af vore Munde.
Han Knuden slog; nu er Touren igjen
Til mig at faae sønderhugget den.
Det har jeg lovt, men det holder haardt.
Jeg vil saa nødig fra Livet bort! — —

Pludselig, efter nogen Betænkning.

Jeg vil ikke heller! — Det skal staae fast!
Det har jo ikke saa gruelig Hast.
Jeg frygter, at Lisbeth, mit Hjertes Mø,
Af Skræk og inderlig Sorg skal døe,
Naar saa brat hun vækkes af Haabets Drøm.
Min Kones Samvittighed er saa øm;
Hun fulgte mig vistnok i min Grav, —
Hvad Nytte havde hun saa deraf?
Hvor vil desuden hun i sin Stilling,
Der eier hverken Hvid eller Skilling,

Faae mig begravet og parenteret?
Hun vilde jo blive total ruineret!
Desuden er det jo en skammelig Ting
Paa egen Haand at vove det Spring.
Nei, jeg gjør det ikke! — det staaer nu fast, —
Og skal det skee, har det ingen Hast.
Hvis jeg af tvende Veie i Blinde
Den mindst halsbrækkende skulde finde,
Da var det en ganske anden Sag;
Her ligger Valget jo klart for Dag:
Jeg vil ei døe, men leve, fordi
Jeg da kjender den Afgrund, jeg styrter i!

Han vil gaae.

10.

Høkeren træder ind. **Studenten.**

Høkeren.

De maa, min Sjæl, ikke! Hvor vil De hen?

Studenten.

Aa, slip mig, slip, min ærede Ven!
De seer mig knækket og knust som Sivet;
Jeg holder det Løfte, jeg har givet.

Høkeren.

Men er da Forstanden fløiet fra Dem?
De vil dog aldrig tage Livet af Dem?

Studenten.

De indseer selv —

Høkeren.

Jeg indseer ikke,
Hvordan sig Sligt for Dem kan skikke,
En saadan studeret og lærd Person.

Studenten.

De troer dog vel ikke, jeg er Cujon?

Høkeren.

Aa, blæse være med den Ambition!
Jeg viger ei fra Dem nu; saalænge
Skal De da hverken drukne eller hænge.

Studenten.

Velan da, siden De bruger Tvang,
Saa vil jeg da leve for denne Gang.
Men, hvordan jeg nu skal Brødet faae
Til Konen og mig —

Høkeren.

Og til de Smaa?

Studenten.

Aa, Sludder! slip mig! lad mig nu gaae!

Høkeren.

Nei, bi dog et Korn, og lad Dem sige!
Jeg venter min Datter, den stakkels Pige,
Hun bringer nok ogsaa Madamen med.

Studenten.

Saa, Herregud! lad mig komme afsted!

Hokeren.

Nei see, der er de! Nu maa De blive.

11.

Lisbeth og **Jomfruen** træde ind. **De Forrige.**

Lisbeth.

O, Gud være lovet! De er i Live!

Jomfruen afsides.

Det gjælder at holde Ørerne stive!

høit.

Jeg beder, min Kjære! De mig tilgive:
I min Angst forraadte jeg disse Alt;
Men nu en Steen fra mit Hjerte faldt,
Da her jeg seer Dem ved Liv og Helsen.
Jeg takker Himlen rørt for Frelsen.
Min Hjerte Mand! vær blot ikke vred;
Det var jo Dem selv, som vel De veed,
Der først —

Studenten.

Aa ti, jeg veed det, Madame!
At laste Dem, var den største Skam.
Jeg selv maa bære den hele Byrde.

Lisbeth drillende.

Og zirligt, som en forelsket Hyrde!

Studenten.

Det bliver, paa Ære, besværligt nok.

Lisbeth som før.

Og sagtens bliver De snart en Flok.

Høkeren.

Lad være, Lisbeth! vær ikke ond!.

Lisbeth grædefærdig.

Det har de fortjent, baade han og hun.

Høkeren.

Aa Snak! — Men stop, hvem seer jeg luske
Med lange Skræv gjennem Krat og Buske?
Ei! Det er vor Skriver, den snilde Mand;
Han kommer saa freidig? hvad bringer han?

12.

Skriveren træder ind. **De Forrige.**

Skriveren.

Det glæder mig ret at træffe Dem sammen
Og, som jeg haaber, i Fryd og Gammen.

Studenten.

Bliv os fra Livet med Deres Spot,
Min Herre! Sligt klæder Dem ikke godt.

Skriveren til Studenten.

Tør jeg Dem gjøre eet Spørgsmaal blot:
De troer, De er Ægtemand?

Studenten.

Ja, desværre!

Skriveren til Jomfruen.

De troer, De er gift med denne Herre?

Jomfruen.

Hvis Præstens Haand har havt nogen Magt,
Saa har vi sluttet en saadan Pagt.

Skriveren til Begge.

Og gjerne saae De Dem løst af disse
Velsignede Baand?

Studenten og Jomfruen.

Ak, ja tilvisse!

Skriveren.

Saa beder jeg Dem, værer rolige Begge!
Alene til Sengs De kan Dem lægge;
Thi De ere gifte ei mindre, ei meer
End jeg og Lisbeth, som staaer der og leer.

Studenten.

Hvordan?

Jomfruen.

Hvad siger De?

Lisbeth.

Det var deiligt!

Skriveren.

Jeg seer, jeg kommer dog ret beleiligt.
Hvis De et Minut vil laane mig Øre,
Jeg af Labyrinthen Dem skal føre.
I Morges, da just til min Dør jeg gik,
Jeg hørte den hele Plan og Trafique,
Saa selv jeg ogsaa det Indfald fik,
Mens disse Optøier end var friske,
At ville i tørte Vande fiske.
Om hvad jeg fisked, jeg vil ei snakke,
Men nærer det Haab, at De mig vil takke:
Jeg var den Præst, som vied Dem sammen,
Som tog Deres Løfter og sagde Amen.

Studenten.

Var De?

Jomfruen.

Vor Præst?

Lisbeth.

Han er da velsignet!

Jomfruen.

Men Præsten jo Dem slet ikke ligned!

Skriveren.

Min Broder er Præst. Hans Kjole var bragt
Fra Skrædderen og i mit Kammer lagt,
Tilligemed Præstekraven ny,
Som Alt skal sendes ham over til Thy.
Jeg krøb i Kjolen saa snild og snar;
En Trækkepude min Mave var;
En sort Calot over Haaret jeg bar;
Mit Bryn var malt med en sveden Prop;
Jeg skrued min Stemme to Toner op; —
Og saadan det lykkedes mig at knytte
Det Baand, som nu er til Ingens Nytte.

Til Studenten.

Jeg havde saa min Grund til at haabe,
At ei De var en saa ynkelig Taabe,
Deres Liv at korte en eneste Dag!
Siig, vil De tilgive mig denne Sag?
Og ei herefter til mig bære Nag?

Studenten.

Hvad Nag! Nei, jeg takker —

Jomfruen.

Jeg takker Dem med!

Lisbeth.

Jeg er færdig at døe af Lyksalighed!

Til Høkeren.

Vil Fatter nu huske det, Fatter veed?

Høkeren.

Hør nu, lad mig nu faae Ord i Laget:
Da Lykken det nu saa vel har maget,
At hine Lænker ei ægte var,
Som disse Tvende med Sorrig bar,
Saa vil jeg lænke et andet Par
Lidt meer durabelt. Hør lidt, Student!
Vil De ha'e min Tøs?

Studenten.

Har jeg vel fortjent
En saadan Lykke?

Høkeren.

Gjør nu ingen Knuder;
Jeg skaffer en Præst uden Trækkepuder.
Imorgen den Dag skal Bryllupped staae.
Jeg lider ei, de saa længe gaae
Og gloe paa hinanden; det er ei sundt.

Han forener Studenten og Lisbeth.

See saa! Der fik jeg da gjort et Bundt!

Studenten.

Lisbeth!

Lisbeth.

Min Ven!

Studenten.

Er det virkelig sandt?

Lisbeth.

Der har Du min Haand til et evigt Pant.

Høkeren.

Men det er med Forord, at De mig lover,
At klemme paa — læse dygtigt over,
Saa De kan komme i Kjolen engang
Og gjøre Synderen Veien trang.
De har ingen Penge? Jeg Lunten lugter;
Saa sagte! Jeg klarer Dem alle Bugter. —
Nu De, lille Jomfru! See, De maa flytte
Til mig i Kjeldren og gjøre Nytte,
Mens Lisbeth styrer sin egen Stat;
Saa, haaber jeg, savner De ei det Legat.

Jomfruen.

Hvor skal min Taknemlighed finde Ord!

Høkeren.

Den Sag er da ikke saa farlig stor;
Jeg trænger jo til Dem. — Giv mig Deres Arm!
Jeg er sulten, tørstig og træt og varm.
Nu hjem til Mit vi gaae med hinanden
Og faae os en Bolle og Lidt for Tanden.

Til Skriveren.

Hr. Skriver! De gjør mig vel nok den Ære?

Jomfruen til Samme.

De gav os en ganske artig Lære.

Studenten til Samme.

Gjør De nu som vi: af Een bliv To!

Lisbeth til Samme.

Det er gyselig moersomt, maa De troe!

Alle fire gaae.

13.

Skriveren alene.

Gaa kun! Jeg strax skal hos Dem være;
Jeg har endnu her en lille Affaire.

Til Publicum.

Nu skulde jeg efter god, gammel Skik
Vel sige mit Herskab en peen Replik,
Og gjøre Dem Regnskab for Moralen?
Men jeg er ei meget stærk i Talen,
Jeg har ei Øvelse, som saa Mange
I vore Tider, og jeg er bange,
Jeg skal gaae fra det og sige hem! hem!
Og blive til Nar for mig selv og Dem.
Thi vil, før jeg gaaer til Høkerens Bolle,
Beskedent jeg Tand for Tunge holde.
Imellem os — men bliv ikke vred! —
Jeg Intet i Grunden at sige veed,
Men lister mig bort heel tyst og stille,
Og blot Dem anmoder, ifald De ville,
At klappe i Deres ærede Hænder, —
Saa troer jeg, Alt med det Bedste ender!

Oversættelser.

Parabel af Fr. Rückert.

I Syrien, i Ørkens Sand,
Der gik med sin Kameel en Mand,
Da Dyrets vilde Færd forkynder
Med Eet, at Raseri begynder;
Det syntes ret saa rædsomt fnyse,
At Manden selv af Skræk maa gyse.
Han løb; og snart en Brønd han saae
Tilfældigviis ved Veien staae.
Han hører, Dyret bag ham jager,
Og Rædsel ham alt Mod betager.
Han krøb i Brøndens brede Mund,
Han styrted ei, men svæved kun;
Thi der var groet en Brombærgreen
Ud af den brustne Klippesteen.
Den greb han fat for ei at synke,
Mens høit han tager paa at klynke;

Han opad saae, og øined der
Kamelens Hoved rædsomt nær,
Der gridsk ham atter vilde fange.
Da saae han ned i Brønden bange;
En Drage laae paa Brøndens Bund,
Og spiled op sin fæle Mund,
Som ham at sluge var bered,
Ifald han skulde glide ned.
Saa, svævende i tvende Farer,
Ham sig en tredie aabenbarer.
Der, hvor i Sprækken sig indtrængte
Den stærke Rod, hvorved han hængte,
Der sad to Muus, et stille Par, —
Sort Een, og hvid den Anden var.
Han saae den Sorte med den Hvide
Afvexlende i Roden bide.
De ruskede, saa godt de evned,
Og intet Muld om Roden levned,
Og naar det raslende faldt ned,
Saa skued Dragen op derved,
At see, hvor snart vel Roden brast,
Og Busken styrted med sin Last.
Men Manden, fast af Frygt beseiret,
Af Nød betrængt, af Skræk omleiret,
I denne Angst, hvori han hængte,
Forgjæves nu paa Redning tænkte.

Mens rundt han sendte sine Blikke,
Saae han en lille Qvist at nikke
Fra Busken, fuld af Frugter søde;
Da, skjøndt hans Frygt ei ganske døde,
Saae han ei meer Kamelens Vrede,
I Vandet Dragen ei dernede,
Ei Musenes Forræderskik,
Da Bærret han for Øie fik.
Han Dyret lod foroven larme,
Og Dragen lure i sin Harme,
Og Musene ved Siden gnave,
Han lædsker sig med Buskens Gave,
Det tykkes ham et herligt Gode,
Han Frugter spiste, vel tilmode,
Og ved den Sødhed, som de gjemte,
Han al sin Qval og Frygt forglemte.

Du vil, jeg nævne skal den Mand,
Der saa sin Frygt forglemme kan?
Saa viid, min Ven! Du Manden er,
Og Gaadens Løsning har du her.

Hiin Drage dybt paa Brøndens Bund
Er Dødens evigt aabne Mund;
Kamelen, som ham Skræk indgjød,
Er Livets Angst og Livets Nød.

Du selv maa mellem „Døe“ og „Leve“
Ved Verdens grønne Løvgreen svæve;
De Tvende, som paa Roden tærer,
For dig og Grenen, der dig bærer,
At styrte ned i Døden brat,
De Muus, de hedde Dag og Nat.
Den Sorte gnaver vel forborgen
Fra Aften stille indtil Morgen;
Fra Morgenrød til Aftenstjerne
Den Hvide gnaver Rodens Kjerne;
Dog, skjøndt forladt af Hjælp og Trøst,
Dig lokker Bærret: Sandsens Lyst,
Saa du Kamelen: Livets Nød,
Saa du i Vandet Dragen: Død,
Saa du de Smaadyr: Dag og Nat,
I Sorgløshed forglemmer brat,
Og kuns til Frugten staaer din Tanke,
Som du paa Gravens Bred kan sanke.

To Digte af Fr. Rückert.

1. Guldalderen.

Guldalderen er ei forsvundet,
Den straaler end i Ungdomspragt,
Og nok af Guld kan vorde fundet;
Hvis I har Kunsten ret i Magt.

Paa Himlen glimre gyldne Hære,
Og fylde Natten sødt med Sang,
At Mennesket af dem kan lære
Den gyldne Cithers gyldne Klang.

Af Jordens fulde Bryster strømmer
Jo Vinens blanke Gyldenvand,
Og dobbelt gylden, naar vi tømmer
Den af Guldbægrets gyldne Rand.

Og til den gyldneste af Lænker
Sig fletter Pigens gyldne Haar,
Naar hendes Øines Sole sænker
Den gyldne Piil i Hjertets Saar.

Saa glem de Sorger, som jer trykke,
Opfrisk jer Lyst med bedste Flid;
Af hine gyldne Stoffer bygge
Enhver sin egen gyldne Tid.

---

2. Faunen.

Til Faun mig Himlen skabte;
Mit første Legetøi
Var Bægret, Bacchus tabte, —
Det ned fra Skyen fløi.

Et Viindrublad var Vuggen,
Hvor man mig slumre lod;
Jeg drak ei Melk, men drukken
Jeg died Druens Blod.

Min første Mad og Føde
Det var et Viinbærs Korn;
Da frem af Panden skjøde
Som Staal de unge Horn.

Og dygtigt med dem begge
Jeg stanged Blødt og Haardt,
I Tjørne og i Hække,
Men aldrig kom jeg tilkort.

I Krat jeg Nymphen nødte
At lade vort Bryllup staae,
Og dengang saa hun fødte,
Da var det Fauner smaa. —

Det var i gamle Dage, —
Nu er jeg mat og tam;
En Viinsæk, jeg vilde drage,
Har gjort min Hofte lam.

Da skar jeg mig til Støtte
Af Rankens Træ en Stav,
Ved den jeg mig vil flytte
Paa Veien til min Grav.

Som Monument paa Banken
Skal Gudens Bæger staae,
Og Vinens Ven af Ranken
Sit Taareoffer faae.

Vikingen.

Efter Geijer.

Kun femten Aar gammel jeg Stuen fandt trang,
Hvor jeg boede hos Moder min,
Og Dagen hos Gederne blev mig saa lang,
Jeg skiftede Lyst og Sind;
Jeg drømte, jeg tænkte, jeg veed ikke hvad,
Jeg kunde som før ei meer være glad
I Skoven.

Med luende Hjerte paa Fjeldet jeg sprang,
Og stirred i vildene Hav,
Mig synes saa liflig Bølgernes Sang,
Naar de gaae i det skummende Trav;
De komme fra fjerne, fjerne Land,
Ei Baand, ei Lænker dem binde kan
I Havet.

En Morgen fra Stranden et Skib jeg saae,
Som en Piil ind i Vigen det skjød;
Da svulmed min Barm, mit Hjerte mon slaae,
Nu kjendte jeg Raad for min Nød.
Fra Gederne løb jeg, fra Moder min,
Og Vikingen tog mig i Skibet ind
Paa Havet.

Og Vinden i Seilene tog med Magt,
Rask fløi vi paa Bølgens Ryg.
I blaanende Dyb sank Fjeldets-Pragt,
Og jeg var saa glad og saa tryg.
Med Faders rustne Sværd ved min Lænd,
Jeg svoer at erhverve mig Riger og Mænd
Paa Havet.

Kun sexten Aar gammel jeg Vikingen vog,
For han skjældte mig skjægløs og bløds;
Jeg Søkonge blev, — over Havet drog,
Til Hildurs Leeg var jeg fød;
Jeg Landgang gjorde, vandt Slot og Borg, —
At skifte vort Rov, var vor mindste Sorg
Paa Havet.

Vi drukke Mjøden af Horn med Lyst
Alt paa den stormende Sø;
Fra Bølgen behersked vi hver en Kyst, —
I Valland jeg tog mig en Mø;
I tre Dage græd hun, men saa blev hun fro;
Med Jubel vi lode vort Bryllup boe
Paa Havet.

Engang jeg eiede Borg og Land,
Luunt sad jeg som Blommen i Æg;
Jeg sørged for Rige og Menigmand,
Og sov inden Laas og Væg.
Det var en heel Vinter, — den syntes mig lang,
Og skjøndt jeg var Drot, var mig Jorden trang
Imod Havet.

Jeg ingen Ting gjorde, men havde ei Ro
For at hjælpe hver hjælpeløs Gjæk.
Jeg Muur skulde være om Bondens Bo,
Og Laas for Tiggerens Sæk.
Paa Tyve og Eder og Rettergang da
Jeg hørte mig mæt — „Var jeg langt herfra
Paa Havet!“

Saa bad jeg; — men bort svandt Vinteren lang,
Og med Lilier Strandbredden strøes,
Og Bølgerne sjunge den gamle Sang,
Og klinge: til Søes! til Søes!
Og Vaarvinde spille om Dal og Høi,
Og frigjorte Strømme styrte med Støi
I Havet.

Da greb mig den gamle Længsel paastand,
Mig lokkede Bølgernes Brag.
Jeg strøede mit Guld over By og Land,
Og slog min Krone i Qvag,
Og, fattig som før, med et Skib og et Sværd,
Drog mod ukjendte Skjebner i Vikingfærd
Paa Havet.

Som Vinden frie vi leged med Lyst
Paa fjerne brusende Sø;
Vi Mennesker saae, paa fremmede Kyst,
Paa hiin Viis leve og døe;
Dog Kummeren stedse der lægger bi,
Men Sorgen ei kjender Vikingens Sti
Paa Havet.

Og atter blandt Kjæmper speided mit Mod
Efter Skib i det fjerne Blaae.
Kom Vikingeseil, da gjaldt det Blod,
Kom Kræmmeren, — ham lod jeg gaae.
Kuns blodig er Seiren den Tappre kjær,
Og Vikingevenskab det knyttes med Sværd
Paa Havet.

Stod jeg om Dagen paa gyngende Stavn,
I Glands for mig Fremtiden laae;
Saa rolig, som Svanen i fiskgroet Havn,
Jeg foer ad det brusende Blaae;
Hvert Bytte, jeg mødte, det var da mit,
Og Haabet, som graalige Dyb, saa frit
Paa Havet.

Men stod jeg om Natten saa stolt og gjæv,
Mens Boven sig mægtig brød,
Da hørte jeg Nornerne slaae deres Væv
I den Storm, over Dybet skjød.
Som Bølgernes Brusen er Menneskets Kald,
Beredt bør man være til Modgang og Fald
Paa Havet.

En Snees har jeg fyldt, — da kom Ulykken svar,
Og Søen nu fordrer mit Blod;
Den kjender det godt, den drukket det har,
Hvor Kampen saa drabelig stod.
Det brændende Hjerte, det banker saa fast,
En kjølig Bo skal det faae med Hast
I Havet.

Ei klager jeg, for mine Dage var faa,
Snel var, men god, deres Fart.
Fleer Veie til Gudernes Sal mon gaae,
Og bedst er at komme der snart.
Med Dødsſang de klingende Bølger slaae,
Paa dem har jeg levet, — min Grav skal jeg faae
I Havet.

Saa synger paa eenlige Klippehøi
Den skibbrudne Viking blandt Brændingers Støi,
Op sluge ham Havets Vande, —
Og Bølgerne synge den gamle Sang,
Og Vinden skifter ustadig sin Gang,
Men den Tappres Minde — skal stande.

Vinteren i Norden.

Efter J. E. Stagnelius.

Alt fra den Tid, naar Dagens Stjerne brænder
Ved Sydens Pol, indtil den atter sender
Fra Vædrens milde Himmel huldt sin Magt;
Behersker Kuldens Kobberscepter Norden,
Det gyldne Sædkorn slumrer under Jorden,
Tyst drømmende om nye Vaarsols Pragt.

Sit Slot af Snee da Vinterguden bygger,
Med tunge Vægt han Fjeldets Graner trykker,
Og snart han Dalens Hytter opslugt har;
Ei Bækken meer igjennem Engen seiler,
Ei Morgenen sin friske Pande speiler,
Ei Himlens Stjerner i dens stille Glar.

Ei Nøkken meer i Flodens Bølge qvæder,
Og ingen Havfru bleger sine Klæder
Paa Bølgens Ryg i milde Straalers Glands;
Ei Alferne, naar Duggen smykker Græsset,
Ved maaneblanke Søers Rand, paa Næsset
Man svæve seer i natlig Sommerdands.

See! Vintrens Liigdragt hviler over Engen,
Hvor nys i Krattets Skjul paa Blomstersengen
Et henrykt Par med Solen Afsked tog;
See! øde ligger under Sneens Dække
Den Eng, hvor nys bag Caprifoliehække
Lucindas hvide Finger Cithren slog.

Ei længer Lærken, høit paa lette Vinger,
Sin Morgenglæde mod Azuren svinger,
Græshoppen svandt alt med sit grønne Slot.
Ei Svalens Sang af Søvnen Bonden vækker,
Ei Løvets Skygge lyttende bedækker
I Ambranatten Lundens Sangerdrot.

Ei Duens Kurr fra Almens Krone lyder;
Graaspurve kun hinanden ivrigt byder
Til Glædesfest i Granens nøgne Taarn;
Hvergang, naar Solens Guld af Skyen bryder,
Fra deres Bryst en Tonestrøm sig gyder,
En Gjenklang liig af Fryd, som var tilforn.

Bladløse Poplerne nu staae i Lunden;
Og, hvidklædt Gjenfærd liig i Midnatsstunden,
Sig Egen reiser høit og suser huul;
I Dødens Farve hver en Form sig klæder,
Mens Fyrren stolt i broget Glands fremtræder,
Og laaner Pryd af Maanens røde Hjul.

Dog glædes Nordens Ynglinger og Piger,
Skjøndt Solen, som til Vandmand=Stjernen stiger,
Med skjæve Blik til deres Hjem kun seer;
Men Stormens Røst og Kulden kan ei kue
De Flammer, som hos Skandinaven lue,
Den Fryd, som kjækt ud af hans Øie leer.

Ved Bjelders Klang, i zefyrlette Kjelker
Han glider over Isens glatte Bjælker
Med Sang, af muntre Brødres Flok besvart;
Hans Jagtgevær i Graners Skumring blinker;
Paa nyfødt Snee, naar Dagens Gry ham vinker,
Forfølger han den bange Raabuks Fart.

Paa Gulv af Iis sees Sognets Ungdom dandse
Med staalklædt Fod! See, Frostens Blomster krandse
De gyldne Haar og farve Kinden rød;
See, Nordens Mø, med Blikke himmellyse,
Fortroligt smiler bag den mørke Kyse,
Liig Maanen ud af Natteskyens Skjød.

Med Glæde nu man hilser Sydens Druer
Og under Skjemt ved Baalets muntre Luer
En Kreds saa hyggeligt om Ovnen slaaer;
Fiolens Røst fra Marmorsalen lyder.
I Nordens Skjønne! den til Dands Jer byder,
Op! smykker Lokkerne med kunstig Vaar.

En himmelsk Vellyst Ynglingen bevinger,
Naar, svævende i Valtsen, rask han svinger
Sin Pige, som i Favn ham smiler ømt;
Om hendes Kind slaaer Uskylds Morgenrøde,
Naar hun skal skjenke ham sit Kys, det søde,
Som Pantelegens strenge Lov har dømt.

Mildt tørrer Freia nu i Folkvangs høie
Krystalbeklædte Slot sit hulde Øie
Og skuer venligt ned til Barnets Ro;
Græd ei, Gudinde! komme skal din Mage,
Som Nordens Solgud, i din Favn tilbage,
Naar Lilierne i Sverrigs Dale groe.

Naturen ældes ei, den evigunge!
Snart Fuglene i Vaarens Lunde sjunge,
Snart Dagen over Bjerg og Dale gryer.
Nyd, Menneske! din Vandrings korte Dage!
Liig Kildens Vover, der bag Sivet klage,
Fremglimter du paa Tidens Strøm og — flyer.

Til Fru K. M. Rahbek.

Sonet af Cav. Orellana, oversat 1821.

Naar fjernt min Fod en fremmed Jordbund trykker,
Skal Taaren bittert mig om Timen minde,
Der grusom bød mig gaae; jeg Nattens Vinde
Vil offre Suk, og Graad til Skjebnens Nykker.

Ak! skal jeg hist i Spaniens Laurbær=Skygger
Engang Dig, Camma! see? Den Fryd, Veninde!
Mig vilde hæve til min Lykkes Tinde:
Følg med! kom did, hvor fro jeg boer og bygger.

I Friheds Morgengry og Foraarsglæde
Skal der du finde Fred og Fryd tillige,
En Hytte, Kildens klare, friske Bæde,

Et ærligt Hjerte, og min hulde, kloge Pige,
Min Manolita, som mig aldrig svigter;
Tilsidst, ifald du vil, — en daarlig Digter.

Hankattens Frieri.

Efter Rückert.

Hør nu, hvordan Hankatten, ført ved Ræven List,
Den Viv, som var ham passeligst, dog fik tilsidst.

Den stolte Hankat sagde: jeg er saa høibaaret,
At jeg til Hustru mig har Solens Datter kaaret.

Thi over Stort og Smaat jo hersker Solens Skjær,
Derfor dens Datter være skal min Hjertenskjær.

Hvad? eller veed Du Een, der vel er Solens Mester?
Saa siig mig det; og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven klog og snu: ja det er Skyen;
Den tager Solens Glands fra Landet og fra Byen.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Skyens Datter tager til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed Du Een, der vel er Skyens Mester?
Saa siig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven klog og snu: ja Blæsten er det;
Dens stærke Pust bortjager Skyen uforfærdet.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Blæstens Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Blæstens Mester?
Saa siig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: hiint Taarn, saa graat af Ælde,
Har længe mandigt staaet sig mod Blæstens Vælde.

Hankatten sagde: ei! hvor stærkt maa det ei være!
Jeg Taarnets Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Taarnets Mester?
Saa siig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: i Taarnet hist den Muus
Der roder, indtil Taarnet synker hen i Gruus.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Musens Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Musens Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: dit Søskindbarn paa Loen,
Hun over Musens Slægt jo hersker strengt med Kloen.

Da blev Hankatten flau og sagde: ja, det Bedste
Er altsaa dog, at jeg maa Kattens Datter fæste.

Hun til Ham, paa Reisen.

Efter Stollberg.

See, Natten gryer,
Hver Stjerne flyer;
Bag Himlens Skyer,
Hvor Stormen gaaer,
Ei Maanen staaer.

I Skovens Træer
Med selsom Færd
Nedsuser svær
Natregnens Fald. —
Hør Hjulets Skrald!

Jeg klynger mig
Heel ængstelig.
Min Ven! til Dig;
Kys varm min Mund
I Nattens Stund!

Hvor kun vi To
Tør sammen boe,
Jeg vandrer fro;
Thi Elskovs Magt
Har Nattevagt!

Smaadigte, efter H. Heine.

1.

Af mine Taarer spirer
En broget Blomsterflor,
Og mine Sukke vorde
Et Nattergale-Chor.

Og holder Du af mig, Elskte!
Saa faaer Du min Blomstervang,
Og under dit Vindve skal klinge
Huldt Nattergalens Sang.

2.

En Rose, en Lilie, en Sol og en Due
Dem elskte jeg engang med Elskovslue.
Dog nu ikke mere; — jeg elsker alene
Den Væne, den Pene, den Rene, — den Ene;
Thi Hun, min Veninde, mit Liv og min Villie,
Paa eengang er Due, Sol, Rose og Lilie.

3.

Min Sjel jeg vil neddukke
I Liliens hvide Sø,
Og Lilien skal klingende sukke
En Sang om min elskte Mø.

Og Sangen skal Hjertet ryste,
Som Kysset af Hendes Mund,
Da Hun mig een Gang kyste
I underfuld Elskovsstund.

4.

Alt længe Jorden var saa gnidsk,
Men Maidag kom, — den blev spendabel;
Nu alting leer og jubler frisk,
Dog jeg er ei til Smiil capabel.

Nu Blomster spire, Klokker lyde
Og Fuglene tale, som i en Fabel;
Men mig kan deres Sprog ei fryde,
Jeg finder Verden miserabel.

Hvert Adamsbarn mig ennuyerer,
Selv Vennen, der ellers var passabel; —
Og det, fordi man Madame titulerer
Min Hjertenskjære, saa sød og aimabel.

5.

Af min uhyre Smerte
Fødes de spæde Sange,
De hæve Vingen saa bange
Og flagre til Hendes Hjerte.

Til Hjertet Veien de finde,
Med Veemod de komme tilbage;
De ville ei nævne med Klage
Alt, hvad de saae derinde.

6.

Og vidste Blomsterne spæde
Af Saaret i min Barm,
De vilde med mig græde,
Og lindre al min Harm.

Og vidste de min Qvide
De gyldne Stjerner smaa,
Fra Himlen vilde de glide,
Og lade Trøst mig saae.

Dog disse kunne ei vide't, —
Kuns Een veed af min Harm;
Hun selv har sønderslidet
Og sønderknust min Barm.

7.

De sad og drak ved en Theedisk,
Og talte om Kjærligheds Lyst;
Hver Herre var meget æsthetisk,
Hver Dame — et følende Bryst.

„Al Kjærlighed være platonisk“,
Den tørre Geheimeraad bad;
Hans Frue smiilte ironisk,
Dog sukked hun, alt som hun sad.

Amtsprovsten aabner sin Mund bred:
„Ja, Elskov bør ei være raa,
Thi saa den skader vor Sundhed!“
— Men Frøkenen hvisker: „Hvi saa?“

Grevinden smiler veemodig:
„Ak, Kjærlighed er en Passion!“
Og presenterer godmodig
En Kop til en Hr. Baron.

Ved Bordet var endnu en Stol sat,
Der burde Du siddet, min Tøs!
Der kunde Du deiligt, min Sol! ladt
Om din Elskov Sladderen løs.

8.

Skjønne, klare, gyldne Stjerne!
Hils mine Elskte i det Fjerne,
Siig, at jeg er, uden Ro,
Hjertesyg og bleg og tro.

9.

Philistre i Kistekjoler
Ile ud fra Stadens Muur;
De juble, de springe som Foler,
De hilse den skjønne Natur.

Begloe med plirende Blikke,
Hvor Alt staaer romantisk i Vang;
Med lange Øren inddrikke
De Spurvenes ædle Sang.

Men jeg mit Vindve tilslører
Med Sorgens sorte Flag,
Og Mørket mig Aander tilfører
Selv midt i den lyse Dag.

Den gamle Elskov fremtræder;
Fra Dødens Land den steeg;
Den sætter sig hos mig og græder,
Og gjør min Barm saa veeg.

10.

Da Linden blomstrede, Fuglene sang,
Og Solen smiilte med venlig Lyst,
Da kyssed Du mig, om min Hals Du hang,
Da pressed Du mig til dit bølgende Bryst.

Men Bladene faldt, og Ravnen skreeg fæl,
Og Solen hilste med kjedeligt Blik;
Da sagde vi koldt hinanden: „Levvel!"
Du nikkede høflig det høfligste Nik.

11.

See! Øinenes Violer blaae,
Og Kinderne med Roser paa,
Og Hændernes hvide Lilier smaa, —
Alt blomstrer end saa frisk og prud,
Men Hjertets Blomst er gaaet ud.

12.

Jeg har Dig elsket, jeg elsker Dig end!
Og styrtede Verden sammen,
Af dens Ruiner steeg igjen
Mod Himlen Elskovsflammen.

Dybt brænde skal min Kjærlighed,
Indtil min Død mon stunde;
Da tager jeg i Graven med
Den store Elskovs-Vunde.

Efter det Tydske.

Ingen Ild, ingen Brand
Kan flamme saa heed,
Som hemmelig Elskov,
Den Verden ei veed.

Ingen Rose, ingen Nellik
Kan blomstre saa sødt,
Som to elskende Sjæle,
Der hinanden har mødt.

Ak, sæt kun et Glar
For mit Hjertes Bo,
At ret du kan skue,
Hvor jeg er dig tro!

Dyrenes Skriftemaal.

Da Dyrene end talte,
De og til Skrifte gik;
De vare, som de troede,
Christne ligesaa gode
Som Mennesker, paa en Prik.

Men hvad har de da skriftet?
Synder af selsom Art,
Synder, som Ingen kunde —
Saa skjult' de var — udgrunde,
Dem har de aabenbart.

Hvad har vel Ulven skriftet?
Jeg elsker formeget Fred;
Jeg har mig dygtig skammet
Fornylig, da jeg for Lammet
Løb feig paa Flugt afsted.

Hvad har saa Haren skriftet?
For grusom er min Færd;
Heel Mange har jeg skrækket
Og dem til Jorden strækket,
Saasandt jeg Haren er.

Hvad har saa Soen skriftet?
For mig er Stadsen Alt;
Jeg vil saa gierne studse
Og pynte peent og pudse
Min deilige Gestalt.

Hvad har saa Skaden skriftet?
Jeg altfor stille er;
Jeg kunde vistnok nytte
Med Ord i Slot og Hytte,
Men altid taug jeg qvær.

Hvad har saa Fisken skriftet?
En hæslig Feil jeg har;
Gid ei jeg kunde tale,
Men jeg vil prate og prale,
Gud give, stum jeg var!

Hvad har saa Ræven skriftet?
For ligefrem er jeg;
Min Ærlighed mig skader,
Thi jeg for meget hader
At gaae den krumme Vei.

Hvad har saa Gaasen skriftet?
Min Kløgt er altfor fiin;
Jeg er saa fuld af Klogskab
Som nogen Magisters Bogskab,
Og det er min Ruin.

Hvad har saa Hanen skriftet?
Jeg er for beskeden og myg;
Jeg tør ei Nakken reise,
Og af Frygt for at kneise
Jeg brækker fast min Ryg.

Hvad svared dem da Præsten?
Gak I kun roligt hjem;
Hver Synd er Jer tilgivet,
Jeg veed, at aldrig i Livet
I meer vil øve dem.

Hanen Kykels Liigbegjængelse.

Hvem vog Hanen Kykel?
Jeg, Glenten sagde,
Jeg ham ødelagde,
Jeg vog Hanen Kykel.

Hvem har da seet det?
Jeg, sagde Graamuus,
Ud fra mit lille Huus
Har jeg mæn seet det.

Hvem drak hans Blod?
Jeg, sagde Myggen,
Jeg bøied Ryggen
Og drak hans Blod.

Hvem graver Graven?
Jeg, sagde Hønen tro,
Jeg med min hvasse Klo
Graver ham Graven.

Hvem binder Krandsen?
Jeg, sagde Hanekam,
Jeg skal gjerne binde ham
Kistelaags-Krandsen.

Hvem bærer Baaren?
Jeg, sagde Stæren,
Jeg vil gjerne bære'n,
Jeg bærer Baaren.

Hvem er saa Præsten?
Jeg, sagde Kragen,
Sort og hvid om Hagen,
Jeg er jo Præsten.

Hvem synger Psalmen?
Jeg, sagde Nattergal,
Med yndelige Tonefald
Synger jeg Psalmen.

Hvem trækker Klokkens Stræng?
Jeg, sagde Bukken,
Jeg ringer med Klokken; —
Kykel! Farvel, min Dreng!

Hver Fugl i Luft, paa Hav
Til Graad og Klage rørtes,
Da Sørgeklokken hørtes
Ved Hanen Kykels Grav.

Musen i Besøg hos Frøen.

Efter Rollenhagen.

Engang blev Krummetyv, en Prinds
Af Museslægten, saa til Sinds,
At han en Reise vilde gjøre
For Nyt at see og Nyt at høre.
Alt længe havde han vandret om,
Da han til Frøers Konge kom,
Og blev af ham saa vel modtagen,
At han forblev der hele Dagen.
Kong Pludskjæft var ham saare blid,
Og lysteligt henrandt den Tid
Med Sang og Spil og anden Glæde.
Paa Mos han bød ham tage Sæde,
Og mens han der ved Kjæret sad
Og blev tracteert med Drik og Mad
I Skyggen af det høie Siv,
Han talte om sit Barndomsliv,
Og meldte Kongen til Punkt og Prik
Om Musefolkets Sæd og Skik.

Blandt andet han fortalte om,
Hvordan han først til Kundskab kom,
At man i Livet maatte vare
Sig vel for mangen Fiendes Snare.
Saaledes, sagde han, som Lille
Jeg var selvraadig meest og vilde
Alene vandre ud omkring
Og see Alverdens Dyr og Ting.
Min Moder græd saa mangen Taare
Og raaded mig derfra saa saare,
Og prækede af Hjertensgrund
For mig saavel om Kat som Hund,
Der hver var Musens arge Fiende.
Men jeg — jeg helmed ingensinde,
Jeg hende lod ei Ro, ei Rist,
Saa hun tillod mig det tilsidst
At gaae en lille Tuur i By.
Dog vared hun mig ad at flye
Og undgaae Kattens fæle Rænker,
Der større var, end Nogen tænker.
Den sad, hun sagde, skjult i Krog
Og efter Muus den altid jog;
Thi Muus var den en Mad saa sød,
Den aad dem op foruden Brød.

Forsigtigt jeg forlod vort Hjem
Og sneeg mig gjennem Porten frem,

Som ind i Menneskets Stegers gik,
Hvorfra vi Røg og Varme fik.
Som ubevandret Muus, jeg vilde
Først see mig for, om Alt var stille,
Om jeg paa Freden turde lide,
Om Mons ei lured ved en Side.
Da saae jeg, hist i Solens Bad
En hvid og deilig Jomfru sad;
Sit Haar hun kjæmmed og skilte ad,
Og hendes Øiestene vare
Saa venligt skinnende og klare.
Paa sine Hænder kyssed hun
Og visked peent sin Kind og Mund.
Jeg følte ret en Hjertensglæde,
Og havde Lyst til frem at træde,
Og Frøkenen ret høvisk bede
Mig blot et Haandkys at tilstede.

Da monne ind paa Pladsen drage,
I Huset om, frem og tilbage,
Et skrækkeligt Vidunder, saa
En Skræk og Gysen faldt mig paa;
Fra Top til Taa en slig Gestalt,
Som Basilisken er afmalt.
Jeg tænkte vist, det Mogens var,
Den vi til værste Fiende har.

Som Gaflen spaltet var dens Fod,
Dens Snabel krum og spids fremstod.
Et dobbelt Skjæg dens Hage bar,
Som dem, det fæle Manddyr har;
En Krone paa dens Hoved stod,
Saa klar som Ild, saa rød som Blod,
Med mange Takker, stolt at skue.
Bagud af Livet, som en Bue,
Der straalede saa guul en Lue;
Paa begge Sider havde lagt
Sig tusind mindre Flammers Pragt,
Guulbrune, røde, grønne, saa
Det var en Gru at see derpaa.
Den spanked frem paa Jord saa kry
Som nogen Ridder gjennem By.
Hvorhen han strunk og stolt sig vendte,
Bagefter ti Drabanter rendte,
Dog ei saa pyntede som han,
Nei, Kongen var den gjæveste Mand.
Jeg holdt mig stille i mit Hul
Og saae derpaa heel angestfuld.
Han sparked, feied Jorden reen
Med begge sine Gaffelbeen,
Og skreg: „Kom, kom! pas paa! see her!“
Da skyndte de sig Een og Hver,
Drabanterne hen til ham foer,
At høre deres Konges Ord,

Og rakte Hovederne frem
At læse, hvad der var skrevet dem.
Men Kongen selv med Larm og Støi,
Sprang op paa Gadedøren høi,
Slog begge Arme mod sin Side,
Sin Hals han løfted med Lokker stride,
Og spærred op sit Gab saa bredt
Og skreeg — det klang som en Trompet
Og skingred gjennem hele Staden:
„Ha, kyl ham hid, herud paa Gaden!"
Knap havde dette Raab jeg hørt,
Saa blev jeg som af Torden rørt;
Jeg sprang ad Hullet ind igjen
Og løb til min Fru Moder hen.
Hun blev forskrækket, da hun saae,
At jeg mit Veir knap kunde faae
Og bæved over hele Livet;
Hun vilde mig Kjølpulver givet.

Da sagde jeg: „Den Mons, Mama!
Har kyst og jaget mig derfra;
Af Angst jeg ryster, men er glad,
At I dog fik mig varet ad!"
Min Moder spurgte: „Hvad er skeet?"
Jeg svared: „I Huset har jeg seet
Først, at en yndig Mø der sad,
Som bar sig fiint og artigt ad,

Og børsted med sin glatte Haand
Sin Pels, saa blød som Fløielsbaand.
Nær var jeg gaaet lige hen
Og havde bedt om Kys af Den.
Med Eet da Mogens stolt fremstod
Med Krone paa, med Gaffelfod,
Med Flammehale i sin Bag;
Det blev mig en betænkelig Sag,
Og jeg mig følte heel beklemt.
Den Skjelm mig saae i Hullet bestemt,
Thi høit fra Døren han raabte ud:
(Naar jeg det mindes, ryster min Hud!)
„Ha, kyl ham hid, herud paa Gaden!"
Saa det gjenlød i hele Staden.
Derved han vilde vist befale,
At man herfrem mig skulde hale;
Det havde de vist ogsaa gjort,
Hvis ei jeg havde Haser smurt;
Jeg skyndte mig paa Timen væk, —
Og deraf fik jeg denne Skræk!"

Min Moder svared: „Barn, du kjære!
De, som dig tykkes fæle være,
De gjør os Muus slet ingen Skade;
Men de, som ret saa søde lade,
Der er saa bløde, som Sildeflommen,
Med Haandkys byde os velkommen,

See, de er giftige Creaturer,
Ja, Djævle, klædt i Englefigurer;
Det Katte er med Kløer hvasse,
Der kysse først og siden kradse.
Den Jomfru hist, saa skjøn at see,
Har gjort os Muus den største Vee.
Hun foerer Pelsen med vort Blod, —
Tak Gud, at han dig var saa god!
Men Kongen hist, min kjære Søn!
Med røden Skjæg og Krone skjøn,
Det er vor Værts Prophet; han spaaer,
Hvorlunde det med Veiret staaer,
Han holder Nattevagt, og han
Os giver Tidens Vandring an.
Han er vist fuld af Artighed,
Ved ham ei Musen Skade leed;
Med List han Ingen kom for nær,
Altid oprigtig er hans Færd.
Til ham du nok tør vandre hen,
I ham faaer du en fuldtro Ven;
Han gjerne under dig dit Stykke,
Hans Velfærd er og os til Lykke;
Thi Katten, Mons, os hader begge,
Vor Stamme gjerne han vilde knække,
Og har tidt grebet Hanens Smaa,
Hvorhelst han kunde fat dem faae;

Ja, han er en saa lumsk Forræder,
At Husets Hane selv han æder,
Den stakkels Fyr, som Veiret spaaer,
Som endnu spanker i vor Gaard!"

Saa talte Krummetyv, den lille,
Kong Pludskjæft hørte paa ham stille,
Og alle Frøer rundt i Kjæret
De havde hørt og stille været.
Men da de havde reist sig Begge,
Begyndte Alle igjen at qvække
Og hilse Aftenen med Sang,
Saa lydt det gjennem Skoven klang.

En Familiehistorie.

Efter Rollenhagen.

Der var en Mand som var saa klog,
At han forstod al Verdens Sprog;
Ei blot, hvad Menneskernes Tunge
Formaaer at tale eller sjunge,
Nei, klart han fatted og kunde tyde
Hver anden Klang, han hørte lyde;
Saa Koens Brølen, Hundens Glam
Var heelt forstaaeligt for ham;
Han kunde Lærkens Qvad begribe
Og fatted Skriget af en Vibe,
Han vidste, hvad de havde meent,
Som Tolk han gjerne kunde tjent.

Engang han sad paa Marken ene,
Og skjult bag Hybenbuskens Grene
Han lyttede til Fuglesangen,
Som dirred lystigt over Vangen.
Det mored ham at høre saa,
Hvad de smaa Fugle tænkte paa.

Tæt ved, imellem Hvedens Ax
Han øinede to Spurve strax;
Saa luun en Passiar de fik
Og Sladderen ret lystigt gik,
De brugte ivrigt deres Tunge, —
Men meest dog lytted til den Unge.
Den Anden gammel var og graa,
Og han fortalte da som saa:

„Nei, jeg og hele min Familie
Har lært at ære Herrens Villie
Og trygt at stole kun paa ham;
At tabe Modet var en Skam!
Høit paa et Kirkevindve trygt
Der var min Faders Bolig bygt,
En Svale havde Huset sat,
Men det var øde og forladt;
Dets Eiermand var reent forsvundet,
Maaskee han havde Døden fundet.
Saa tog min Fader det i Eie,
Og redte sig saa blødt et Leie,
Og ved den steile Kirkevæg,
Vor Moder lagde fire Æg;
Og der i Redens Bugge blød
Vi fire Brødre blev da fød.
De Tre af os var snart saa store,
At de paa deres Vinger fore;

Men jeg, som end var spæd og lille,
Holdt mig i Reden ganske stille.

Engang, da baade Faer og Moder
Var fløine ud at søge Foder,
Der kom en heftig Hvirvelvind,
Som brusede mod Kirken ind,
Saa Klokkerne i Taarnet klang
Og Tegl og Kalk fra Taget sprang,
Og Vinduet, til hvilket Huset
Var fæstet, blev aldeles knuset
Og styrted med sit Glas og Tin
Og Bly og Gruus i Kirken ind.
I Faldet og i Stormens Støi
Vi kys'de fra hinanden fløi,
Og trindtom Vinden brat os førte, —
Til Faer og Moer vi Intet hørte!

Saa hændtes det i næste Aar,
Da Bygget alt var lagt paa Skaar,
At Gud os Alle bragte sammen.
Vi mødtes da med Fryd og Gammen;
Vi fire Brødre, Faer og Moer
Hinanden kjendte strax; af Glæde
Vi maatte baade lee og græde.
Vor Fader talte da især:
„Nu al min Sorg forvundet er,

Nu, jeg har fundet Jer, I Kjære!
Og funde vi tilsammen ere.
Min ældste Søn! fortæl mig dog,
Hvor du dig ud af Faren drog?"
Den Ældste svared: „Med Redens Brag
Mig Blæsten førte over Tag
Hen paa den vilde, øde Eng.
Der sad jeg da, jeg stakkels Dreng,
Ved Veien, i en Tjørnehæk,
Hvori jeg skjulte mig af Skræk.
Paa Hjælp forgjæves var at vente,
Ei Lærke, Gjerdesmut mig kjendte.
Saa ung jeg var, jeg var vist død
Maaskee endog af Hungersnød,
Hvis Gud ei havde saa beskikket,
At Bondens Sæk var daarligt flikket;
Saa langs ad Veien drysfed Sæden, —
Det blev mig den Dag nok til Æden.
Derhos jeg lærte at forstaae,
Hvor Mange frem og tilbage gaae,
Der kan en Anden sig ernære,
Der virke vil og sparsomt tære!"
Da sagde Fader: „Saa bør det være!
Den, som vil spare og bruge Flid,
Han blev ei Stodder nogentid.
Men den, som gaaer paa Torv og leger,
Han gjør kun lutter dumme Streger.

Dog vogt dig! Hvis en Mand du seer
Mod Jorden gribe, mens han leer,
Og sine Tænder sammen bide,
Da fly, thi han med Steen vil smide.
Saa skal du ogsaa nære Frygt,
Naar han et lille Huus har bygt
Paa Marken, og afskaaret Høet
Og atter Pladsen net bestrøet:
Vær da paa Post, han sætter Snare,
For Brød du finder Død og Fare."

Saa spurgte han den Anden igjen:
„Hvad siger du, min lille Ven?
Hvordan slap du vel gjennem Blæsten?
Og hvordan har du lidt forresten?"
Han svared: „I et Huus jeg drat,
Hvor der kom Gjæster Dag og Nat,
Grevinder, Grever, Junkre, Ryttere,
Soldater, Foermænd og Fribyttere;
Der, saae jeg, havde de Havre nok,
Som Hønen aad med al sin Flok,
Og der fandt ogsaa jeg min Føde,
Jeg lod mig ikke længe nøde!"
Min Fader sagde: „Det Bord er frit,
Dog er man der i Fare tidt.
Thi store Herrer og Fruer blide
Man tjene skal, men ei paa lide;

Og endnu mindre, naar man dem kjender,
Paa Rideknægt og Kudsk og Tjener.
Thi see dig for, min kjære Søn!
At du ei fanger Verdens Løn.
De har et Stykke Træ, — hav Agt! —
Hvorpaa et Rør af Jern er lagt;
Naar de det sætte tæt ved Munden,
Saa, før man seer sig om i Lunden,
Det lyner brat og tordner — Paf!
Og hver er Dødsens, hvem det traf.
Selv de, som saarede kunde flye,
Af Saaret drog Smaakorn af Bly;
Derfor jeg altid Flugten tager,
Naar jeg det blanke Træ opdager!"
Han sagde til den Tredie: „Hvorhen
Drog Stormen dig, min lille Ven?"

Han svared: „Hen til Præstens Huus
Jeg kastet blev i Suus og Bruus!
Der i den skjønne, rige Have
Jeg vilde mig paa Alt belave;
Mit Øie der paa Præsten faldt,
Herr Cyriacus blev han kaldt.
Jeg tænkte: som en sand Guds Mand
Ret from, barmhjertig er vist han.
Dog skjøndt han tidt i Haven gik,
Af ham kun liden Trøst jeg fik.

Han vandred, tung af Tanker vist,
Saa op og ned, saa her og hist.
Nei, hvo en Anden skal give Noget,
Tidt bliver trist, forstaaer ei Sproget,
Ja, bliver døv paa Øret strax.
Omsonst jeg skreg: Cyriacs! Cyriacs!
Da løb en Kaalorm til mig hid,
Den aad jeg da imidlertid,
Og stillede min Hungersnød,
Skjøndt fast jeg frygtede min Død;
Thi mens den sig i Halsen vendte,
Dens Haar mig dygtigt sveed og brændte.
Jeg søgte dem nu overalt,
De grønne, gule, som de faldt;
Til Ærtebælgene bleve runde,
Dem tømte jeg, hvorhelst jeg kunde,
Aad Morbær til og Kirsebær,
Og havde gode Dage der!"

Vor Fader sagde: „Vogt dig, Kjære!
De Præstesønner saa kaade ere,
De have ei altid Lyst til Læsen;
I Bogen altid stikke Næsen
Det vil de ei; nei, skyde, mede
Dertil de altid er berede.
Tag dig for disse Rækler lange
I Agt, de kunde let dig fange!"

Tilsidst paa mig min Fader saae,
Som hos min Moders Vinge laae,
Og sagde: „Naa, hvad siger nu
Min yngste Spurv? hvor havned du?"
Jeg svared: „Da Stormen hørtes runge,
I veed, jeg var den mindste Unge.
Min Vinge kunde mig ei hæve,
Jeg kunde ei paa Luften svæve,
Og styrted da i Kirken ned.
At ei min Død jeg tog derved,
Mig synes, var et stort Mirakel.
I al den Skræk og det Spektakel
Kom jeg paa Prækestolens Himmel
Til just at sidde, ør og svimmel.
Da Solen atter Dag forkyndte,
Sin Præken Præsten der begyndte,
Hvorved mig saadan Skræk kom paa,
At jeg, som død, deroppe laae,
Indtil jeg hørte Præsten sige
De skjønne Ord, de trøsterige:
„At Jesus Christ, Guds Søn, var blid
Fra Himlens Throne kommet hid,
Og sine Disciple havde paalagt,
Da deres Hjerte var forsagt,
At ikke være lidettroende;
Hos Gud var deres Sorg beroende,

Som gjerne Alles Længsel stilled,
Især for Mennesket, hans Billed.
Skjøndt Spurve, som paa Taget springe,
Man pleier agte saare ringe,
Saa faldt ei Een af dem til Jord
Undtagen efter Herrens Ord.
Den vilde Ravn maa Gud jo give
Hvad der kan holde den i Live;
Han løser Smertens haarde Baand,
Han aabner mildt sin runde Haand;
Og Alt i Luft, i Vand, paa Land,
Velsignende jo mætter han!"
De Ord, de bragte mig paa Fod,
De gav mig Liv, de gav mig Mod.
Jeg tænkte: du har ingen Nød,
Naar Gud dig tager i sit Skjød!
Knap fik jeg disse Ord udtalt,
Før jeg min Frelse øined alt.
En Edderkop, een af de store,
Kom krybende, for mig at foere.
Jeg aad den, søgte flere frem,
Saa Kirken snart var fri for dem;
Og Fluerne, som sorte Pletter
Paa hvide Alterduge sætter,
De maatte ogsaa føle Tugten,
Snart fanged jeg dem let i Flugten.

Af deres Gift jeg ei har lidt,
Kun blev min Ham saa hvid som Kridt;
Derpaa mig kjende Børnene alle,
Og deres Kirkespurv mig kalde!" —

Saaledes lærte da vor Familie
At føie sig i Herrens Villie,
Og trygt at fæste Lid til ham;
At tabe Modet, var en Skam!"

Saa talte da den gamle Graae,
Den Unge sad og hørte derpaa;
Men Manden, som bag Hækken laae
Og kunde deres Sprog forstaae,
Alt opskrev, hvad han kunde mindes
Saaledes, som det her nu findes.

Min Gudinde.

Efter Goethe.

Hvilken Gudinde
Skjenkes den høieste Priis?
For mig maae I vælge;
Jeg vil den skjenke
Til den evig bevægelige,
Altid nye,
Selsomme Datter af Zeus,
Hans hjertelskede Barn,
Phantasien!

Thi han har jo
Hende tilstaaet
Alle de Luner,
Han ellers alene
Forbeholdt sig,
Og med Fryd han betragter
Den Overgivne.

Lad hende, rosenkrandset,
Med sin Liliestængel,
Vandre i Blomsterdal,
Sommerfugles Dronning,
Og som med Biens Læbe
Suge den letnærende
Dug af Blomsten.

Eller lad hende
Med flagrende Haar
Og skumle Blikke
Suse i Vinden
Om Klippevægge,
Og tusindfarvet
Som Morgen og Aften,
Stedse skiftende
Som Maanens Aasyn,
For de Dødelige fremtræde!

Lad os Alle
Faderen prise!
Den gamle, høie,
Der naadigst forened
En saadan yndig,
Uvisnelig Viv
Med jordfødte Slægt.

Til os alene
Han har hende knyttet
Med himmelsk Baand,
Og hende befalet:
I Fryd og Sorrig
Som trofast Hustru
Aldrig at vige.

Alle de andre
Stakkels Slægter
Paa den afkomrige,
Levende Jord
Vandre og græsse
I Øieblikkets
Begrændsede Livs
Uklare Nyden
Og dunkle Smerte,
Bøiede ned af
Trangens Aag.

Os dog har han
Hende, sin snildeste,
Forkjælede Datter,
O Glæde! forundt!
Omfat hende kjærligt,
Som en Elskerinde,

Skjenk hende Huusfruens
Hæder i Huset.

Og lad den gamle
Svigermoder, Viisdom,
Aldrig fornærme
Sjælen, den spæde!

Dog hendes Søster jeg kjender,
Den ældre, meer satte,
Min stille Veninde!
O, gid hun først,
Naar Livslyset slukkes
Maa vende sig fra mig,
Den ædle Ansporende,
Trøstende — Haabet!

Prometheus.

Efter Goethe.

Bedæk du kun din Himmel, Zeus!
Med Taageskŷ,
Og øv dig, liig den Pog,
Der Tidslens Hoved kapper,
Paa Egetræer og Bjerges Top.
Men min Jord, den maa du
Dog lade staae;
Som og min Hytte, den du ei har bygt,
Som og min Arne,
For hvis Ild
Du mig misunder.

Jeg veed ei noget Staklere
Under vor Sol, end jer Guder!
Af Offergaver
Og Anraabssuk
I nære kummerlig

Eders Majestæt,
Og lede Nød, var ikke
Armod og Barndom
Haabende Daarer.

Da jeg et Barn var,
Og vidste ei ud eller ind,
Slog jeg mit vildfarne Blik
Mod Solen, som om hist ovre var
Et Øre, der fatted min Klage,
Et Hjerte, som mit,
Der tog sig af den Betrængte.

Hvo hjalp mig
Da mod Titanernes Overmod?
Hvo rev mig ud fra Døden vel,
Fra Slaveri?
Har du ei Alting selv fuldbyrdet,
Helligt glødende Hjerte!
Din Glød var ung og god,
Bedragen, Redningstak
Til ham, den Sovende histoppe?

Jeg ære dig? hvorfor?
Naar har du den Betyngedes
Smerter vel lindret?
Naar har du den Beængstedes

Taarer vel stillet?
Har til Mand ei de mig hamred:
Den almægtige Tid,
Og den evige Skjebne,
Min Herre og din?

Sagtens du meente,
Jeg skulde nu Livet hade,
Til Ørken flygte,
Denstund ei alle
Blomsterdrømme bar Frugt?

Her sidder jeg, danner Mennesker
Efter mit Billed,
Som en Slægt, der vorder mig liig,
I at lide, at græde,
I at nyde, og at glæde sig
Og dig at byde Trods,
Som jeg!

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Tredie Bind.

Til Een.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Til Een.

„Ma pur si aspre vie, ne si selvaggie
Cercar non so, ch'amor non venga sempre
Ragionando con meco, ed io con lui."

Petrarca.

1.

Hverken Verden eller du
Skal rigtig faae at vide,
Hvad mit Hjerte før og nu
Har lidt og maa lide;
Men hver veemodsfulde Klang,
Som røber min Smerte,
Og hver en Sorgens Sang,
Som fødes af mit Hjerte,
Hvert Billed og hvert Blad,
Hvert Suk og hver Tanke,
Som jeg sorgfuld eller glad
Paa min Vandring kan sanke,
Skal dig evig høre til,
Som jeg selv er dit Eie,
Til mig Døden føre vil
Fra Smertens Torne-Leie;

Til i Evighedens Glands,
Som alle Længsler stiller,
Er opløst den Dissonans,
Som her os grumt adskiller!
Ak, jeg husker nok dengang,
Da jeg sad i dit Kammer,
Og læste dig min Sang,
Fuld af Elskovs Fryd og Jammer;
Mens dit Øies dybe Blaae
I Taareduggen svømmed,
Og Smerten bitter laae
Om din Læbe og drømmed;
Og for mit Øre lød
Ubeskriveligt din Stemme,
Saa vennehuld og blød,
At jeg aldrig det kan glemme!
Da følte jeg den Magt,
Som der laae i din Smerte,
Og opreiste en Pagt
Mellem mig og mit Hjerte,
Og svoer en hellig Eed,
At kun du skulde være
Fra nu til Evighed
Mit Hjertes Hjertenskjære;
Men at aldrig enten du
Eller Verden skulde vide,

Hvad af Længsel før og nu
Jeg leed og maa lide!
Og dine Taarer blev
En Dug med Himlens Kræfter:
Alt, hvad jeg sang og skrev,
Var Blomsterskud derefter.
I din søde — søde Røst,
Som jeg aldrig kan glemme,
Gjennembævede mit Bryst
Gudens hellig-stærke Stemme.
Og til dig jeg øm og glad
Mig klynged som en Ranke,
Saa at alle mine Qvad
Var som tænkte med din Tanke.
O, modtag da i din Favn
Vore Børn, jeg vil udsende;
Skjøndt de bære ei dit Navn,
Vil du dem nok gjenkjende!
Men dit Navn jeg nævner ei,
Thi det er Helligdommen,
Hvori, dybt indviet, jeg
Til Livets Lys er kommen;
Og jeg svoer jo: hverken du
Eller Verden fik at vide,
Ved Hvem jeg før og nu
Har lidt og maa lide!

2.

Saa Havets Brusen, den vældige Vind
Og Braget af de stærke Strømme
Kan ene sende Ro i dit Sind?
Og bortveire dine mørke Drømme?

O, kunde jeg aande hver Taage bort
Og gjøre dig Dagene klare!
Men selv jeg skuer kun Graat og Sort —
Forlængst lod mig Glæden fare.

O, kunde jeg dog ved Strængens Guld
Faae din Sorg i Toner begravet!
Min Sang den er kun af Jammer fuld,
Ei vild og freidig som Havet.

Hvad hjalp da min Sang et Barn saa forgrædt?
Hvad hjalp min Sang dit hulkende Hjerte?
Ak, gjerne jeg bar — skjøndt selv saa træt —
For dig hvert Suk, hver Sorg og hver Smerte!

3.

Du veed ei, hvor jeg er?
Ak, seer du mig dog ikke?
Jeg er jo dine Blikke
Lyslevende og nær!
I disse gyldne Sale
Min Kjole vandrer og min Krop,
Men Hjertet — Hjertet iler op
Hos dig sig at husvale.

Jeg i dit Øie, du!
Mig speiled mange Gange
Saa sorrigfuld og bange, —
Der sidder jeg endnu;
Hvis der ei mere findes
Min Skygge, tegnet skarp og fiin,
Er Skylden ikke min, men din,
Som mig ei længer mindes.

Jeg sætter, som en Falk,
Mig paa din Skulder herlig,
Da aabner du mig kjærlig
Din Læbes Rosenkalk;
Og dine Ord udstrømme
Som Blomsterduft i Sommervind,
De mildne huldt mit vilde Sind,
De elskovsfulde, ømme!

Naar du ved Havet staaer
Heel tankefuld, alene,
Hvor høit mod Strandens Stene
Den stærke Bølge slaaer,
Og hører Melodier,
Som bringe dig i Smerten Trøst,
Da er det jo mit Hjertes Røst,
Som aldrig, aldrig tier.

Tidt i den dunkle Nat,
O, du mit Hjertes Eie!
Jeg har mig ved dit Leie
Saa stille, henrykt sat;
Med Aandens skarpe Blikke
Jeg aabned mig til Hjertet Vei,
Der stod mit eget Contrafei —
Ak, saae du mig da ikke?

Mig Drømmens milde Gud,
Der staaer i Pagt, Veninde!
Med ham, den lille blinde,
Tidt venligt sendte Bud;
Og paa sin lyse Scene,
Hvor Dagens Ørk, med Slud og Regn,
Var vegen for en yndig Egn,
Mig spille lod alene.

Da strakte jeg min Arm
Mod dig, du Elskte, Søde!
Hvor mine Ord blev bløde!
Hvor Taaren trilled varm!
Jeg veed, paa Drømme troer du:
Min Drøm, den er en sand Prophet,
O, du kan troe, hvad du har seet,
At i mit Hjerte boer du.

Men — løst af Drømmens Baand,
Naar her, forladt og ene,
Jeg aldrig tør forene
Min med din bløde Haand;
Da gjør min Smertes Klage,
Den virkelige, bittre Graad
Mit Øie blindt, min Kind saa vaad,
Og kalder mig tilbage!

4.

Hvis du, o Goethe! hendes Tanker
Kan fængsle, fylde hendes Sind;
Hvis du, naar hendes Hjerte banker,
Med Trøst kan trænge dig derind,
Og dræbe disse grumme Gjæster,
Der holde hendes Smerte vakt, —
Da priser jeg, min gamle Mester!
Med Tak dit Snilles ædle Magt.

Jeg veed ei selv, hvor jeg mig drister,
At tale her med dig saa frit;
Men det er ei min Sorg, jeg frister,
Hiint Jammersuk er ikke mit!
Det er en Andens, er en Bedres,
Som vandrer smertefuld paa Jord,
En Engels, du vil see at hædres
Engang i Himlen, hvor du boer.

Og faaer du hendes Qval kun dæmpet
Et flygtigt, ilende Secund,
Har du en Stund for hende kjæmpet,
Saa blev en Fryd dig jo forundt,
Som jeg med Livet kjøbe vilde:
At klare hendes Himmels Blaae,
At lade hendes Hjertes Kilde
I rolig, yndig Strømning gaae.

Men har du saa dit Embed røgtet
Som Sangerguden's Erkepræst;
Er paa dit Bud til Døden flygtet
Fra hende hver en Mørkets Gjæst;
Maa du i Tanken gjerne blunde,
Hvis jeg fra Hjertet blot engang
Ret grundigt dig fortrænge kunde,
Trods al din Storhed og din Sang.

5.

Jeg kjørte i dunkle Skove,
Paa min Ven havde Søvnen fat;
Jeg lod ham saa gjerne sove
I den tause Sommernat.

Fra Vognens Vindve jeg stirred
I Skovens Hjerte ind,
Hvor Stammer og Løvet dirred
I de rødlige Lygters Skin.

Da vaagned saa mangen Tanke,
Mens Grupperne foer mig forbi, —
Hist bag en busket Banke
Løb der en hemmelig Sti.

Der steeg jeg ud og vanked
Ned i den stille Skov;
Jeg hørte, mit Hjerte banked,
Og Hestenes fjerne Hov.

Mig syntes, at der var svundet
Saa lang, saa bitter en Tid,
Men at der nu var oprundet
En Himmel saa blank og blid.

Jeg tællede mine Sukke —
Jeg tælled en Andens med —
Af vore Taarer fremdukke
Saae jeg den mildeste Fred.

Alt som jeg gik i Skoven,
Stjernerne til mig loe,
De tindrede ned fra oven
I deres evige Ro.

Jeg standsed og lytted stille
Til fjerne Klokkers Slag;
En drømmende Skovfugls Trille
Spaaede en venlig Dag.

Til en Haugeport jeg naaede.
Let jeg derind mig svang,
Under Træer, af Duggen vaade,
Gik jeg den lange Gang.

6.

O, kunde jeg dit Knæ dog favne,
Med Tak det trykke til mit Bryst,
Min Borgen, du! at jeg tør havne
Engang paa Paradisets Kyst.

Thi see, naar vi er begge døde,
Da skal et helligt Englechor
Til Himlen bære dig, du Søde!
Men jeg — ak, jeg staae udenfor.

Da stiller dig for Magtens Throne
Med Jubelsang den skjønne Flok,
Mens Evighedens Rosenkrone
De flette for din blonde Lok.

Men du, med dine fromme Hænder
Tæt knugede foran dit Bryst,
I kjærlig Angst dit Øie vender
Mod ham, der gjemmer Verdens Trøst;

Og siger, mens du sees at knæle
Og synke paa dit Ansigt ned:
„Tilgiv! men her jeg kan ei dvæle,
Hvor ham er ingen Plads bered.

Jeg skjøtter ei din Himmels Glæder,
Naar evigt jeg maa tænke paa,
At han i Mørket staaer og græder,
Og ei min Trøst til ham kan naae.

Hvis jeg med ham ei her tør dele
Din Naade og din Herlighed,
Saa tag, o Gud! fra mig det Hele, —
Jeg gaaer til ham og Smerten ned;

Og boer i Natten hist, den sorte,
Hos ham, mit Hjerte og min Sjæl;
Jeg er ei her, naar han er borte,
Kun hvor han er, der er jeg heel!"

— Mildt Herren sender dig sit Øie,
Men sidder længe, streng og stum,
Og veier viseligt og nøie
Din Uskyld mod min Brødes Sum;

Hen for hans Throne maa jeg træde,
Han speider dybt og skarpt mit Sind,
Han seer dit søde Oie græde
Og siger: „Gak da Begge ind!"

7.

Naar jeg skal døe, jeg mit Farvel
Af Hjertets indre Dyb vil sende
Til hver en Urt, hvert Kildevæld,
Hvis Duft og Klang jeg lærte kjende.

Naar jeg skal døe, til Solens Lys,
Dens Morgenskjær, dens Aftenrøde,
Jeg kaste vil et Afskedskys
Med venlig Tak for hvert et Møde.

Naar jeg skal døe, maa hvert et Træ,
Hver lille Busk en Hilsen have,
Hvor sødeligt i stille Læ
Min Sorg sig lod i Drøm begrave.

Naar jeg skal døe, for Himlens Blaae,
For Havets vilde, hvide Bølge
Vil jeg, mens Puls og Hjerte slaae,
Ei keld mit Afskedssuk fordølge.

4.

Hvis du, o Goethe! hendes Tanker
Kan fængsle, fylde hendes Sind;
Hvis du, naar hendes Hjerte banker,
Med Trøst kan trænge dig derind,
Og dræbe disse grumme Gjæster,
Der holde hendes Smerte vakt, —
Da priser jeg, min gamle Mester!
Med Tak dit Snilles ædle Magt.

Jeg veed ei selv, hvor jeg mig drister,
At tale her med dig saa frit;
Men det er ei min Sorg, jeg frister,
Hiint Jammersuk er ikke mit!
Det er en Andens, er en Bedres,
Som vandrer smertefuld paa Jord,
En Engels, du vil see at hædres
Engang i Himlen, hvor du boer.

Og faaer du hendes Qval kun dæmpet
Et flygtigt, ilende Secund,
Har du en Stund for hende kjæmpet,
Saa blev en Fryd dig jo forundt,
Som jeg med Livet kjøbe vilde:
At klare hendes Himmels Blaae,
At lade hendes Hjertes Kilde
I rolig, yndig Strømning gaae.

Men har du saa dit Embed røgtet
Som Sangergudens Erkepræst;
Er paa dit Bud til Døden flygtet
Fra hende hver en Mørkets Gjæst;
Maa du i Tanken gjerne blunde,
Hvis jeg fra Hjertet blot engang
Ret grundigt dig fortrænge kunde,
Trods al din Storhed og din Sang.

5.

Jeg kjørte i dunkle Skove,
Paa min Ven havde Søvnen fat;
Jeg lod ham saa gjerne sove
I den tause Sommernat.

Fra Vognens Vindve jeg stirred
I Skovens Hjerte ind,
Hvor Stammer og Løvet dirred
I de rødlige Lygters Skin.

Da vaagned saa mangen Tanke,
Mens Grupperne foer mig forbi, —
Hist bag en busket Banke
Løb der en hemmelig Sti.

Der steeg jeg ud og vanked
Ned i den stille Skov;
Jeg hørte, mit Hjerte banked,
Og Hestenes fjerne Hov.

Mig syntes, at der var svundet
Saa lang, saa bitter en Tid,
Men at der nu var oprundet
En Himmel saa blank og blid.

Jeg tællede mine Sukke —
Jeg tælled en Andens med —
Af vore Taarer fremdukke
Saae jeg den mildeste Fred.

Alt som jeg gik i Skoven,
Stjernerne til mig loe,
De tindrede ned fra oven
I deres evige Ro.

Jeg standsed og lytted stille
Til fjerne Klokkers Slag;
En drømmende Skovfugls Trille
Spaaede en venlig Dag.

Til en Haugeport jeg naaede.
Let jeg derind mig svang,
Under Træer, af Duggen vaade,
Gik jeg den lange Gang.

Mit Blod, saa sødt beruset,
Gjennem mit Hjerte foer;
Sagte jeg treen til Huset
Og trak i Klokkens Snor.

Sig Døren aabned — jeg blegned —
Ud Lampens Straale faldt
Og et Skygge-Omrids tegned
Af din liflige Gestalt.

Der stod du længe Savnede,
Veemodig, from og huld!
Jeg sank til Jord og favnede
Dit Knæ saa andagtsfuld.

Du førte mig langsomt, svævende,
Ved Haanden i Stuen ind.
Jeg saae en Perle bævende
Liste sig paa din Kind.

Da brast min Taares Kilde,
Som end paa Templets Trin
Et Offer den bringe vilde
For Sorgen — for din og min!

Vi græd, endskjøndt vi vidste,
At Alt jo var os forladt,
At dette var Dødens sidste
Og Livets første Nat.

Saa sagte jeg dig fortalte
Alt, hvad jeg havde lidt;
Undseeligt du mig afmalte
Den Kamp, du havde stridt;

Mens henrykt ved din Side
Jeg sad og saae med Lyst,
Alt, hvad du maatte lide,
Det lettedes fra dit Bryst!

Alt Morgenstjernen hængte
Sin Lampe i dæmrende Luft;
Ind ad Haugedøren trængte
Sig Natviolernes Duft, —

Da hørtes sig strække og vende
Min Reise-Kammerat:
„Min Herre! skal vi nu tænde?
Hold saa en Cigar parat!"

6.

O, kunde jeg dit Knæ dog favne,
Med Tak det trykke til mit Bryst,
Min Borgen, du! at jeg tør havne
Engang paa Paradisets Kyst.

Thi see, naar vi er begge døde,
Da skal et helligt Englechor
Til Himlen bære dig, du Søde!
Men jeg — ak, jeg staae udenfor.

Da stiller dig for Magtens Throne
Med Jubelsang den skjønne Flok,
Mens Evighedens Rosenkrone
De flette for din blonde Lok.

Men du, med dine fromme Hænder
Tæt knugede foran dit Bryst,
I kjærlig Angst dit Øie vender
Mod ham, der gjemmer Verdens Trøst;

Og siger, mens du sees at knæle
Og synke paa dit Ansigt ned:
„Tilgiv! men her jeg kan ei dvæle,
Hvor ham er ingen Plads bered.

Jeg skjøtter ei din Himmels Glæder,
Naar evigt jeg maa tænke paa,
At han i Mørket staaer og græder,
Og ei min Trøst til ham kan naae.

Hvis jeg med ham ei her tør dele
Din Naade og din Herlighed,
Saa tag, o Gud! fra mig det Hele, —
Jeg gaaer til ham og Smerten ned;

Og boer i Natten hist, den sorte,
Hos ham, mit Hjerte og min Sjæl;
Jeg er ei her, naar han er borte,
Kun hvor han er, der er jeg heel!"

— Mildt Herren sender dig sit Øie,
Men sidder længe, streng og stum,
Og veier viseligt og nøie
Din Uskyld mod min Brødes Sum;

Naar jeg skal døe, hver Nattergal
En lille Afskedssang jeg vier,
For den saa tidt i Skovens Sal
Mig fløited fine Melodier.

Ja hver Naturens rige Skat
Med roligt Sind jeg lader fare,
Naar sig igjennem Dødens Nat
Den bedre Dag skal aabenbare.

Men skal jeg døe, og bort jeg gaaer,
Mens du maa blive her tilbage,
Vil jeg, til Hjertet stille staaer,
Hver Afskedstanke reent forjage.

Jeg tænke vil: den ene Dør
Oplukker jeg til evig Glæde, —
Det varer ei saa længe, før
Jeg seer dig fra den anden træde!

8.

Ud over Havets Mark, den øde,
Svæver en Fugl i vildsom Flugt;
Har den ei bygget blandt Roser røde?
Har den ei nippet saa sød en Frugt?
Ak, det kan den ret aldrig glemme,
Hjertet slaaer i det spæde Bryst;
Var den derhjemme! ak, derhjemme!
Aldrig forlod den sin kjære Kyst.

Ængstelig, sky Antelopen iler
Let paa sin Fod over Ørkens Sand.
Aldrig den trættes, aldrig den hviler,
Jaget af Tørstens uslukkede Brand.
Nys den drak af den levende Kilde —
Ak, denne svandt! — og en evig Glød
Tærer dens Indre — tidligt og silde —
Driver ustandset til Grav og Død.

Seer du den Strøm, som fra Klippen styder?
Rastløs, skummende, stærk og vild
Gjennem Kløft, gjennem Spalt den bryder,
Slynger sig, snoer sig, smidig, snild!
Hvor er dens Maal? — Der, dybt dernede,
Aabner sig huldt dens Længsels Grav,
Og med den rolige Flod, den brede,
Dæmpes dens Suk i det evige Hav.

Falmede Farver! — min Pensel jeg slipper —
Billeder svage — min Griffel er brudt —
Strængene tie — min Stemme mig glipper,
Taushed er alt — — —

9.

Ved en Fuglekræmmers levende,
Tæt myldrende Bod
Heel tankefuld jeg standsed
Forleden Dag min Fod,
Og saae paa de smaa Stakler,
Der hang paa Væg i Buur
Og drømte eller qviddred
Om den vilde, frie Natur.

Der glimred nu en Stillids,
Der hopped nu en Stær,
To Turtelduer sukkede
Hinanden saa nær;
Hist sang en lille Lærke
Paa det fattige Grønt
Sin ungdommelige Trille
Vemodigt, men kjønt.

Saa fløited der en Dompap,
Mens Nattergalen slog,
Saa Iriskens Hvirvel
Mit Hjerte til sig drog;
Thi Guden, som mig naadigt
Har lært en Cither slaae,
Gav ogsaa, at mit Øre
Kan Fugles Sprog forstaae.

Med Eet blev der saa stille —
En Drossel slog til Lyd;
Han sang om sine Skove,
Om sin Frihedstabte Fryd,
Om røde Bær, om Blomster,
Om Solskin og om Skyer,
Og fortalte saa de Andre
Sit sidste Eventyr.

„Jeg sad i Fruens Bøge
I det liflige Fyen,
Mens Aftenklokken sendte
Sin Hilsen hid fra Byen;
Om Stammen, hvor jeg gynged,
Tæt Vedbenden krøb,
Ved Roden med Rislen
Klart Møllebækken løb.

Da vandred ind i Lunden
Med langsomt Fjed en Mand;
Han standsed just og satte sig
Ved Bækkens grønne Rand.
Jeg saae det nu saa tydeligt,
Han havde det ei godt;
Hans Kinder vare blege,
Hans Øie det var vaadt.

Og frem han drog af Barmen
Saa fiint et lille Blad,
Det læste han andægtig,
Ret som en Bøn han bad;
Han trykkede det heftigt
Til sin brændende Mund,
Og kasted sig i Græsset,
Og græd af Hjertensgrund.

Jeg vidste, hvad ham smerted,
Jeg kjendte grant dets Navn;
Saaledes kan kun græDes
Ved den Elskedes Savn.
Saa nærmed jeg mig sagte
Fra Qvist og til Qvist,
Og sang, saa trøst jeg kunde,
Med Lempe og med List:

O, græd du kun din Taare,
Mens den lindrer dit Bryst!
O, send kun dine Sukke
Til den fjerne, fjerne Kyst!
Men lyt dog til mit Varsel,
Og tro dog paa min Trøst:
Din Smerte skal sig vende
Til den saligste Lyst.

Hvad aldrig du ret værdigt
Kan lovprise ved din Sang,
Hvad ikke du tør ane,
Det venter dig engang!
Hvad Yndigt og hvad Elskeligt
Et Hjerte ønske kan,
Det vorde skal dit Eie,
Du lyksalige Mand! —

Da hæved han sit Øie, —
Men gjennem Taarens Daab
Jeg syntes dog, jeg skimted
Et lille Glimt af Haab;
Og glad og qvik jeg svang mig
Over Land, over Sø,
Thi, ak! min Længsel stunded
Til Sjællands rige Ø.

Jeg fløi til Dyrehaven,
Jeg fløi til Gyldenlund,
Jeg troede, der mig vented
Min høitelskede Hun.
Da fløited det — da lokked det —
Da voved jeg mig nær, —
Og saa blev jeg da fanget,
Saa jeg nu sidder her!"

Han taug; — men for Propheten
Jeg Løsepengen gav,
Og aabned ret med Vellyst
Den Levendes Grav.
Et Øieblik paa Haanden mig
Han sang sit: „Tak! Farvel!"
Og foer saa glad mod Himlen
Som en frifunden Sjæl.

11.

Lad os reise, lad os vandre,
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vort Hjertes Blomst tør staae.

Lad os enige og glade
Glemme Alt, hvad vi har lidt;
Alt det Mørke vi forlade,
I det Lyse kun vi bade
Vil vort Hjerte, friskt og frit.

Gjennem Lande, over Strømme,
Under Himlen mild og varm
Lokker os de søde, ømme,
Ubestemte Længselsdrømme —
Lad os vandre Arm i Arm!

Der er Død i denne Stilhed,
Denne døsig=sikkre Ro!
Liv der er i Fjeldets Vildhed,
I en sydlig Aftens Mildhed,
Hvor Cypres og Pigne groe.

Liv der er i disse Haller,
Hvor de store Mestres Værk
Vor Begeistrings Suk fremkalder,
Og en Sæd i Tanken falder,
Som gjør Aanden riig og stærk.

Liv der er i disse Sale
Under klare Lampers Krands,
Hvor de søde Nattergale
Stærke Lidenskaber male
Straalende med Toners Glands.

Hist til Friheds Sang vi lytte
I de frie Frankers Stad;
Og i Schweizerbondens Hytte
Mødes vi med Gemsens Skytte
Og paa Stien følges ad.

Borgens sjunkne Taarn vi gjæster,
Stige over Grav og Vold;
Præke os de smuldne Rester
Ei, som alvorsfulde Præster,
Om en svunden, kraftig Old?

Følge vi en kjæk Tyroler
Møisomt paa hans steile Fjeld?
Plukke, mens han lystigt jodler,
Alperoser og Violer,
Drikke af det klare Væld!

Paa Venedigs Gader glide
I Canalgondolen vi;
See med Veemod, hvor de hvide
Pragtpaladser langsomt skride
Tomt og dødt vort Blik forbi.

Høit fra Capitol du skue
Skal det store, stille Rom;
Tænde sødt din Andagts Lue
Under Buonarotis Bue
I St. Peters Helligdom.

I den milde Aftenrøde
Ved Neapels krumme Strand
See vi, under Rankens bløde
Gitter hist et Stævnemøde —
Unge, skjønne — hun og han.

See, hvor sprudler her ei Saften
Af det rige Druevæld!
Tusind Hjerter spore Kraften,
Lystigt i den klare Aften
Dandses der en Tarantell.

Lad os reise! lad os vandre!
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vor Elskovsblomst tør staae.

Ud af Hjertet vil vi feie
Alt, hvad der er Slet og Smaat;
Samle paa vor Vandrings Veie
Os et broget, kostbart Eie
Af hvad der er Stort og Godt.

Og for Verdens store Sjæle,
Disse Glimt fra Lysets Hjem,
Vil vi andagtsfulde knæle
Og i deres Kreds formæle
Tanken, som en Brud, med dem.

Hade vil vi Alt det Træge,
Kolde, Visne, Lave, Raae;
Men, hvad dybt et Sind kan qvæge,
Luttre, styrke og bevæge,
Kaste vi vor Længsel paa.

Elske vil vi alt det Grønne,
Alt hvad der er frit og lyst;
Og for alt det Ædle, Skjønne,
Som vi dele, vil vi lønne
Huldt hinanden, Bryst mod Bryst.

O, saa kom, min Elskerinde!
Kom og glem dit Hjertes Qval.
Vil du? — trofast skal du finde
Mig paa Fjeldets stolte Tinde,
Som i stille Skyggedal.

Trofast? — ak, du veed det, Hulde!
At mit Hjerte, varmt og ømt,
I sin Elskovs rige, fulde
Verden kjender ei til Kulde —
Ak, men *Reisen* — er kun drømt!

12.

Bøgen skyder alt sit Blad,
Lysegrønt og sundt og saftigt;
Lærken synger, foraarsglad, —
Efter Natteduggens Bad
Dufte Græs og Blomster kraftigt.

Føler du den milde Vaar?
Elskte! hører du de Sange,
Der, liig Stjerneskud, fremgaaer
Høit fra Himlens Hvælving, naar
Du betræder Havens Gange?

Skimter du Violens Blaae?
Aander du dens friske Sødme?
Sees du tankefuld at gaae,
Hvor de grønne Linde staae
Glimrende i Aftnens Rødme?

Eller sidder du nu gjemt
I din stille, sikkre Stue?
Mens dit Hjerte, tungt, beklemt,
For Naturens Fryd ei stemt,
Maa ved hvert et Fodtrin grue?

Nei! — jeg veed, du dvæler ei
Svag i Sorgens Fængselskranke,
Og din Sjæl ei sygner — nei!
Kjæk paa alt det Skjønnes Vei
Sender du din stærke Tanke.

Derfor er det, Skjønhed har
Samlet huldt sig om din Vandring;
Derfor den, beslægtet, bar
Dig sin Fakkel lige klar
Under al dit Livs Forandring!

11.

Lad os reise, lad os vandre,
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vort Hjertes Blomst tør staae.

Lad os enige og glade
Glemme Alt, hvad vi har lidt;
Alt det Mørke vi forlade,
I det Lyse kun vi bade
Vil vort Hjerte, friskt og frit.

Gjennem Lande, over Strømme,
Under Himlen mild og varm
Lokker os de søde, ømme,
Ubestemte Længselsdrømme —
Lad os vandre Arm i Arm!

Der er Død i denne Stilhed,
Denne døsig-sikkre Ro!
Liv der er i Fjeldets Vildhed,
I en sydlig Aftens Mildhed,
Hvor Cypres og Pigne groe.

Liv der er i disse Haller,
Hvor de store Mestres Værk
Vor Begeistrings Suk fremkalder,
Og en Sæd i Tanken falder,
Som gjør Aanden riig og stærk.

Liv der er i disse Sale
Under klare Lampers Krands,
Hvor de søde Nattergale
Stærke Lidenskaber male
Straalende med Toners Glands.

Hist til Frihebs Sang vi lytte
I de frie Frankers Stad;
Og i Schweizerbondens Hytte
Mødes vi med Gemsens Skytte
Og paa Stien følges ad.

4.

„Luk op for Hjertet, lad det Aande drage
I denne Strøm af klare Melodier,
Og lær med Mod din syge Tvivl forjage."

5.

„Er Elskov død for os paa disse Strande,
Da love vore sikkre Prophetier
Gjenfødelsen i andre skjønne Lande."

6.

„See Snogen hist! jo, jo! jeg passer paa den,
Min Rede bygger jeg saa høit fra Jorden,
At ei dens Hvislen, Braad og Gift kan naae den."

7.

„Hvad tykkes dig om Sangens bittre Sødhed?
Hvad om dens hemmelighedsfulde Dunkle?
Ak, Elskov lever just i denne Blødhed!"

8.

„Bag Bladets lysegrønne, klare Rude,
Tæt ved min lille Viv i bløde Rede,
Mit Hjerte slaaer og glemmer Alt derude."

9.

„Hvor prægtig skinner hist den grønne Bille!
Naar jeg har seet mig mæt paa Farvens Glimmer,
Jeg flyver til og spiser ham, den Lille."

10.

„Som efter Storm og Regn med Blade grønne
Og røde Blomster Vaarens Tempel smykkes,
Vil Elskov efter Suk og Savn dig lønne."

11.

„Mens Alt i Nattens Mulm og Regnskyl gyste,
Var her hos os saa lyst, saa tyst, saa yndigt,
Thi klar og varm vor Brudefakkel lyste."

12.

„Hvorfor vil du din tunge Længsel nære?
Jeg elsker Øieblikket! — Om min Smerte
Jeg tænker let: det kan ei andet være!"

— Med Veemod jeg dem hørte. Morgenvinde
De dunkle Skyer bort fra Himlen førte,
Men ak, min Smerte vilde ikke svinde.

15.

Jeg gik mig i Skoven saa eensom en Gang,
Alle de smaa Fugle saa yndeligt sang,
De havde ei andet at bestille;
Der qvad Stillids, og der qvad Gjøg,
Der slog høit i den hvislende Bøg
En Irisk sin sittrende Trille.

Da tænkte jeg paa hende, som er ikke her,
Da tænkte jeg paa hende, mit Hjerte har kjær,
Og jeg tænkte, det bedste jeg kunde;
Og Alting omkring mig det tænkte som jeg,
Den gamle Eeg og Granen, der brystede sig,
Og alle smaa Fugle i Lunde.

Og Alt vilde trøste mit længselfulde Sind;
Fortroligt mig hvisked den letsindige Vind
De luneste Ting i mit Øre;
Og Stæren mig sagde saa meget — meget Smukt, —
Med Længslen de kunde dog ikke faae Bugt,
Den lod, som den ei kunde høre.

Saa vil jeg da længes med alle Blomster blaae,
Saa vil jeg da sværme med alle Fugle smaa,
Og sukke med de svævende Vinde;
Saa vil jeg da vandre min eensomme Gang,
Saa vil jeg indvie hvert Suk og hver Sang
Og min inderlige Smerte til hende!

16.

Mod! — Er det ei et Tordenbrag,
Saa dybt sig Usselhed maa bøie?
Det glimter som et Lynildslag,
Og Feighed blinker med sit Øie.

Det skingrer som en klar Trompet,
Der lokker Skarerne til Fanen;
Det raaber høit: er du beredt?
Og Kjækhed fast gaaer frem paa Banen.

Mig har det nu en anden Klang,
Som evigt for min Sands skal lyde,
Den ingen Digters Mestersang
Formaaer at tolke eller tyde!

17.

Fuld af hede Sommerdrømme
Natten laae paa Skov og Eng,
Blødt jeg hviled under Træet,
Hvor mig Mosset redte Seng.

Skovens sagte Suk, der hørtes,
Dybt mig gjennem Sjælen drog,
Blandet med den søde Trille,
Elskovs lille Sanger slog.

Der var eensomt, luunt og stille,
Stjernen flød paa Dammens Vand,
Der var ingen Fleer i Skoven,
Ingen uden jeg og han.

Han saa hemmeligt betroede
Mig sin Elskerindes Navn,
Og i Toner han udstrømmed
Al sin Længsel, alt sit Savn.

Han mig hemmelig betroede,
At han qvad sin Elskovs Lyst,
Til han sank fra Qvist, med Hjertet
Brustet i sit Sangerbryst. —

Ogsaa jeg maa mine Længsler
Mane, dæmpe, om jeg kan,
Og dit Navn, du milde Engel!
Er min stærke Talisman.

Jeg vil længes, jeg vil synge
Dig alene, nu som før,
Til min Sang med Hjertet standser
Og, som Nattergalens, døer!

18.

O, var du her i denne By,
Og gik din Fod paa disse Stene,
Jeg kunde dog i Sværmens Ly
Hver Dag dit Billed huldt fornye, —
Men, ak! jeg sørger her alene!

Alene — i den store Stad!
Mens du i fjerne, stille Bolig
Dig føler let og fri og glad
Og har vel glemt det gamle Had —
Men — ligegyldig, kold og rolig?

Du har vel glemt den bittre Strid,
Som meer forened end adskilte?
Du er vel lige from og blid?
Og mindes knap den lange Tid,
Som du paa mørke Tanker spildte?

Det blev mit Sind en Sæd! min Høst
Med hvert et Pulsslag sig fordobler;
Den endte Kamp, den svundne Lyst
Fremlokker Blomster af mit Bryst,
Hvor, som i en Vulkan, det bobler.

Jeg agter føie Verdens Dom
Ved mine Udbruds røde Emmer;
Og spørges der, hvorfra de kom?
Og hvem de Funker sværmer om? —
Jeg taus og trofast Svaret gjemmer.

19.

Dreng! — du med de brune Lokker,
Med det sænkte Øielaag, —
Du, om hvem et Drømmetog
Broget, svævende sig flokker, —
Som med sagte — sagte Fjed
Gjennem Nattens Mulm dig sniger,
Dristigt ind ad Vindvet stiger
Til min Elsktes Hvilested:
O, jeg kunde gjerne dræbe
Dig, hvis ei du var saa from!
At du til min Helligdom,
Hendes fine, røde Læbe,
Hendes liliesklære Kind,
Hendes Hjerte, uden Hinder
Let og lønligt Veien finder,
Og — at hun dig lukker ind! —
Ak, tilgiv! — Den vilde Tanke
Maa dig ikke skræmme bort!
Tro mit Hjerte ei saa sort!
Jeg min Sindighed vil sanke,

Byde Skjebnens Grumhed Trods,
Jeg vil tysse paa min Længsel,
Jeg vil holde fast i Fængsel
Hvert et Fiendskab mellem os.
Vi maae være gode Venner,
Lille, kjære, fløde Dreng!
Gjerne selv til hendes Seng
Jeg dig jo med Budskab sender! —
Seer du Sorgers vilde Flok
Gridsk om hendes Leie dvæle,
Jag dem bort — de skumle, fæle —
Hun har sukket meer end nok!
Kjæk er du, men de er feige —
Hvor du hviler ved et Bryst
Med din milde, blide Trøst,
Flygte de ad tusind Veie.
Nærm dig sagtelig og luk
Venligt hendes Øielaage
Med din underfulde Taage,
Med din Slummers svale Dug.
Tryk et Kys paa hendes Hjerte,
At det ei for fast skal slaae,
Da vil Drømmens Engel gaae
Let derind og uden Smerte.
Snoe dig øm og vennehuld
Tæt om disse skjønne Lemmer,

Som en Sjæl, en himmelsk, gjemmer,
Liig en Ædelsteen i Guld.
Dæk med Glemsel Qval og Jammer!
Og lad Sundhed, stærk og mild
Som en Svane, svømme til
Hendes stille Hjertekammer,
At hun ret, naar hun skal pleie
Ømt sit Hjertes Blomsterskud,
Kraftig — glad kan holde ud
I sin Kamp paa Livets Veie! —
Har du føiet saa min Villie,
Aander hun i søden Blund,
Smiler hendes Kind og Mund
Som en Rose, som en Lilie
Med sit Purpur, med sin Snee:
Saa afsted! — som det sig sømmer;
Thi — Alt, hvad min Hulde drømmer —
Troer jeg — maa du ikke see!

20.

Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!
Min Sjæl saa heelt med din er blandet,
Du flettet er i mine Tanker
Saa inderligt, som Druens Ranker
I Almens løvbedækte Grene,
Saa fast som Havcorallens Stene
Til Klippens Grund, som hine Rødder,
Der lave staae ved Egens Fødder,
Men trængt saa dybt i Jordens Hjerte,
At op de rives kun med Smerte; —
Saa, hvad jeg digter, hvad jeg tænker,
Sig ene til dit Billed lænker, —
Saa, naar fra Hjertet Suk udstrømmer,
Er det, fordi kun dig det drømmer:
Kun ved din Sol min Sommer grønnes,
Kun ved din Røst din Sanger lønnes,
Kun ved din Tanke kan jeg trives,
Kun ved dit Blik min Aand oplives,

Som Blomstens Kalk i Morgenrøden, —
Og uden dig, jeg veed, til Døden,
Til evig Qval jeg er forbandet —
Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!

21.

Hvor Mangen søger ei med Qval
Paa Bjergets Top, i dyben Dal
En sjelden Blomst — paa Sti og Vei —
Og ak, hans Øie finder ei!

Men jeg! der gik i Drømme hen,
Den blinde Lykkes kaarne Ven,
Jeg naaede did paa flygtig Fod,
Hvor Blomsten i sin Ynde stod.

Nu som en Gartner, trofast, from
Tilbeder jeg den Helligdom,
Hvori mig Himlen har nedlagt
Den hele Blomsterverdens Pragt.

Ved Solens Lys, i Dagens Luft
Den staaer mig fjern, fast uden Duft,
Med lukket Bæger, sky og kold,
Som skjult i Pandser og bag Skjold.

Men — i den bittersøde Nat
Den aabner huldt sit Bæger brat
Og strømmer i mit Hjerte ned
Sin Duft og sin Livsalighed.

Og aldrig stillet, aldrig mæt
Indsuger Hjertets Aandedræt
I hvert et kostbart Øieblik
Udødeligheds Nektardrik.

Thi dette Hverv, saa stort, saa stolt,
Blev Kjærligheden forbeholdt:
At være Livet, fast og vist,
En Midler mellem Her og Hist.

22.

Og var du bleg, som Nattens Stjerne,
Der paa det dunkle Firmament,
Hvor Dagens Fakkel er udbrændt,
Sig hæver langsomt i det Fjerne;
Og var du bleg, som Snee, der kold
Sig over Eng og Marker lægger
Og hver en livlig Farve dækker
Tæt med sit Teppes hvide Fold:
Saa var du dog for mine Blikke
Den Yndigste, min Tanke veed!
Mit Øie kan i Evighed
Ei nogen sødere Sødhed drikke.

Jeg lever, uden Ro og Rast,
Kun i din Skjønhed, og jeg tænker
Paa intet andet end de Lænker,
Der guddomsstærkt mig holde fast.

23.

Hensjunken i mit Hjertes Drøm —
Thi ak! det er jo intet andet! —
Jeg sidder, som ved Havets Strøm,
Og kaster Blomster ud i Vandet.

Forsagte maae de flagre ud
Og spredes for Alverdens Vinde;
Thi Ingen uden jeg og Gud
Skal Gaadens rette Løsning finde.

Min Tanke hæver sig med Magt
Paa Hjertets Vinger, liig en Svane;
Men hun, som har til Liv den vakt,
Tør sit Mirakel aldrig ane.

Som man tilbeder Solens Glands,
Som man, af Længsel, i det Fjerne
Udkaarer sig af Himlens Krands
En enkelt, kjært beslægtet Stjerne;

Saaledes jeg tilbeder E e n
Med al mit Hjertes Ild og Styrke;
Men Stjernens Glimmer, klar og reen,
Skal mine Taager ei formørke.

Som Sol og Luft i milde Vaar
For Rosen, ubevidst, tør kjæle,
Sig Sangen, som fra Hjertet gaaer,
F o r d u l g t kun tør til hendes stjæle.

Og jeg maa bære i mit Bryst
Mysteriet, — trofast og prøvet —
Min Verden, fuld af Qval og Lyst,
Skjøndt ak! den knuger mig i Støvet.

Som Kjæmpen A t l a s maa jeg staae:
Mit Blik mod Jord, min Nakke bøiet,
Mens Himlen, som jeg bærer paa,
Liig hans, ei straaler mig for Øiet!

24.

O, lad ei svinde
Timen unyttet bort!
Nornerne spinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
Lad den ei svinde!

Elskede, Kjære!
Kom til mit stille Bryst;
Jeg vil jo bære
Dig og din Sorg og Lyst,
Hviil i min Arm saa tyst, —
Elskede, Kjære!

Smykker den blanke,
Levende Ædelsteen,
Taaren, min ranke,
Duftende Rosengreen?
Ak, hver din Taare reen
Blier mig en Tanke.

Yndigste Lilie!
Fyldig og blid og øm!
Er det din Villie,
Seile vi Livets Strøm,
Drømme den samme Drøm,
Yndigste Lilie!

Lad da ei svinde
Timen uændset bort;
Nornerne spinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
O, min Veninde!

25.

Jeg gad saa gjerne være
Liig Sommerfuglen hist,
Hvis fine Vinger bære
Den hid til Rosens Qvist.

Der sidder den og gynger
Saa lykkelig og let;
Men at den aldrig synger,
Forstaaer jeg ikke ret.

Thi havde jeg dens Vinge,
Og var jeg let som den,
Hvor skulde jeg da svinge
Mig til min Rose hen!

Hvor skulde jeg da qvæde,
Beruset af dens Pragt;
Nu maa jeg eensom græde,
Af Længsel ødelagt!

26.

Al den Veemod og Smerte,
Al det Liv og den Lyst,
Der klinger i dit Hjerte,
Gjensvares fra mit Bryst.

Som Blomsterstøvet føres
Af Sommerens milde Vind,
At Elskovstanker røres
I Liliens Jomfrusind;

Som Blomsterstøvet ulmer,
Nedsænkt i Rosens Barm,
At Knoppen kraftigt svulmer
Og blusser rød og varm, —

Saa til mit Indre trænge
Dit Hjertes Sange smukt,
Og Klangen i mine Strænge
Er kun din Stemmes Frugt!

27.

Jeg seer det grant, du favre Qvinde!
At aldrig jeg har elsket før,
Men evigt vandret kun i Blinde!
Nu veed jeg vist, nu skal jeg vinde
Paa Jord min Himmel, før jeg døer.

Spørg ei, om jeg har glemt at klage?
Om jeg har ingen Kummer meer?
Ak jo! naar jeg vil Sløret drage
Fra Fortids Mørke, og tilbage
Jeg paa min svundne Vandring seer.

Men den skal ligge dybt begravet,
Som den fra evig Tid var død.
Nu er, som Stjernen op af Havet,
Min Fremtid, rigt med Glands begavet,
Af dine Taarers Strøm jo fød.

O, lad dit Blik, det hulde, hvile
Paa dette slette, skrevne Blad!
Ved dine Suk, ved dine Smile
Vil der om mine Ord fremile
En frisk og frodig Blomsterrad.

Mens Roser paa din Kind sig sanker
Og Duggen om dit Øies Blaae,
Mens i din Barm mit Hjerte banker,
Vil mine dunkle, træge Tanker
Forklarte, vingede fremgaae.

28.

Har du sovet sødt i Nat?
Har sig ogsaa rigtig ømme,
Qvægende og milde Drømme
Om din Hovedpude sat?
Har de smukt med deres Vinger
Viftet om din varme Kind?
Sendt til Hjertet Blikke ind,
Som det Fred og Hvile bringer?
Har de deres Hænder lagt
Venligt paa din kloge Pandes
Hvælving? viist dig fjerne Landes
Underfulde, sære Pragt?
Har de rakt dig Glemsels svale,
Hjertelettende Pokal
Hist i Kunstens rige Hal,
Eller i de stille Dale?
Har de og med Sang og Klang,
Med de smidig=bløde Toner
Fanget, som i snilde Doner
Sorgens Tanker dennegang?

Er min Rose vaagnet bleg?
Eller har din Slummers søde
Trolddom livnet dine bløde
Kinder med sit friske Præg?
Har det end sin stærke Lue,
Dette Øie, hvor nedlagt
Guden har den hulde Magt,
Som mit Hjertes Storm kan kue?
Da jeg priser Drømmens Gud!
Da jeg reiser ham et Alter,
Synger ham en hellig Psalter,
Og hans Ære breder ud.
Og jeg vil end ei forlange,
At han mig skal føre frem
I dit rige Drømmehjem, —
For at plage dig med Sange.
Nok du vist dig plage lod
Af de Tanker — sønderrevne,
Af de Blade — slet beskrevne —
Ak, — men med mit Hjerteblod! —
Som „Godmorgen" jeg dog sender
Dig eet lille Blad endnu,
Mens jeg ømt i Tanken, du!
Kysser begge dine Hænder.

29.

Min Sjæl var viklet ind i Smertens Traade,
Og laae i Svøb af tusind stærke Hamme
Ved Sorgens Barm, liig Barnet hos sin Amme,
Med lukte Øine, end af Taarer vaade.

Som Puppen slumred den, en uløst Gaade; —
I Nattens Mulm, i Dagens lyse Flamme
Den hængte ubevidst paa Livets Stamme,
Og villieløs sig selv ei kunde raade.

Men Kjærlighedens Sol gik op af Havet!
Fra fjerne Kyst du maned hid dens Straaler,
Saa Dækket brast, hvori den laae begravet.

Nu flagrer den, mens Tankens Rum den maaler
Med fine Vinger — af en Gud begavet —
I evig Ruus af Elskovs gyldne Skaaler.

Er min Rose vaagnet bleg?
Eller har din Slummers søde
Trolddom livnet dine bløde
Kinder med sit friske Præg?
Har det end sin stærke Lue,
Dette Øie, hvor nedlagt
Guden har den hulde Magt,
Som mit Hjertes Storm kan kue?
Da jeg priser Drømmens Gud!
Da jeg reiser ham et Alter,
Synger ham en hellig Psalter,
Og hans Ære breder ud.
Og jeg vil end ei forlange,
At han mig skal føre frem
I dit rige Drømmehjem, —
For at plage dig med Sange.
Nok du vist dig plage lod
Af de Tanker — sønderrevne,
Af de Blade — slet beskrevne —
Ak, — men med mit Hjerteblod! —
Som „Godmorgen" jeg dog sender
Dig eet lille Blad endnu,
Mens jeg ømt i Tanken, du!
Kysser begge dine Hænder.

29.

Min Sjæl var viklet ind i Smertens Traade,
Og laae i Svøb af tusind stærke Hamme
Ved Sorgens Barm, liig Barnet hos sin Amme,
Med lukte Øine, end af Taarer vaade.

Som Puppen slumred den, en uløst Gaade; —
I Nattens Mulm, i Dagens lyse Flamme
Den hængte ubevidst paa Livets Stamme,
Og villieløs sig selv ei kunde raade.

Men Kjærlighedens Sol gik op af Havet!
Fra fjerne Kyst du maned hid dens Straaler,
Saa Dækket brast, hvori den laae begravet.

Nu flagrer den, mens Tankens Rum den maaler
Med fine Vinger — af en Gud begavet —
I evig Ruus af Elskovs gyldne Skaaler.

30.

Der var saa ængsteligt i Haven!
Den Luft var som en Marmor graa;
Som Kistens tunge Laag i Graven
Den trykkende paa Hjertet laae.

Jeg voved næppe ret at aande,
Mit Bryst var voldsomt sammensnørt;
Og det var kun med Qval og Vaande,
Jeg fik en Stavelse fremført.

Mig syntes, du var fremmed mod mig,
Jeg aned, at dit Hjerte leed,
Saa al min Sindighed forlod mig, —
Og, hvordan saa jeg var — du veed.

Da rakte mig din Haand den lille,
Den spæde Rose, rød og rund,
I Øiet glimted Tanker milde,
Og Veemod dæmred om din Mund.

Jeg tog den som et Pant paa Freden:
At jeg endnu dig er lidt kjær,
At du tilgiver „Kjedsomheden",
Som du maa lide ved min Færd.

Den lille Rose — ak! den visner!
Men den, som blusser i mit Bryst,
Skal did, hvor ingen Kulde isner,
Mig følge til hiin fjerne Kyst.

Den lille Rose — ak! den falmer!
Men den, som i mit Hjerte groer,
Skal under Evighedens Palmer
Sig brede til en evig Flor!

2.

Kan det trøste lidt at tænke,
At eet Hjerte, ærligt, tro,
Bundet ved magnetisk Lænke,
Vaager ved dit Hjertes Bo?

Kan det trøste lidt at vide,
At det lever kun for dit?
At, naar dit en Kamp maa stride,
Er der ingen Fred i mit?

Kan det trøste lidt at høre,
At, naar du er uden Ro,
Maa det dybt mit Sind berøre,
Saa vi sukke begge To?

3.

Hvad har jeg vel andet villet,
Og hvad mon jeg andet vil,
End at faae din Smerte stillet —
Blot en Stund — ved Strængens Spil?

O, hvor gjerne lokke vilde
Jeg ved Harpens sagte Klang
Engle, fromme, stærke, milde,
Til at værne om din Gang.

Men hvad mægter vel de spæde
Toneborn mod Verdens Brag?
De kan sukke, de kan græde —
Ak! men døe paa Kampens Dag!

4.

Det er Midnat, Alt er stille!
Ak, nu vaagner jo den Dag,
Da du nyfødt, elskte Lille!
Følte Hjertets første Slag.

Da det første Gang sig hæved,
Aanded, bæved og fik drømt;
Da det første Gang hensvæved
Paa sin Flugt, uroligt, ømt.

Dette Hjerte, som har banket
Livligt, kjærligt, reent og puurt;
Dette Hjerte, som har sanket
Tusindfryd — og Smertens Urt;

Som kun lever, som kun aander
For hvad der er Stort og Smukt,
Ak, men dybt i Qval sig vaander
Mæt af Livets bittre Frugt;

Som mig førte ind i Freden,
Den jeg aldrig drømte om;
Og som blev, for Evigheden,
Mine Tankers Helligdom.

5.

Mine Sukke gik til Himlen,
Paa min Kind har Taaren brændt;
Op til Ham bag Stjernevrimlen
Blev mit Hjertes Raab henvendt;

Og jeg bad — og ingensinde
Var min Bøn saa luevarm,
Som for dig, min Elskerinde!
Og for Freden i din Barm!

33.

Mit Bryst var som en tropisk Egn,
Hvor Jord og Himmel yppigt gløde,
Men Jordskjælv snart med Storm og Regn
Grumt lagde alt det Skjønne øde;

Snart var det som en Fjelddal, riig
Paa Blomsterduft og søde Frugter;
Snart var det en Savanna liig,
Hvor gjennem Siv sig Slangen bugter;

Snart var det som en Himmel blaa,
Hvor Haabet dækked Alt med Glemsel;
Snart over Heden saaes fremgaae
Fortvivlelsens uhyre Skræmsel.

Der er en Trolddom grum og stærk, —
Den skummel tidt derinde ruged,
Og hvert mit Hjertes stille Værk
I en chaotisk Nat nedknuged;

Hvor Snogen vandt sig, giftig, sort,
Mens Tigeren med Øiets Gnister
Vildt skræmmed Glædens Engel bort,
Og gloede paa mig, blodig, bister.

En Tomhed hersked stundom der, —
Et saa umaalt og trøstløst Øde,
Et Mulm, en Stilhed, fjern og nær,
Saa Livet — Tanken — Haabet døde! —

— Naar fordum ret en øde Egn
For Livets Sæd man tog i Eie,
Da bar man foran Korsets Tegn, —
Det lysned alle mørke Veie.

Det rensede hvert giftigt Dyb,
De vilde Udyr skjalv og frygted;
For Himlens Banner Mørkets Kryb
Svandt, som Phantomer, hen og flygted!

— Du kom! — og liig den lune Vind,
Der huldt bevinger Vaarens Følge
Og aander bort fra Bjergets Tind
De Taager raae, som det ombølge; —

Saaledes jog du, kjækt og let,
De værste Udyr jo paa Flugten,
Og Hjertet, længst af Sorgen mæt,
Sig aabned glad for Himmelfrugten.

Ifald du vil, du skaber om
Ved Alvor, stemt med Kjærligheden,
Mit Hjerte til en Helligdom. —
Min vilde Ørken til et Eden.

Dit Kors er Rosen i din Haand,
Din Stemme er en hellig Psalme,
Dens Klang er Frelsen for min Aand,
Og Rosen? — vil jo aldrig falme?

34.

Her midt blandt dine Huus-Spioner,
Der øve Hundens skarpe Sands,
Hvor du, min søde Rose! throner
Som Smykke i en Tornekrands;

Jeg sender dig fra Sjælens Gjemme
En Gjenklang af dens rige Fryd;
Thi den igjen har vundet Stemme,
Og Strængen atter Klang og Lyd.

Jeg har jo dine Hænder trykket,
Dit Øie fik jeg atter see,
Og, mildt forfrisket, sødt henrykket
Jeg hørte dig jo atter lee!

Den Lægeduft igjen jeg aanded,
Som svæver om dig, hvor du gaaer;
Og Hjertet, som sig bittert vaanded,
Med nyfødt Liv og Lue slaaer.

O! jeg vil hylde dig, min Dronning!
Ved Hjertets og ved Harpens Slag,
Og Sangerhimlens Jomfruhonning
Dig offre til min sidste Dag;

Thi kraftigt, sundt dit Hjerte luer,
Du er saa deilig, flin og kjæk;
Og Livets Roser, Mælk og Druer
I Mismod ei du kaster væk!

35.

Du vilde Hjerte! sov i Fred!
Din underfulde Vugge
Staaer aldrig stil, men op og ned
Den svæver, som ved Havets Bred
De hvide Maager dukke.

O sov, du kjære Barn! og lad
Dig ei af Drømmen skrække!
Viid, efter Storm og Regnens Bad
Vil alle Skyer skilles ad,
Som end din Himmel dække.

O sov! og lad mig kalde hid
Ved Cithrens klare Strænge
En Vagt saa stærk, saa kjæk, saa blid,
Der stande skal, beredt til Strid,
Tro ved din Vugges Gjænge.

See, Freden med sin Olieqvist,
Og Glemsel med sin Dvale,
Og Mod, med Blikket selvbevidst,
See, Trøsten nærmer sig jo hist
Fra Haabets grønne Dale.

Tro ogsaa lidt paa Kjærlighed!
Den vaager hos din Vugge.
Ved den, paa rette Stund og Sted,
Du til en riig og evig Fred
Dit Øie skal oplukke.

36.

Har du alt længe sovet?
Ligger du sødt i Blund?
Hviler dit trætte Hoved?
Smiler i Fred din Mund?

Er din Tanke saa standset
Sidst i en mild Accord?
Søvnen valmuekrandset —
Jog den dig Smerten bort?

Under den hvide Kappe
Slumrer dit blonde Haar?
Ned fra Himmerigs Trappe
Drømmen saa sagte gaaer?

Maler en liflig Scene
Sig for dit anende Sind?
Ligger din Haand, den ene,
Under din fine Kind?

Ligger ved Hjertets Kilde
Haanden, den anden, blødt?
Dæmper den der de vilde
Smerter, venligt og sødt?

O, det yndige Billed,
Som for min Sands opgaaer!
Reent og puurt det stillet
Her i mit Indre staaer.

Fjernt, som Klokkens Kimen,
Der kalder til Nattens Ro,
Aner mit Hjerte Timen,
Da jeg tør hos dig boe.

37.

Fuglen sværmer for Himlen
Luftig, freidig og stor;
Midt i Blomstervrimlen
Dækker Bien sit Bord.

Dybt i kjølige Vande
Frydes den tause Æt;
Lilien bader sin Pande
I Rosernes Aandedræt.

Floden til Havet render,
Rislende, som med Sang;
Blomsten sit Øie vender
Rundt efter Solens Gang.

Saa elsker Alverden Noget;
Men jeg har Meer end Alt!
Min Lykkes Dybde ei Sproget
Mægter at faae udtalt!

38.

Du vil ei troe, hvad jeg har sagt,
Hvad jeg har sjunget tusind Gange:
At ene du, din Tankes Magt
Besjæler mig i mine Sange?

Du vil ei troe, du Solen er,
Hvis Straaler mig til Livet vækker,
Hvis Varme, mild og sød og kjær,
Hvert Blomster i mit Bryst opklækker?

Du vil ei troe, at du har endt
Min Tankes lange Vinterdvale,
At du til Hjertet mig har sendt
Alt, hvad kan trøste og husvale?

O, tag min Sang til Eie frit!
O, siig, hvor kan du ængstlig dvæle
Ved Tanken her om „Dit“ og „Mit“;
Som Talen var om tvende Sjæle?

Som tvende Draaber vorde een,
Naar de paa Liliens Blad nedtriller,
Mens i den hele, klar og reen,
Nu Morgenrødens Purpur spiller;

Saa har min Sjæl sig heelt fortabt
I din, og hvad den nu udtaler
Om Alt, hvad Smukt og Stort er skabt,
Som Gjenskin kun af din sig maler.

O, Elskede! din Kjærlighed
Fra Undergang mig har udrevet,
Og uden dig, forvist jeg veed,
Jeg hverken sang, ei heller leved.

39.

Tænker hun ei paa mig, vil jeg dog tænke
Paa hende, saalænge jeg end har Liv;
Min hele Sjæl vil jeg nedsænke
I Betragtning af den yndige Viv!
Vender hun sig bort, vil jeg dog stirre
Efter det søde, flygtende Lys,
Til mine Sandser sig forvirre
I Dødens klamme, dæmrende Gys.

Fik jeg engang den Skjebne fristet,
Svandt den elskede Leder, jeg har havt;
Da Liv og Verden for mig har mistet
Al sin liflig tiltrækkende Kraft!
Flygter hun fra mig, mister jeg hende,
Jeg, druknet dybt i mit Hjertes Vee,
Kunde ligesaa godt mine Øine blænde,
Thi for mig var da Intet meer at see.

40.

Der sittrer paa mine Læber
Vel tusind blomstrende Ord;
Fra Hjertet op de stræber,
Hvor evindeligt de groer.

Der svæver paa min Tunge
Saa mangen Tone sød,
Som af min evigunge
Kjærlighed blev fød.

De have en Angst, en Længsel
At trænge frem og flye;
Ud fra det mørke Fængsel
Til Liv og Frihed tye.

Det Fængsel er mit Indre;
Der er saa fælt og vildt;
Der ingen Stjerner tindre
Og lyse fromt og mildt.

Thi Stormen gaaer derinde
Og jager Freden bort;
Frem fare de skarpe Vinde,
Og Natten er kold og sort.

Der lide de saa ilde
De lette Toner og Ord;
Saa gjerne de flagre vilde
Til dig, hvor Freden boer.

Og ængstedes de ikke
Af saa meget andet Smukt,
Saa lokked de dine Blikke
Fra deres livlige Flugt.

De dvæler — men ei de vover
Forstyrrende — og raae — —
Saa strømmer Smerten over —
Og Spirerne udgaae!

41.

Hvad mener du med dette hulde,
Ætherrene, anelsesfulde
Smiil, som fra dit Bæger
Vidunderligt mit Sind bevæger?
O, maa jeg elske dig, du hvide
Veemodige? du fromme
Fiintduftende Rosensblomme?
Fra nu til evige Tide?
Eet Hjerte har du vundet —
Eet andet med! thi bundet
Det er til hiint, hvis Taarer blide
Jo ved dit Veemodsblik har rundet.
O, maa jeg elske dig, du Fromme?
Da, hvad jeg end skal lide,
Og hvad der end vil komme, —
Min Tanke skal ei forlade
Det ædle Tempel, du bygger
Af dine forklarede Blade

Mellem de dunkelgrønne Skygger!
Der vil jeg glemme det Kolde, —
Det Bittre vil jeg hade;
Der vil jeg mine Hænder folde,
Der vil jeg min Andagt holde;
Min Sjæl, afført sin Vaande,
Skal evigt der sig bade
I den reneste Duft og Aande,
Som i en hellig Kildes Vande;
Med dig skal den sig blande
Og luttret, klar opstige
I stille Fred, som ikke Toner
Og ikke Ord udsige,
Fra disse taagemørke Zoner
Op til det fjerne, uudsigelige,
Af alle Sjæle anede,
For alle Hjerters Vandring banede
Kjærlighedens Blomsterrige!

42.

En Stjernetyder liig, der henrykt glemmer
 Hver Klang, hver Glands, der jordisk ham omringer,
 Mens huldt bedaarende de Toner klinger,
 Som hemmeligt og dybt hans Hjerte gjemmer;

Og mens han lytter til de elskte Stemmer,
 Hans Længselsblik sig op mod Himlen svinger,
 At speide der, om ei hans Stjerne bringer
 Bekræftet, hvad han anende fornemmer;

Saa gik jeg hisset i den store Skare,
 Og drømte i det underfulde Rige,
 Som hun beboer, og jeg med Tro mon vare.

Da mødte Øiet, jeg lod opad stige,
 Et Pagtens Tegn fra den Usigelige,
 Fra hendes Haand og tvende Stjerner klare!

43.

Det sused i nøgne Toppe,
Over Græssets spæde Haar;
Da sang der en Fugl histoppe:
„Nu kommer den favre Vaar!

Jeg fløi over Bjerg og Dale,
Jeg fløi over Strøm og Sø,
Overalt jeg hørte tale
Om den reisende Kongemø.

Af Smykker eier hun mange,
Hun haver saa meget Guld;
Hende følge tusinde Sange,
Thi hun er saa vennehuld.

Hun stunder til disse Lande,
At rede sin Blomsterseng,
At lunkne de kolde Vande
Og sprede sit Guld islæng.

De nøgne Grene hun klæder,
Hun feier den iisgraae Luft,
De farvede Blade hun væder
Med balsamvirkende Duft.

Jeg saae hende just paa Reisen,
Hun hviilte paa grønnen Eng,
Hvor Storken spanked med Kneisen,
Mens Lærken slog sin Stræng.

Hun raabte: „Hør min Befaling,
„Du liden Sanger paa Qvist!
„En rigelig Løn og Betaling
„Den fanger du ganske vist.

„Mit Glædesbud skal du bære
„Did til en Sanger i Nord;
„Han qvad min Priis og min Ære
„Midt i sin Sorg ifjor.

„Du sige ham: naar jeg kommer,
„Vil jeg smykke en Løvsal grøn;
„Der skal han vandre i Sommer
„Og sværme og drømme i Løn.

„Siig ham, at jeg vil læge
„Hendes smertefulde Bryst —
„O! siig, at jeg vil qvæge
„Hende med venlig Trøst.

„Han haver ei anden Glæde,
„Han nyder ei anden Lyst —
„Thi vil jeg, hun ei skal græde,
„For Sorgen har hende kyst.

„Jeg Sorgen vil kjæk forvise
„Alt ved mit Scepters Magt;
„Den sødeste Lindring og Lise
„Er jo i min Haand nedlagt.

„Min Skov og Eng skulle dufte
„Ret som en lægende Drik;
„Min Himmel skal blaane og lufte,
„Og funkle skal Solens Blik.

„Men Havets Bølge skal bæve
„Om hendes Skulder og Lænd,
„At hun sig atter maa hæve
„Styrket og karsk, som den.

„Flyv nu! og lyd min Befaling,
„Du liden Sanger paa Qvist!
„En rundelig Løn og Betaling
„Da venter dig ganske vist!“

— Saa bød hun mig, og jeg sidder
Nu stolt for dit Aasyn her!
Bring selv nu min Hilsen, mit Qvidder
Til hende, som du har kjær!“

44.

Nu Vaarens Blikke venligt smile;
Men i dit Øies milde Blaae
Jeg seer den bittre Taare hvile, —
Jeg seer min Himmels Skyer staae.

Mens Solen gaaer omkring og vækker
De spæde Børn af dunkle Jord,
Veemodig Sorgens Lilie dækker
Min Rose med sit hvide Flor.

Hvor skulde jeg med Vellyst drikke
Den beeske Skaal, som dig er rakt,
Hvis atter kun i dine Blikke
Jeg kunde skue Freden vakt.

Men ak! jeg — lænket fast til Strande —
Maa staae og see i Storm og Hav
Dig tumles om af vilde Vande,
Og tør ei dele selv din Grav!

45.

Der bygger en venlig Svale
Paa hendes Vindves Karm;
Forstod jeg dog dens Tale
Og Sangen fra dens Barm!

Forstod jeg dog dens Qvidder,
Det inderlige Sprog,
Den taler, mens den sidder
Og seer saa skjelmsk og klog! —

For hendes Vindve skyder
En Rosenstok sig op;
Ud gjennem Løvet bryder
Rødmende Knop ved Knop.

Den stille Blomsterranke
Stirrer ad Ruden ind;
O, vidste jeg dens Tanke!
O, kjendte jeg dens Sind! —

Og Solens stærke Øie
Og Maanens blide Blik
Saa ofte fra det Høie
Derind til hende gik.

De lykkelige Trende
I Forhør jeg gierne tog;
Men ak! jeg maatte da kjende
Tre nye levende Sprog!

46.

Tak, Elskte! for det Blomsterbrev,
Som med din kjære Haand du skrev!
Jeg læser det med henrykt Sind,
Og seer mig paa hvert Bogstav blind;
Beruses i dets rige Glands
Og sværmer i dets dybe Sands!
Med hver en Duft af Blomst og Blad
Fra dig en Tanke følges ad;
Og hver en Farve er en Klang,
En øm, en kjærlig, liflig Sang,
Der toner fra et Fredens Hjem
Og maner Længsels Sukke frem.
Hvor glad i Tanken jeg dig saae
Hist ved dit runde Bord at staae,
Alvorlig, som du være kan, —
Min søde, ranke Lilievand!
Mens under Øiets kloge Vagt
Du ordned disse Blomsters Pragt;
Mens du med Rødt og Guult og Grønt
Med Blaat og Lilla fik mig sagt
Saameget Elskeligt og Kjønt!

En Mildhed er deri, en Fred,
Men dog en dyb Veemodighed.
Hver Duft er som et sagte Suk,
Fremlokket ved en Taaredug;
Thi seer jeg dem i Øiet ret,
Har alle Blomsterne jo grædt,
Og alles Kind er blank og vaad!
O, siig, hvad tyder deres Graad? — —
Tak, Elskte for det Blomsterbrev,
Som med din lille Haand du skrev!
Den Mildhed, som deri er lagt,
Maa virke med en himmelsk Magt;
Thi fra dit Hjerte den fremgik,
Velsignet af dit hulde Blik,
Befæstet ved din Tankes Aand
Og smykket af din kjære Haand.
Ei mægter jeg at sende her
Et Svar, som ret var Brevet værd;
Men lover kun — skjøndt ak! hvor lidt! —
Af Hjertets Grund: at hvert et Skridt,
Mit Liv paa Verdens Vei tør gaae,
Skal vorde dig et Svar derpaa!

47.

Der var saa eensomt og saa stille
Der, hvor jeg laae paa grønne Strand;
Jeg hørte Bølgen langsomt trille
Og skumme hen ad hviden Sand.

Nu taug de travle Livets Røster,
Og Skibe med de hvide Seil,
Der vendte hjem fra fjerne Kyster,
Gled sagte paa det klare Speil.

I Cirkelflugt den blanke Maage
Hen over Havets Flade skjød;
Mens Solen sank, den lette Taage
I Østen dæmred rosenrød.

En lille Fugl paa Gjerderanden
Betragted mig og sang i Ro;
Hist Pigen kom med Mælkespanden
Og lokked for sin røde Ko.

Blank Maanen hæved sig af Voven,
Stærkt duftede det friske Hø,
Og alle Fugle taug i Skoven,
Da Solens sidste Glimt mon døe.

Der var, som under Kirkens Bue,
En Høitidsro, en salig Fred,
Der stemte med mit Hjertes Lue,
Min Andagt og — Veemodighed.

Jeg hilste denne Fred med Taarer,
Min Tanke var hos dig, min Brud!
Og bittert gjennem Hjertets Aarer
En Strøm af Smerte gjød sig ud.

Min Bøn til Ham, som fra det Høie
Paa Jorden Fryd og Sorg udsaaer, —
Mit Suk — og Duggen i mit Øie
Er kun, hvad jeg til Trøst formaaer.

Min Elskede! forsag du ikke,
Min Engel paa den dunkle Jord!
En naadig Gud jo vil tilskikke
Fredspalmen dig, før du det troer!

48.

Hverken Konge eller Dronning
Har jeg sjunget til endnu!
Kun du, min Tankes Honning!
Har næret mig — du!
Som et venligt Barn sig lægger
Til det moderlige Bryst,
Som en Tiger sig strækker
I den svale Flod med Lyst;
Som en Boa sig slynger
Op i et løvrigt Træ;
Som en Nattergal synger
I Rosenbuskens Læ;
Som en Bi sig nedsænker
I Liliens Jomfruskjød;
Som en Vedbend sig lænker
Til Muurstenen rød;
Som et Kildevæld rinder
Og aldrig bliver træt;
Som en Silkeorm spinder
Sig i sit rige Net;
Som en Solsik bevæger
Sig mod sin lyse Sol;

Som Magnetnaalen peger
Stadigt mod sin Pol;
Saaledes jeg dig vier
Hver Tanke i mit Bryst,
Saa af dit Øie dier
Mit Hjerte kjærlig Trøst;
Saaledes jeg mig slynger
Om dig, mit Livsenstræ;
Saaledes sødt jeg synger
I min friske Roses Læ;
Saaledes jeg nedsænker
Mig i dit Billeds Skjød;
Saaledes jeg mig lænker
Til dig i Liv og Død;
Saa Hjertets Kilde rinder
Og bliver aldrig træt;
Saaledes jeg indspinder
Mig i din Tankes Net;
Saaledes jeg mig dreier
Mod dig, min varme Sol;
Saaledes jeg kun eier
Een fast og sikker Pol! —
Og uden dig var Livet
Mig kun et Skum paa Strøm —
Et iiskoldt Pust i Sivet —
En Anelse — en Drøm!

49.

Til Sundhedskilden gik jeg
For dig, min Hjertenskjær!
Og Lægedrikken fik jeg,
Som jeg dig sender her.

Mens kummerfuld og stille
Jeg sad paa Kildens Kant
Og hørte Vandet trille,
Fra mit Øie Taaren randt.

Til Nymphen, den smukke,
Som hersker der i Løn,
Jeg sendte bede Sukke
Og min inderligste Bøn.

Jeg bad af Hjertets Varme
Med min bævende Mund,
Hun skulde sig forbarme
Og faae dig stærk og sund;

Og lette al den Smerte,
Som vil tynge dig til Jord,
Og dysse huldt dit Hjerte
I Slummer ved sit Ord;

Og dine Roser pleie
Og dine Liliers Skjær,
At længe jeg maatte eie
Hende, som har mig kjær!

Og jeg laved, hvis hun vilde
Bønhøre denne Gang,
Hende og hendes Kilde
Min allerbedste Sang.

50.

Naar dybt i Nattens lune Skjød
Dit Hoved du til Hvile bringer,
Du siger, at det ofte lød
Som Flagren af useete Vinger;

De svæved om dit Leiested
Saa lette, susende og milde;
Men hvad det var, du ikke veed?
Du veed det nok, ifald du vilde!

Det er to Sjæle, som sig frit
I Nattens stille Favn tør hæve;
Det er to Hjerter, der til dit —
Til deres Helligdom hensvæve.

Det ene, ungt og let, i Løn
Sig svinger over Land og Havet
Midt i den fromme Aftenbøn,
Hvormed du selv det har begavet.

Det andet, lige ømt og trö,
Fra Stadens lumre Mure haster;
Høitblussende, og uden Ro,
Det heftigt for din Fod sig kaster.

Det ene, i sin milde Fred
Urørt af Verdens Smuds og Værme.
Tør frit fra Himlen dale ned,
Og frit sig Helligdommen nærme.

Det andet, ak! med Verdens Færd
Og al dens Jammer saa fortrolig,
Med hellig Sky dig kommer nær
Og svæver om sin Andagts Bolig.

Men hvad dit rige Hjerte dem
Saa kjært, saa elskovsfuldt har skjenket,
Vil begge to til Gravens Hjem
Bevare helligt og ukrænket.

51.

See til Jupiter, den Skjelm,
Høit paa Nattens mørkblaae Mure
Staaer han med sin gyldne Hjelm
Jo paa Vagt, for lumsk at lure.

Vogt dig vel for ham, mit Barn!
Han har ei det bedste Rygte!
Hvis han fik dig i sit Garn,
Maatte du det Værste frygte.

Han er just en Connaisseur,
Det fortælle Oldtids Sange;
Og han veed nok, nu som før,
Hvad der nok var værd at fange!

52.

Paa Gaden over Stenene
Dig følger en lille Een;
Saa vims han bruger Benene,
Han er slet ikke seen.

Han render dig i Hælene
Saa let med freidigt Mod,
Paa Trappen, over Fjælene,
Hvor du sætter din Fod.

Som en lille huusvant Nisse,
Skjøndt du ham øiner ei,
Han iler med tilvisse
Paa hver din Sti og Vei.

Han boede med dig sammen,
Hvor saa du flytted hen;
Han havde ret sin Gammen,
Den uselige Svend.

Du troede dig tidt alene
Med Haanden under Kind;
Han gynged i Hyldens Grene
Og kigede til dig ind.

Tidt sad han dig for Øiet
Midt i din Blomsterkost,
Saa overstadig fornøiet,
Som Rotten i sin Ost.

Han spidsed da sit Øre,
Naar ret du sukked ømt,
Saa gjerne gad han høre,
Hvad dit Hjerte fik drømt.

Hvor gjerne han vilde trøstet
Dig, naar dit Hjerte led;
Hvor gjerne han dig forlystед,
Ak, Sligt du ikke veed.

Hvor gjerne vilde han veire
Din Kummers Dæmring hen,
Den skumle Nat beseire
Og skabe Dag igjen!

Da nys det gik dig saa ilde
Hist paa den steile Vei,
Han iled, men kom for silde,
Og ak! han hjalp dig ei.

Tidt sad han paa hvide Blade,
Naar Pennen ret blev brugt;
Og paa din Farvelade,
Naar du maled Blomst og Frugt.

Han lytted til din Kjoles
Raslen, ihvor du gik;
Og leved kun ved at soles
I dine klare Blik.

Naar aarle du opbinder
Dit bløde, blonde Haar,
Han med blussende Kinder
Paa din Speilramme staaer.

Han smiler ved din Latter,
Han græder ved dit Suk:
Ak, aldrig selv du fatter,
Hvor han finder dig smuk.

Hver en Sittren med Brynet,
Og hvert dit Øies Blink
Opfanger han som Lynet
Saa klart og saa flink.

Naar du tier, naar du taler,
Naar du sidder, naar du staaer,
Naar du læser, skriver, maler,
Naar du reiser dig og gaaer;

Naar du spøler ret saa nydeligt —
Al den søde Harmonie
Opfatter han saa tydeligt,
Som udtaler sig deri.

Og hvad selv du agter føie,
F. Ex. din Tommeltot,
Han seer med kjærligt Øie, —
Han lider den saa godt!

— Men Dvergen er min Tanke;
Han lever kun af dit Liv
Og voxer, som Druens Ranke
Voxer ved Solens Bliv.

Jeg maa dig det forkynde,
At ret med barnlig Lyst
Han dier af al din Ynde
Som af en Moders Bryst.

Han dier den Sødheds Kilde,
Som i dit Væsen boer;
Saa, var han før kun lille,
Han bliver nu stærk og stor.

Og har han med List og Lempe
Saa fulgt sin Lyst og Pligt,
Han kroer sig som en Kjæmpe,
Og kalder sig et Digt.

53.

Lad dem synge, som de maae!
Lad dem qvæde deres Sange
Fade, flaue, brede, lange,
Tørre, vindige og smaa!
Lad dem kun som Ulve tude
Om Despoter og om Død!
Lad dem Frihedꝰ Morgenrød
Kun som Lærker høit bebude!
Lad dem slynge deres Ild!
Lad dem tænde deres Fakkel!
Blande mig i det Spektakel
Hverken kan jeg eller vil.
Gav mig Gud til Sang en Stemme,
Ild i Hjerte, Kraft i Bryst,
Vil jeg dog kun til din Trøst
Sangens Ild og Styrke gjemme!
Hvis jeg kun et kort Secund
Fra min søde Elskovsstjerne
Sorgens tunge Slør kan fjerne
Og dit Hjerte gjøre sundt;
Hvis jeg kun et Smiil kan vække
Op til Blomstren paa din Kind;

Hvis jeg Spiren i dit Sind
Til et Fredsminut kan lægge;
O, da maa den hele Flok
Gjerne qvække, qviddre, sukke,
Alle Laurens Blade plukke, —
Der er vel til Alle nok! —
Du alene mig kan lønne!
Du — alene du kan faae
Sjælens Blomst til ud at slaae
Sine Blade, friske, grønne!
Og al Verdens raae Forstand,
Pral og Prunk mig intet veier
Mod en slig Begeistrings Seier,
Som du mig berede kan.
Dog det er ei egen Kraft,
Som bevæger Alt herinde;
Du beruser det, Veninde!
Liig en mægtig Drues Saft!
Thi til hver en sindrig Tanke
Og til hver en dristig Flugt,
Hver en Blomst og hver en Frugt
Det hos dig maa Frøet sanke.
Elskte! du vil til min Grav
Jo din Sanger huldt beskytte?
Laurens Krands jeg aldrig bytte
Vil for Rosen, du mig gav!

O, blot naar jeg dig tænker,
Da smeltes jo i mit Bryst
Jordlivets Iis og Kulde
Til en sommerlig Lyst;
Og hvad Gudherren lagde
Af Godt i Hjertets Gjem,
Fremspirer ved den Dug,
Som du har lokket frem.

Min Vandrings søde Lys!
O, min Morgenstjerne reen!
Glødende som Rubinen,
Stærk som Karfunkelsteen!
Naar Dagens Sol nedsynker
I det vestlige Hav,
Vil du, som Aftenstjerne,
Da blinke over min Grav?

56.

Skjøn er Vaaren! lifligt Solen
Farver Bøgens lyse Top;
Bukkar dufter, og Violen
Slaaer med Blu sit Øie op;
Bag de bløde, grønne Lokker
Smiler Rosens spæde Mund,
Og som klare Sølverklokker
Klinger Fuglesang i Lund.

Skjøn er Vaaren! ak, men svinder
Flygtig som et Aandedrag;
Om dens Herlighed os minder
Snart kun Løvets gule Lag;
Rosen slumrer, Lilien segner,
Livet døer paa Mark og Vang,
Solens varme Kinder blegner,
Stum er Lundens Klokkeklang.

Men en bedre Vaar jeg kjender,
Ingen Vexel hersker der:
Stadigt Rosens Flamme brænder,
Mildnet huldt af Liliens Skjær;
Sjælens Blomster, frie og unge,
Staae just der i freidig Flor,
Og i Helligdommen sjunge
Evigunge Længslers Chor.

Hun er Vaaren, jeg har fundet, —
Paradisets unge Frugt!
Hun er den, som fast har bundet
Ved sin Trolddom Tidens Flugt!
Ak, i Hendes Smiil, i Sukket,
I det milde, kjære Blik
Har mit Hjerte dybt inddrukket
Evighedens Ungdomsdrik! —

57.

Løvet synker mat til Jord,
Solens Blik har tabt sin Styrke,
Og i det forladte Nord
Hersker Skyer, Kuld og Mørke.

I mit Hjerte er der Syd:
Eviggrønne Rosenfaner,
Drueblod, Orangers Pryd,
Sol og Blomster og — Vulkaner.

58.

Naar Solens Blik kun sparsomt bryder
Bag Skyen frem i gule Høst,
Da gjennem nøgne Skove lyder
Til Fuglene en Varselsrøst.

I hellig Taushed Alle lytte;
De veed, det er et Guddomsbud;
Og kjækt fra deres Sommerhytte
De svæve mod det Fjerne ud.

Hen over Havets sorte Bølge,
Høit under Himlens blaae Paulun
I store Sværme rask de følge
Hiint Varsel, som en Krigsbasun.

I Syd, hvor nys for Solens Lue
Granatens fyldte Boble sprang,
Der drikke de den stærke Drue
Og vaagne op til Liv og Sang!

En Enkelt dvæler her i Lunden,
Som i sit rette Fædreland;
Som ved en venlig Trolddom bunden,
Hensunken, stille, sidder han.

Men indad vendt er nu hans Blikke,
Thi der er livligt, mildt og klart;
Og hvad hans Øie skuer ikke,
Er just hans Hjerte aabenbart.

Som naar i Nattens Mulm det lyner
Og viser Egnen i dens Pragt,
Forglemte, fjerne, kjære Syner
Ham lokke med veemodig Magt.

Da drømmer han om blanke Straaler,
Om lune Vinde, lysblaa Luft,
Om klare Kilder, Liliefkaaler,
Om Guldorangens stærke Duft.

Han drømmer om de Drueklynger,
Hvor han beruset fordum hang,
Mens Mindet dybt i Hjertet synger
Hans Længselsqval en Buggesang!

Saaledes — skilt fra dig — min Engel!
Jeg drømmer om den Rose rød,
Der i et Nu paa Liliens Stengel
Ved Aabenbaring os blev fød.

Jeg kan ei hvile! — kan ei glemme
Dit Blik, din Røst, dit Hjertes Slag,
Og stedse mere kjæk min Stemme
Dig synger — til min sidste Dag.

Du er mit Liv her midt i Døden,
Du er mit Haab i Smertens Stund;
Du har mig vakt i Morgenrøden, —
Bred mig din Favn til Aftenblund!

59.

Her hjemme i min Stue
Violerne, de blaae,
Paa Gulvet, i Papiret
Henkastede laae;
Og da jeg Fængslet aabned
Og rigtigt paa dem saae,
Da var de næsten døde, —
Og saa var der saa faa!
Jeg lagde dem om Koppens
Forgyldte, krumme Rand,
Og døbte dem saa kjærligt
Med Livsens friske Vand.
Een Nat har gjort Mirakler!
Imorges jeg jo saae
Alle de smaa Stakler
Deres milde Blik opslaae.
I Duft de til mit Hjerte
Takoffret lod fremgaae,
Og vi var alle glade, —

Men, ak! der var saa faa!
Jeg voved ei at sende
Dem hist den lange Vei
Til dig, min Veninde!
Det maatte jeg jo ei.
Nu staae de her og haabe —
De haabe jo som jeg; —
Som jeg de alle længes,
De længes efter dig;
Men længes de for længe,
Da gaaer det dem som mig!

60.

Saa fast mit Hjerte banker,
At det smerter som Ild;
Uroligt Sindet vanker
Omkring og farer vild.

Mit Øie seer kun Mørke,
Hvorhen det er vendt;
Min Fod har tabt den Styrke,
Som før den har kjendt.

Min Tunge sig forbittrer,
Min Tinding er som Bly;
Jeg trodser — og jeg sittrer —
Jeg vil — og er dog sky.

Men er du ved min Side,
Og hører jeg din Røst,
Den venlige, den blide,
Da aander let mit Bryst.

Da klinger Harpen inde
I Hjertets Helligdom;
Da seer jeg glad forsvinde
Hvert Jammerens Phantom.

Du smiler og du taler,
Og din Tale, dit Smiil
Kan ende mine Qvaler,
Saasnart som du kun vil.

61.

En Rosenstok, ustadig,
Snart nøgen er, snart grøn;
Men i mit Indre evigt
Det blomstrer i Løn.

Saa Blomst og Blad fremspire
Med Vaarens Liv og Saft, —
Dog virker her ei min egen,
Men en anden, hellig Kraft.

To milde Stjerner vogte
Saa kjærligt paa min Vei,
At jeg var reent afsindig,
Hvis jeg dem fulgte ei.

O, kjære, klare Stjerner!
Bliv ved at tindre smukt,
Og leed mig over Livets
Vildtsvulmende Bugt.

Jeg grundet har saa længe,
Men ei til Klarhed bragt,
Hvorfra I vel har hentet
Hiin underfulde Magt.

Saa mild — og dog saa vældig,
Saa venlig — og dog stærk,
At her paa Jord I virke
Et Himlens Underværk.

I fæstet har min Tanke
Til dens dybeste Rod;
I vækket har mit Hjerte
Og fortryllet min Fod.

O, kjære, lyse Stjerner!
Nu seer jeg klart og grant,
Hvor før jeg i Alverden
Kun Mulm og Øde fandt.

O, lær mig og at blusse
Som Eders Straale varm!
Lær mig den Flamme tænde,
Som I tændte i min Barm!

O, lær mig og at binde
Saa fast, som selv I bandt!
Lær mig en Seier vinde,
Som selv I den vandt.

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage fri;
Og lad mig ene speile
Min Tilværelse deri!

63.

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrtens Læ;

Ei milde Vinde lufte
Hen over Havens Bed,
Hvor Natvioler dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Øie titter
Ned til en vild Ruin;
Og du har intet Gitter,
Jeg ingen Mandolin;

Og uden Melodier
I Nattens kolde Gys
Jeg ene staaer og tier
Og stirrer paa dit Lys! —

Men — var den til at høre
Mit Hjertes stille Sang,
Og fulgte blot et Øre
De Melodiers Gang;

Og kunde den blot anes
Den rige Billedpragt,
Som i mit Bryst fremmanes
Ved denne Længsels Magt;

Og var min tause Tanke
Klar, som en Harpes Lyd, —
Da vilde snart sig sanke
En Verden, fuld af Fryd,

Som henrykt vilde sænke
Sig ned i Sangens Strøm,
Og med min Tanke tænke
Og drømme med min Drøm. —

Men taus jeg staaer alene,
Og vandre maa min Vei
Paa Gadens øde Stene, —
Selv du mig aner ei!

64.

Sov sødeligt i Dødens Skriin,
Du Rose, spæd og faur og fiin!

Sov sødt, o Barn! dit Liv, din Død
Mig smelter i en Veemod sød.

I *Hendes* stille Fredens Hjem
Du kom til Liv og spired frem.

Du voxed under hendes Haand,
Omsvævet huldt af hendes Aand.

Du lærte hendes klare Blik,
Og hendes Læbers Smiil du fik.

Hun redte dig din Vugge grøn —
Og hvad du var, blev hendes Løn.

Tidt tankefuld hun paa dig saae,
Mens end i Svøb og Baand du laae.

Og da din Puppes Ringe brast,
Fik hun det første Øiekast.

Hun saae dit Hjertes første Slag,
Hun drak dit første Aandedrag.

Du med det stille, fromme Sind
I hendes Liv dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een hun sendte dig jo bort.

Og han — mens høit hans Hjerte slog,
Sin kjære, lille Gjæst modtog.

Med sværmende, fortryllet Sands
Han speided i din Bladekrands.

Han stirred i dit Bæger stivt
Og læste der en yndigt Skrift.

Han aned al den Sympathie,
Som hendes Aand fik lagt deri.

Og henrykt hver en Morgenstund
Hans Læbe nærmed sig din Mund.

Og hver en Aften, from og tro,
Han hvisked dig: „sov sødt i Ro!“

Indtil dit Hoved bøiet stod,
Og Kindens Purpur dig forlod.

Til Øiet tabte al sin Pragt,
Og falmet sank din lette Dragt!

Thi ak! hans Hjertes Feberglød
Var dig for stærk — og blev din Død!

O, sov nu sødt i Dødens Skriin,
Du, hendes Barn! saa faur og fiin.

Dit Minde er din Sjæl! og den
Skal kjærligt leve hos din Ven;

Det binder ham til hende, som
Dig var en Moder, kjær og from;

Og som hans Hjerte elsker, til
I Dødens Favn det briste vil!

65.

Jo vist er du fortryllende! —
Og mit Liv jeg leve vil
Al din Herlighed hyldende
Ved Sang og Strængespil;
Dig heelt afspeilende
I Kjærlighedens Hav;
Der svinder jo det Feilende
Og synker som i Grav;
Thi veed du ei, at Kjærlighed
Er just dit rette Hjem?
Den bærer al din Herlighed
Sødt straalende frem!
Den er det, som klarer jo
Og gjør det Dunkle lyst;
Den er det, som bevarer jo
En Himmel i vort Bryst!
Og naar engang de lægge mig
Paa Dødens kolde Seng,
Med Jordelinet dække mig,

Og stum er Harpens Stræng;
Og alt jeg ligger hyggelig
I Dødens milde Nat,
Og man spørger: „Var han lykkelig?"
Da reiser jeg mig brat
Og svarer høit: „Mig prydede
„Ei Laurens Hæderstegn,
„Ei qvæged eller frydede
„Mig Rigdoms gyldne Regn; —
„Men hun — hun har jo smykket mig
„Med Himlens bedste Navn,
„Og hun — hun har henrykket mig
„Til Salighedens Havn;
„Hun nævnede sin Sanger mig,
„Og selv var hun min Brud, —
„Og Intet meer forlanger jeg
„Af Verden eller Gud!"

66.

Naar Natten kaster sine Skygger
Ud over tause Sø og Kyst,
Da kommer Sorgen hid og bygger
Sit Natteleie i mit Bryst.

Som Vedbend tæt til Stammen klynges,
Saa den gaaer ud og er forød,
Saa Sorgen ved mit Blod forynges
Og lever frodigt af min Død.

67.

Det er jo, som jeg tidt har sagt:
Alt, hvad sig til dig nærmer,
Beruset af din Yndes Magt
Hengiver sig og sværmer.

Selv Fuglene paa grønne Green
Den skye Natur forandrer;
De hoppe ned med slanke Been
Paa Stien, hvor du vandrer.

Saa dvæle de — saa hoppe de —
Og er slet ikke bange,
Men vende Halsen for at see
Dig rigtig mange Gange.

Var jeg en listig Jæger, du!
Saa skjød jeg dem — med Rette;
Thi jeg er, som du veed, jaloux,
Og de er saa coquette.

Og da din Puppes Ringe brast,
Fik hun det første Øiekast.

Hun saae dit Hjertes første Slag,
Hun drak dit første Aandedrag.

Du med det stille, fromme Sind
I hendes Liv dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een hun sendte dig jo bort.

Og han — mens høit hans Hjerte slog,
Sin kjære, lille Gjæst modtog.

Med sværmende, fortryllet Sands
Han speided i din Bladekrands.

Han stirred i dit Bæger stivt
Og læste der en yndigt Skrift.

Han aned al den Sympathie,
Som hendes Aand fik lagt deri.

Og henrykt hver en Morgenstund
Hans Læbe nærmed sig din Mund.

Og hver en Aften, from og tro,
Han hvisked dig: „sov sødt i Ro!“

Indtil dit Hoved bøiet stod,
Og Kindens Purpur dig forlod.

Til Øiet tabte al sin Pragt,
Og falmet sank din lette Dragt!

Thi ak! hans Hjertes Feberglød
Var dig for stærk — og blev din Død!

O, sov nu sødt i Dødens Skriin,
Du, hendes Barn! saa faur og fiin.

Dit Minde er din Sjæl! og den
Skal kjærligt leve hos din Ven;

Det binder ham til hende, som
Dig var en Moder, kjær og from;

Og som hans Hjerte elsker, til
I Dødens Favn det briste vil!

65.

Jo vist er du fortryllende! —
Og mit Liv jeg leve vil
Al din Herlighed hyldende
Ved Sang og Strængespil;
Dig heelt afspeilende
I Kjærlighedens Hav;
Der svinder jo det Feilende
Og synker som i Grav;
Thi veed du ei, at Kjærlighed
Er just dit rette Hjem?
Den bærer al din Herlighed
Sødt straalende frem!
Den er det, som klarer jo
Og gjør det Dunkle lyst;
Den er det, som bevarer jo
En Himmel i vort Bryst!
Og naar engang de lægge mig
Paa Dødens kolde Seng,
Med Jordelinet dække mig,

Og stum er Harpens Stræng;
Og alt jeg ligger hyggelig
I Dødens milde Nat,
Og man spørger: „Var han lykkelig?"
Da reiser jeg mig brat
Og svarer høit: „Mig prydede
„Ei Laurens Hædersteg n,
„Ei qvæged eller frydede
„Mig Rigdoms gyldne Regn; —
„Men hun — hun har jo smykket mig
„Med Himlens bedste Navn,
„Og hun — hun har henrykket mig
„Til Salighedens Havn;
„Hun nævnede sin Sanger mig,
„Og selv var hun min Brud, —
„Og Intet meer forlanger jeg
„Af Verden eller Gud!"

69.

Paa Landet skal du leve
Der er saa godt at boe,
Naturen evig skifter
Og har dog evig Ro.
Ud fra det skumle Stræde!
Hist er saa lyst og vidt;
Der Vaarens Luft tør svæve
Om dine Kinder frit.

I hine lune Skove,
Hvor der er Duft og Glands;
Ved denne Kyst, hvis Bove
Forlyster sig med Dands;
Paa denne Eng, hvis Blomster
Saa venligt til dig lee,
Der skal dit Hjerte styrkes
Og slippe al sin Vee.

Her Svanen er din Hofmand,
Saa lækker, myg og krum
Han courer for dig ivrigt,
Skjøndt Stakkelen er stum;
Med ziirligt=bløde Lader
Han seiler paa sin Dam,
Og naar din Haand ham mader,
Han ryster af Fryd sin Ham.

Og Lærken hist, samt Gjøgen
Er din Hofmusikant,
De Smaa, de spille freidigt,
Hvad selv de opfandt;
Mens deres Dronning hviler
Paa Mossets Fløiel fiin,
Og Bøgen pragtfuld hvælver
Sin grønne Baldachin.

Sig Rosen frisk skal speile
Her i din Kinds Karmin,
Og Natviolen blande
Sin sødeste Drøm i din.
Her tier den fule Klaffer,
Her høres saa lidt til Suk;
Kun Stærens Sladder lyder,
Og Duens Veemods=Kluk.

Os Dagen jævnt skal vandre
Sin stille, bløde Vei;
Imellem os skal ei træde
Noget fremmed Ja og Nei!
Du slumrer ind ukrænket,
Du vaagner op til Fred, —
Og seer dig om — og finder
Slet intet Men derved.

70.

Jeg kom til Skovens Bolig;
Der var saa yndigt hist,
Og Fuglene fortrolig
Smaasnakkede paa Qvist;
Løvfrøen, grøn og lille,
Paa Tuen sprang med Lyst;
Fast hørtes Duggen trille
Paa alle Blomsters Bryst.

Veemodig og alene
Jeg blødt i Græsset laae,
Fra Hasselbuskens Grene
En Drossel paa mig saae;
Nysgjerrig og forvoven
Den nærmere sig svang,
Mens klart igjennem Skoven
Dens friske Toner klang.

Hist fjernt paa Høien standsed
En Hjort med stort Gevier,
Mens Daadyrflokken dandsed
Henad de grønne Stier.
Igjennem Krattet skimted
Jeg Havets glatte Speil;
Der langtsomt gled og glimted
En Baad med hvide Seil.

En sagte Susen lufted
Hen over Bøgetop,
Og alle Urter dufted
Og saae mod Himlen op;
Og Himlen var saa herlig,
Saa venlig, puur og skjær,
Den smiilte sødt og kjærlig
Ned til sin Børnehær.

Og alle Tanker sorte
En Stund mit Sind forlod;
Thi Freden holdt dem borte,
Som Vagt den hos mig stod;
Den med sin Vinge vifted
Og tog mig i sit Skjød; —
Da i sin Slummer skrifted
Mit Hjerte den sin Nød.

Og jeg lod Hjertet sanke
Trøst i Naturens Fred;
Kun een — en hellig — Tanke
Blev vaagen end derved:
Hvad skal jeg med det Hele?
Den Fryd er ikke reen!
Nei — Gud! o, lad mig dele
Din Himmels Fred med Een!

71.

Jeg taug nu saalænge stille —
Jeg veed ei selv, hvor jeg slap —
Min Tanke mig syntes for lille,
Og Sprogets Skat altfor knap:

Men nu vil jeg trille og spille,
Min Lire skal dreie sig rap,
Ifald kun min Musa vilde
Mig sige ret, hvor jeg slap!

72.

Mig ingen Tid skal have bragt
En saadan Blomsterflor,
En saadan syndig Tankepragt,
Som nu paa dit Ord!
Jeg føler, hvor det spirer frem,
Jeg mærker, hvor det groer,
I Hjertets og i Tankens Hjem
Jeg følge kan dit Spor.
Med Blomster vil jeg mætte dig,
Med Farver og med Klang,
Med Krandse jeg omflette dig
Vil i hver lille Sang.
Jeg henrykt vil forvilde mig
Paa Phantasiens Flugt;
Og salig-blind indbilde mig,
Hvert Vingeslag var smukt.
Og du? du vil ledsage mig,
Min Eneste paa Jord!
Og Intet skal betage mig
Den Tro, hvorpaa jeg troer!

73.

I Sommer, da vi havde det yndige Veir,
Da sang jo for mig baade Lærker og Stær,
Og Gjøgen den galed i Skoven;
Da laae jeg i Græsset saa blødt og saa grønt,
Mens Solen den tindred gjennem Løvet kjønt,
Og luunt mig omfavnede Voven.

Hvor er du nu henne, du qviddrende Gjæk!
Som sang dine Viser bag Busk og i Hæk,
Eller slog høit i Luften din Trille?
Du var jo min Mester, men ogsaa min Ven,
Jeg hørte din Sang, og du min igjen,
Og saa taug vi begge To stille.

Saa du faldt i Slummer, du Rose saa rød?
Og dine Øine segned, du Lilie blød?
I kunde ei holde jer vaagen?
Ja, nu er her øde paa Mark og paa Toft,
Graaskyen har tjeldet os Himlens Loft,
Paa Stenen sidder skrigende Maagen.

Nu Nattens Storm er blevet min Nattergal fiin,
Den suser, den fløiter med sørgeligt Hviin
Gjennem vaade, sukkende Grene;
Og Døden har meiet sin grusomme Høst,
Hver Farve er slukket i Dal og paa Kyst,
Og Bølgerne stivnes til Stene.

Dog atter vil komme en pyntelig Vaar
Med Skove, der grønnes, med Fugle, der slaaer,
Med Blomster og Druer og Ranker;
Med kyssesyge Bølger ved duftende Kyst,
Med Smiil for mit Øie, med Fred for mit Bryst,
Med Haab og med freidige Tanker.

For hvem tør jeg sanke den qvægende Høst?
Med hvem skal jeg dele den friske Sommerlyst,
Og drikke af Blomsternes Skaaler?
Jeg veed det jo nok — men ak! det er mit Savn,
At end i det Fjerne hendes elskede Navn
Liig Vaaren mig lokker og straaler!

74.

De see paa dig med Øine milde,
De mæle intet bittert Ord;
De tale, tidligt eller silde,
Saa sødt, imens de staae i Flor.

Og deres Tankekreds er sluttet
I den, som pleier dem saa ømt;
De glemme saligt i Minuttet,
Hvad i Minuttet de faae drømt.

Til Tak de skjenke, hvad de eie,
Saa stærkt og puurt, som de det fik,
Mens de mod Solens Aasyn dreie
Med Længsel deres vaade Blik.

De er saa venlige, saa bløde,
Al deres Tanke reen og smuk;
De leve uden Sorg og Brøde,
Og slumre hen — foruden Suk.

— O, var jeg dog, som Blomsten, stille
Og uden Vildhed i mit Sind!
Jeg følte da med Taalmod trille
Kun Duggens Taare paa min Kind;

Jeg kunde tale med dig rolig,
Som den, med Smilet om min Mund;
Du bøied dig saa trygt, fortrolig
Og læste i mit Hjertes Grund;

Jeg leved ved dit Øies Stjerne,
Som Blomsten, varm af Solens Glød;
Og ak! hos dig jeg døde gjerne,
Naar du med Veemod saae min Død.

75.

Svæv hid med al din Pragt og Pryd,
Du milde Luft fra lune Syd, —
Hid over Land og Vover;
Bring du os Solen, Regn og Dug!
Væk i mit Hjerte alle Suk
Til Sang, som endnu sover.

Opløft kun freidigt du din Røst,
O, Bølge! trindt om grønne Kyst,
Og hæv dig dybt fra Grunden!
O, vug mig i din stærke Favn,
Saa Alt — undtagen hendes Navn —
Maa synke glemt til Bunden.

Stig op af Jordens Moderskjød
Saa hvid som Snee, som Duun saa blød,
Du høie, rene Lilie!
Og lær mig ved dit fromme Smiil
For Længsels smertefulde Piil
At bøie fromt min Villie.

Træd frem, o Rose! Vaarens Trøst!
Og ræk mig frit dit hulde Bryst,
Jeg vil din Friskhed die;
Indlullet ved din Kind saa sund
Skal Smerten faae et lille Blund,
Og Stundens Jammer tie.

Drag bort, o Himmel! bort dit Slør,
Saa Stjernen jeg, naar Dagen døer,
Kan skimte fra det Høie,
Og tænke mig, i mørke Nat
Jeg saae bag sorte Flor og Hat
Et Blink fra hendes Øie.

Kom saa, du søde Nattergal!
Snart Løvet vil i Skoven sval
Dit Brudekammer lukke.
Ak, vore Tanker følges ad!
Formæles skal dit Elskovsqvad
Med mine Længselssukke!

76.

Skulde der komme den Tid,
Da dine blonde Lokker blev graae;
Da dine Øines Blaae
Blev sløret, og — skjøndt lige blid —
Din Læbes Purpur svandt;
Da din svigtende Stemme kun
Som i en Drøm, i et usikkert Blund
Besværligt Vei til Ordet fandt;
Da din Haand, den kjærlige, bløde,
Med Sittren sig lagde i min,
Og din Fod med langsomme Trin
Hver Morgen bragte mig dig imøde:
Da skulde du vide, hvad nu knap du troer,
At jeg elsked i dig de evige Ynder,
Hiin evige Skjønhed, der huldt sig forkynder
I dette Alt, som kun stammer fra Jord;
At den Elskovs dybe Mystik,
Som jeg har læst i dit Blik,
I hver Lade, i din Gang,
I Haarets Farve og i Stemmens Klang,

Har en Kilde, der dybere laae,
End Alt det, som her skal forgaae,
End Alt det, vi maae vandre fra, —
Du skal see, hvor jeg elsker dig da!
 Og den Tid — den kommer engang,
Naar det, som nu har Klang
I Høiden og Dybden, er forsvundet;
Naar nedad vor Pande vi bøie,
Mens Tanken alt boer i det Høie,
Hvorhen den fra Mørket sig svang;
Naar Meget er i Glemsel bundet —
Vore Savn, vor Sorg — og min Sang!

77.

Over By, fra Taarnets Kroner,
Under Himlen kold og graa,
Pindsehymnens Alvorstoner
Mægtigt til mit Hjerte gaae.

Sagteligt som Duer hvide
Med det grønne Olieblad
Gjennem Ætheren de glide,
Medens Skyen stilles ad.

Unge Haab og gamle Minder
Spire frem til kjærlig Trøst;
Taaren, som ustandset rinder,
Vander Blomsten i mit Bryst.

Let mit Suk med Aandedrættet
Flyer som af et Fangebuur,
Liig en Sommerfugl fra Nettet
I den vilde, frie Natur.

Og jeg blues ved min Jammer
I min blege Kummers Nat;
Har jeg i mit Hjertekammer
Ei en riig, en evig Skat?

O, en Skat, hvis fulde, rige
Rente er for Evighed:
Dig, min Uudsigelige!
Og dit Hjertes Trofasthed.

Og jeg kunde feig forsage?
O, men Gud er mild og god;
Han tilgiver mig min Klage,
Og ved dig han skjenker Mod.

Under Skovens grønne Ranke
Vil jeg vandre eensom ud,
Og en hellig Pindsjetanke
Sende fromt til dig og Gud!

78.

Jo tiere jeg seer dig — ak!
Jo meer du er mig smuk!
Og jeg skilles altid fra dig
Med et dybere Suk.

Og med dybere Sukke
Jeg møder dig igjen;
Der farer sødt en Gysen
Over mit Hjerte hen.

I dit rørende, blonde,
Dit silkebløde Haar
Min vansmægtende Tanke
Saa sød en Drøm sig faaer.

De yndigste Noveller
Jeg aner i dit Blik;
Jeg ingen Bog saa deilig
End før for Øie fik.

Som Engle om Madonnas
Hellige Hoved staae,
Saa tusind Phantasier
En Glorie om dig slaae.

De sværme og de svæve
Saa hemmeligt og tyst;
De vække milde Flammer
Og Sange i mit Bryst!

79.

Jeg mine Qvaler alle
Paa Dør har jaget kjæk;
Jeg saae dem tumle, falde
Og ile bort i Skræk;
Men min var ikke Kraften,
Der vandt mig dette Slag;
Det var min Helligaften,
Det var min Helligdag.

Jeg veed, de staae og vente
I Kulde hist og Slud,
Og de vil atter hente
Mig, naar jeg træder ud;
Men Aftnen vil jeg feire
I mine Tankers Ly;
Saa kan de siden leire
Sig grumt om mig paany.

Og Tankerne saa glade
Omsnoe mig som i Dands;
De lade kjærligt bade
Mig i dit Øies Glands!
De drømme, at din Stemme
Mig kalder, huld og sød; —
Ak, kunde jeg vel glemme
Den Stund, da du blev fød?

Men eensom med min Tanke
Og mine Tankers Tolk
Jeg i en Ørk maa vanke,
Liig et landsflygtigt Folk;
Som dette, dybt andægtigt,
Vi hæve dog vort Raab
Til Herrens Throne mægtigt,
Fordi vi har et Haab.

Et Haab, som ei er tvundet
Af Livets skjøre Traad,
Men stærkt og fast begrundet
I Evighedens Raad;
Thi som en Aabenbaring
Det i vor Sjæl opstod,
Og til dets troe Bevaring
Fik vi af Himlen Mod.

Vi haabe, Dagen kommer,
Da hver en Qval er endt,
Der, liig en tropisk Sommer,
Vor Blomsterflor har brændt;
Vi haabe, vi skal glædes
Ved en forynget Sol;
Vi haabe, vi skal stedes
I Fred for Naadens Stol.

Jeg takker Gud for Livet
Og selv for hvad jeg led,
For Alt, hvad han har givet
Mig i sin Miskundhed,
For hvad han lod mig bøde,
For hvad han tilgav mig; —
For alle Roser røde,
Der blomstre huldt hos dig!

80.

See, staaer ei der det unge Aar
Med blegen Kind, udslaget Haar?
Med Veemodssmiil, med Graad i Øiet
Det dvæler, over Staven bøiet.
Mod Tidens Kilde seer det ned,
Der vælder ud fra Evighed,
Og i hvis dunkle, dybe Strømme
Ufødte Skjebner staae som Drømme.
Det stirrer tankefuldt og stivt
Paa Fremtids sære Gaadeskrift;
Det seer mod Himlen — Øiet blinker —
Nu lyder Varslet — Timen vinker —
Og kjækt det gjør sit første Fjed,
Og Vi — maae alle følge med,
Om der saa strøes med Roser røde,
Om Foden skal paa Tidslen bløde!
Men gjennem Livets Taagenat
Jeg øiner, hvor mit Maal er sat!
Jeg har en Engel ved min Side

Med Roser røde, Lilier hvide,
Som kjøle vil min hede Kind
Og aande Klarhed i mit Sind;
Som vil advare mig for Krybet,
Som vil mig drage bort fra Dybet,
Mig styrke paa min Vandrings Flugt,
Med Blomsterduft og gylden Frugt,
Og vække mig med yndig Stemme
Til Kraft og Liv, af Sløvheds Gjemme;
Som let vil faae i Lænker lagt
De lurende Dæmoners Magt,
Og føre trygt mig gjennem Brimlen; —
Og derfor Tak, o Gud i Himlen!

81.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
At jeg kysser dine Kinder,
At jeg kysser dig paa din røde Mund,
Mens hede mine Taarer rinder;
Der er da en Veemod i dit Blik,
En Verden saa fuld af Kummer,
Der jager mig, som et Dolkestik,
I Hjertet og af min Slummer!

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
Vi staae paa den grønne Banke,
Hvor Sundets Bølger ligge i Blund, —
Og hver har sin egen Tanke:
Fjernt over Havets violblaae Vand
Din Længsels Duer er fløine;
Jeg drukner min Længsels stærke Brand
I dine velsignede Øine.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund;
Jeg synes, vi vandre alene,
Tause og stille i Vaarens Lund
Under duftende Bøgegrene;
Det vifter saa mildt, det aander saa sødt!
Og vore Hjerter er stemte
Som Æolsharper og tone saa blødt, —
Men Smertens Sange er glemte. .

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
Jeg synes, at ramte af Døden
Vi ligge sammen i Jordens Grund
Og vente paa Morgenrøden.
Som nyligt vaagnede, hviske vi tyst,
Forventningsfulde og glade;
Vi have velsignet Fred i vort Bryst
Og Intet meer, som vi hade!

82.

See, Vintersolen bleg og mat
Bag Skyen daler ned;
Der kommer nu den stille Nat
Og tager Maanen med;

Og kalder Stjernen hist og her
Fra Himlens Dybde frem,
Og siger: „Kom du kun og vær,
„Som var du i dit Hjem.

„Vær du kun ei undseelig, men
„Luk op dit klare Blik!
„Og Maanen? frygt kun ikke den,
„Du kjender jo dens Skik.

„Snart er den spæd, snart er den stor,
„Saa fyldig, og saa slank!
„Men du er i mit Himmelchor
„Jo evig eens og blank.

„Ustadigt iler Maanen om
„Og har ei Ro, ei Rast;
„Du aldrig fra dit Stade kom,
„Men staaer der tro og fast.

„Naar Maanen øser ud sit Guld
„Og har saa ei en Hvid;
„Din Sølverskjerv du vennehuld
„Udstraaler til hver Tid.

„Den flakker med letfærdig Hu
„Og lefler med Enhver;
„Der er kun Een, jeg veed det, du!
„Som er dig rigtig kjær.

„Hun gaaer sin Vandring med Besvær,
„Med Smerten i sit Bryst;
„Men du har med dit blide Skjær
„Tidt smilet hende Trøst.

„Hun bandt sin Tanke, faur og blød,
„Til dig, naar du gled frem;
„En saadan Tanke er saa sød,
„Den hører til mit Hjem.

„O, Stjerne i mit Himmelchor!
„Saa smiil da, øm og varm,
„Da lokker du fra dunkle Jord
„To Andre til min Barm!"

„Ustadigt iler Maanen om
„Og har ei Ro, ei Rast;
„Du aldrig fra dit Stade kom,
„Men staaer der tro og fast.

„Naar Maanen øser ud sit Guld
„Og har saa ei en Hvid;
„Din Sølverskjerv du vennehuld
„Udstraaler til hver Tid.

„Den flakker med letfærdig Hu
„Og lesler med Enhver;
„Der er kun Een, jeg veed det, du!
„Som er dig rigtig kjær.

„Hun gaaer sin Vandring med Besvær,
„Med Smerten i sit Bryst;
„Men du har med dit blide Skjær
„Tidt smilet hende Trøst.

„Hun bandt sin Tanke, saur og bløb,
„Til dig, naar du gled frem;
„En saadan Tanke er saa sød,
„Den hører til mit Hjem.

„O, Stjerne i mit Himmelchor!
„Saa smiil da, øm og varm,
„Da lokker du fra dunkle Jord
„To Andre til min Barm!“

83.

Jeg elsker dig! — og aldrig rolig
Min Tanke sværmer om dit Fjed;
Og Hjertet sprænge vil sin Bolig,
Vil ud — vil ud og sværme med.
Som i en Drøm, som i en Ruus
Jeg følger selv mit Hjertes Vildhed,
Og vaagner tidt i Nattens Stilhed
Med Blikket paa dit mørke Huus.

En Flor af Elskovstanker søde
Da spirer op og myldrer frem;
De klinge, bæve, dufte, gløde, —
Men ak! du aldrig aner dem;
Thi, naar jeg seer dig, og min Aand
Sig i din Ynde dybt tør sænke,
Da er min Tanke lagt i Lænke,
Og Læben — hviler paa din Haand.

Saa tag da Blomsterne, jeg sender,
Og lad dem være mine Bud;
Min Tanke kysser dine Hænder
Med Tak, du Elskede! til Gud.
Hvad ei mit Ord, hvad ingen Klang,
Men kun et Blik dig tolke kunde,
Skal dig de tause Blomstermunde
Forkynde — duftende en Sang!

84.

Min Tanke som en Svale let
Sig over Havet svinger,
Og useet, kjærlig, aldrig træt
Min Hilsen hist dig bringer.

Som Svalen er en bly Natur
Og lider intet Fremmed,
Den bygger helst paa gamle Muur,
Der værner luunt om Hjemmet.

Den gaaer heel ængstlig til sin Fart,
Men skynder sig saa fage
At seile paa sin Vinge snart
I Fredens Skjød tilbage.

Den kan ei trives udenlands,
Sin Røst den der forliiste;
Den eie maa bag Bøgens Krands
Sin Vugge, Seng og — Kiste.

85.

Naar Bølgen langsomt vugger
Sig mod den grønne Strand;
Naar Solens Ansigt dukker
Ned bag det fjerne Land;
Naar gjennem Lunden hæver
Den lune Aftenvind, —
Er det min Aand, der svæver
Og kysser paa din Kind.

Hvad Kildens Vover spille,
Er som min Stemmes Klang;
I Morgenlærkens Trille
Du ane skal min Sang;
Fra Caprifoliens Ranke,
Der aander sød og varm,
Omtsmigrende min Tanke
Sig trænger til din Barm.

Den Orm, som Foden træder,
Besjælede jeg nys;
Den Frugt, din Læbe væder,
Er smeltet ved mit Kys;
Den Bi, der om dig surrer,
Bær Sødme fra mit Bryst;
Skovduen hist, som kurrer,
Har lært det af min Røst.

Thi det mig mon forlene
Den Gud, som mig har kaldt,
I Løndom at forene
Mig med Naturens Alt.
Hvorhen dit Blik du skikker,
Et Vink du fra mig faaer, —
Og du er aldrig sikker,
Ihvor du gaaer og staaer!

86.

I Skovens Høisale Falken graae
Tør bygge med trøstigt Mod;
Men jeg har ikke en Qvist, hvorpaa
Jeg hvile kunde min Fod.

Bag dunkle Buske, saa luunt i Løn,
Der lægger sig Hjort og Hind;
Men jeg har ikke den Tue grøn,
Hvor jeg kunde svale min Kind.

Naar Blomsten græder, i Luftens Strøm
Dens Smerte vorder saa kort;
Til mig der naaer ingen Aande øm
For at veire min Taare bort!

87.

O, hvergang min Tanke til dig gaaer,
Gjør du evigt mit Hjerte glad! —
Du lagde en Lok af dit blonde Haar
Paa det friskeste Rosenblad;

Og tæt — saa tæt ved mit Hjertes Ild,
Der flammer med Guddoms-Magt,
Snart mild og stille, snart stærk og vild, —
Der blev da din Haarlok lagt.

Dog Bladet visned og blev til Smuld,
Men Lokken er blank og blød;
Den kunde ret, som det fineste Guld,
Udholde den stærkeste Glød.

Jeg elsker den Lok af dit blonde Haar,
Vi følges saa trofast ad;
Og hvor vi saa vandre, og hvor vi staaer,
Gjør du evig mit Hjerte glad.

88.

Der var Roser i Dale,
Og Violer bag Hæk;
I de løvrige Sale
Var der Qviddren og Tale
Af Fugl og af Bæk.

Som den smidigste Slange
Gik de Bølger i Bugt;
Og det svæved som Sange
Over Hauger og Vange
Fra Blomst og fra Frugt.

Der var Ranker, som binder
Til Himlen vor Jord;
Der var blussende Kinder,
Der var deilige Qvinder
I Sal og ved Bord! —

Men af Alt, hvad jeg hørte,
Og af Alt, hvad jeg saae,
Var der Intet, mig rørte,
Mig min Tanke did førte,
Hvor jeg selv ei kan naae!

89.

Jeg holder fast ved dig, saalænge
Som kun een Gnist udi mit Bryst
Vil holde spændte Sjælens Strænge
Til Klang i Livets Sorg og Lyst.

Jeg holder fast ved dig, — et Anker
For mig paa Livets øde Hav,
Og uden hvilket mine Tanker
Forlængst var vendt til Død og Grav.

Jeg holder fast ved dig, og lider
Og lever, som min Skjebne vil;
Men dig det er til alle Tider,
Som Hjertets Længsel iler til.

Jeg holder fast ved dig, og haaber,
At Fremtids Blomst blev vandet smukt
Af tusind Timers bittre Draaber
For sødt engang at bære Frugt.

Jeg holder fast ved dig, og ikke
Jeg viger fra mit Hjertes Tro,
At Himlen os engang vil skikke
Paa Jorden end til yndig Ro!

90.

Du lader Ingen vide,
Om du er lykkelig?
Men, hvis du skulde lide,
Betro det da til mig.

Jeg vil din Kummer gynge
Som Barnet, der er sygt;
Jeg vil den Sange synge,
At den kan slumre trygt.

Saa roligt skal den hvile
Og glemme Taarens Bad;
Saa venligt skal den smile
Og drømme, den var glad.

Thi ak! paa Livets Strande
Langs Verdens vilde Strøm
Er Smerten kun det Sande,
Men Glæden — er en Drøm.

91.

Naar Dagen er bortgangen
Og Natten falder paa,
Og alle de smaa Stjerner
Paa Himmelbuen gaae;
Da slumrer vel mit Øie,
Men Tanken iler frem
Og søger gjennem Drømmen
Til sit elskede Hjem.

Naar Solen atter straaler,
Da taler vel min Mund;
Det synes, som jeg er der,
Men ak! det synes kun;
Thi mens min Tunge taler,
Mit Hjerte iler frem
Og søger gjennem Sværmen
Til sit elskede Hjem.

Til varme Syd er fløiet
De muntre Fugles Chor;
De trætte Blade søge
Til den moderlige Jord;
Og Træets Frugter finde
Saa luunt et Vintergjem, —
Min Tanke og mit Hjerte —
Skal de aldrig finde hjem?

Urolig er min Slummer,
Ustadig er min Gang;
Og fjernt fra Harpens Strænge
Flygter modløs min Sang;
Min Tanke og mit Hjerte —
Ak, vil du huse dem?
I Himlen og paa Jorden
De har ei andet Hjem!

92.

Liig efterladte klare Foraarstanker
I hendes Vindue dufter sødt en Klynge
Af Blomster, og om Karmen slynge
Sig op og ned de lette, grønne Ranker;

Der er saa tyst! men for det Indre sanker
Sig Vaarens Genier; de flagre, synge,
De Vintrens dybe Alvor mildt forynge,
Saa Haabet grønnes, Hjertet saligt banker.

Men hvert et Blad, der yndigt sig udfolder,
Har Søstre jo, saa levende, saa hulde,
I hendes Barm, og der de Vaarfest holder.

Selv Nattens Storm og Vintrens barske Kulde,
Som Blomsters Fald og Død saa grusomt volder,
Blev mild og svag, hvis den sig nærme skulde.

93.

De gamle Sagn fortælle
Os tidt, at hvor man saae
Paa eensomt Sted fremvælde
En natlig Flamme blaa,
Der laae en Skat begravet,
Og Himlen havde blid
Med Lykke Den begavet,
Hvis Skjebne drog ham did;
Men var han end beslægtet
Med Aanden, Skattens Vagt,
Han kun ved Naade mægted
At faae den i sin Magt! —
Dit Øies Blaae er Flammen,
Dit Hjerte er min Skat, —
Og Alt jo træffer sammen,
Som Sagnet det har sat.

94.

Paa Sorgens skumle Kyst min Tanke strander,
Udtørret staaer om Dagen Livets Kilde,
Om Natten martres jeg af Drømme vilde,
Og Taaren Kindens güstne Lilie vander;

Som en forvildet Fugl, min Aand sig blander
I Verdens Larm, omsonst den troer at stille
Sin Uros Vingeslag, men ak! forsilde —
Den synker snart, og Værket stille stander.

O, Du, hvem Himlen mig til Smertens Svale,
Til Livets Fred engang har naadigt givet, —
Skal reent jeg savne dig, dit Blik, din Tale?

Som Solens Blink kan atter reise Sivet,
Som Duggen qvæger Blomsterne i Dale, —
Et Ord, et Blik af dig gjengav mit Livet.

95.

Velsignet Skibet være,
Velsignet Havets Vand,
Som venligt vilde bære
Dig atter til vor Strand.

Velsignet hver en Luftning,
Der svæved om din Kind;
Velsignet hver en Duftning,
Som qvægede dit Sind!

Velsignet i det Fjerne
I Himlens Herlighed
Den klare, fromme Stjerne,
Som dig tilsmilte Fred!

O, turde jeg nu tilhviske
Dig alle Blomster-Ord,
Som altid lige friske
Her i mit Hjerte boer!

Ak, mangen Nat er svundet,
Og mangen bitter Dag,
Mens jeg, i Smerte bundet,
Har talt mit Hjertes Slag.

Mens fjernt i Sorgens Øde,
Mit Blik ei Hvile fandt,
Saa mine Tanker døde
Og Haabets Fakkel svandt.

Jeg kunde mig ei værge
Mod Smerter og mod Savn;
De lod sig ei besværge
Selv ved dit kjære Navn.

Jeg mægted ei at frie mig
For Sorgens Trylleri, —
Og Timen foer forbi mig
Med intet Indhold i.

Men nu — du bringer Freden?
Ei sandt? du har ei glemt,
At du for Evigheden
Har mig dit Hjerte gjemt?

96.

Mig Himlen var saa vild og graa,
Der var ei Stjernelys derpaa;

Men Stormen gik, og Bølgen slog;
Mit Skib hen over Havet jog.

Ledsaget kun af Sorg og Savn,
Jeg saae ei Haab, jeg fandt ei Havn.

Jeg saae ei Land med Skoves Ly,
Ei Kyst, hvorhen jeg turde tye.

Høit Vinden peeb — som Haan det klang, —
Det var en bitter Dødesang.

Jeg var saa mat, og i min Sjæl
Bevæged sig en Drøm saa fæl.

Den lokked mig — jeg slap mit Roer, —
Nær var jeg styrtet overbord! —

Da lød din Røst, — den var saa øm,
Den vækked mig af Dødens Drøm.

Den kaldte mig — jeg tog ei feil!
Sig Havet jævned til et Speil.

Skydækket i det Fjerne sank,
Og Himlen vinked, klar og blank.

Du kjendte Stjernen, som var sat
Til Leder os i Livets Nat.

Du sad hos mig paa Skibets Stavn,
Du vidste Vei til Kyst og Havn.

Du peged paa en stille Bo,
Og hviskeď: „Der vi finde Ro!"

Og Haand i Haand, og Kind ved Kind
Vi vandred sagteligt derind.

Imod os kom den lune Luft,
Heel fyldt af Elskovsrosens Duft.

Og Fredens stille Engel gik
Imøde os med milde Blik.

Hver Lænke brast, som Sjælen bandt;
Hvert Smertens Mindeblad forsvandt.

Hver Glæde vaagned, der var glemt,
Og Livets Harpe fandt vi stemt.

Og den skal klinge, mens vi glad
Den lange Vandring følges ad.

Og den skal klinge, naar vi To
Indtræde i den sidste Bo.

97.

Ifald i Hjertet, dybt derinde
Med Sjælens Blik du kunde see,
Da vilde du mit Valgsprog finde:
Constance et fidélité.

Thi skal med Kraft jeg Vaaben bære
I Kamp med Livet og dets Vee,
Da maa min Kjækheds Feltraab være
Constance et fidélité.

Frygt ei, at Verden skal mig lokke
Med Rosers Ild, med Liliers Snee;
Nei, Intet i mit Bryst kan rokke
Constance et fidélité.

O, skal vi bygge os et Eden
Paa Jorden her, da maae der Tre
Os styrke, nemlig: Kjærligheden,
Constance et fidélité.

98.

Jeg længes efter dig, min Ven!
Og kommer du ei snart igjen,
Saa maa jeg plat forsage;
Mit Liv har mistet al sin Duft,
Det trykker som en Tordenluft,
Og Sangen bliver Klage.

Vort Huus er mig saa luunt og godt
Som Tommelidens Tommeltot,
Naar du kuns er derinde;
Men er du borte, uden Ro
Min Tanke flagrer fra sin Bo
For alle fire Vinde.

Jeg længes, ak! saa inderlig,
Dig, faur og fiin og elskelig,
Tæt til mit Bryst at trykke;
Du dufterige Blomsterskud,
Mit sikkre Leidebrev hos Gud,
Mit Livs, min Tankes Smykke!

99.

Naar dine bedste Tanker følge
Med Kirke=Hymnens Himmel=Gang;
Naar i den stærke Tone=Bølge
Du blander fromt dit Hjertes Sang;
Naar du paa Bønnens Vinger hæver
Til Fred og Frihed høit dit Sind,
Og over Jordens Mulm du svæver
Og skuer glad i Lyset ind; —
O, kast da og dit Blik tilbage,
Og væk mit Minde i dit Bryst,
Og lad mit Billed med dig drage
Til Kilden, hvor du øser Trøst!
Der, hvor dit Hjerte selv du tvætter,
Saa Tanken bliver stærk og reen,
Jeg veed, du ikke mig forgjetter,
Men vor Fortrøstning vorder een!

100.

Du lykkelige, spæde Dreng!
Tilgiv, ifald jeg dig misunder.
Idag hun træder til din Seng,
Hvor ubevidst endnu du blunder.

Hun bøier sig saa kjærligt ned,
Og lader dine Øine drikke
Velsignelse og himmelsk Fred
Af de usigelige Blikke.

Hun smiler, og hun løfter blødt
Dig paa de svanehvide Arme,
Hvor du saa inderligt, saa sødt
Tør ane hendes Hjertes Varme.

Hun bærer ømt dig i sin Favn
Til Hallen hist, til Frelsens Kilde,
Og nævner første Gang ved Navn
Dig med sin Røst, den rene, milde.

Mig har hun og velsignet kjært
Og aabnet mig sit Øies Himmel,
En Tro saa fast har hun mig lært
Udaf sit Hjertes Tankevrimmel.

Hun og har hævet mig i Favn
Fra Mørket op til Morgenrøden;
Hun og har opkaldt mig ved Navn,
Der revet har min Sjæl fra Døden.

101.

Natten var mild og kjær,
Stille og dunkel,
Skjult var bag Skyen hver
Stjernes Karfunkel.
Vi var saa ene!
Lindenes Grene
Sagteligt svæved vort Vindve forbi —
Alt var en sød Melodie.

Vi var saa ene med
Os og vort Hjerte;
Urørt forbi os gled
Mindet om Smerte,
Mindet om Storme;
Nagende Orme
Glemselindhylled' i Dvale jo laae —
Der var kun Eet, som vi saae.

Smeltet til Eet var jo
Livsfyldens Kerter,
Eet vare begge to
Bævende Hjerter;
Flettedʼ som Ranker
Eet vore Tanker;
Eet var vor Himmel, vor Tro og vort Haab,
Eet, som vor Kjærligheds Daab.

Drømmende vugged vi
Som over Havet,
Bækkende Sukket, i
Længsel begravet;
Hilste vor Stjerne,
Som fra den fjerne
Evighed havde formælet vort Navn, —
Salige, Favn udi Favn!

102.

Du er som Brød, det grove — fine,
Hvoraf man aldrig bliver kjed;
Du er som rene, gamle Vine,
Hvorved man aldrig vorder leed.

O, din Gestalt! saa ædel, kraftig,
Saa egen og saa yndefuld!
Din Aand, en Drue stærk og saftig,
Begeistrende og riig som Guld!

Jeg elsker dig, til Døden meier
Engang med skarpen Lee mit Siv,
Du Eneste, mit Hjerte eier,
Min Styrke, Næring og mit Liv!

Jeg hader hver, som blot i Tanken
Paa Veien til dit Hjerte gik;
Som med den mindste Hjertebanken
Sig soled i et flygtigt Blik.

Jeg hader hver, som blot har vovet
At troe, dit Smiil var ham bestemt!
Med Fryd jeg saae hvert saadant Hoved
I Dybets evige Mørke gjemt.

103.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
Du tilkaster mig straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
Og paa din Deilighed jeg troer.

Var jeg kunstfærdig, var jeg Maler,
Du skulde see dig, naar du taler,
Du skulde see dig, naar du leer;
Din Alvor kjæk jeg vilde tegne,
Min Pensel skulde stolt opregne
Alt, hvad mit Øie henrykt seer.

Jeg seer hver snærpet Dame og Herre
Forbauset Øinene at opspærre
Og Munden, saa høit som de kan;
Ja, de er færdige at tabe Veiret!
Mit Billed er godt, jeg har seiret!
Jeg har malet frit, — som en Mand.

Naar jeg hedt til mit Bryst dig trykker,
Og med Roser din Kind jeg smykker,
Troer du da ikke, jeg seer klart?
Mit indre Syn mig ei svigter,
Hvert Suk, hvert Kys er en Digter,
Hvem din Skjønhed er aabenbart.

Vi er Støv! Det er vist, vi skal svinde!
Men veed du ei, du min Veninde!
Udødelig er den skjønne Form.
Den bestaaer, skjøndt Stoffet henfalder,
I en evig, ungtblomstrende Alder
Som en høi, guddommelig Norm.

Dine Skuldres født smægtende Hvidhed,
Dine Lokkers blonde, rørende Blidhed,
Ak, det er ei det, som bestaaer;
Men Mindet, som evigt kan nyde
Alt, hvad de Hieroglypher betyde, —
Mindet — det tæller ei Aar.

Tanken er stærk; men Livsminuttet
Ville vi bruge, før det har sluttet
Sig til den lange Række, der svandt;
Timen, som vore Længsler fødte,
Mens Taarerne randt og Hjerterne blødte,
Timen, som vore Sjæle forbandt.

Timen, som mine Arme lukked
Om dig, og min Luetørst slukked
Og tændte den kraftigt igjen;
Timen, som kaldte vort Liv tillive,
Skal til en Evighed blive,
Og vi vorde evige ved den.

I dig en Rigdom mig drømmer,
En Yndigheds Fylde udstrømmer,
En Skjønheds utømmede Væld!
O, vend dog dit Hoved, jeg beer dig!
Ak, fra hvad Side jeg seer dig,
Vidunderligt tryller du min Sjæl.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
Du tilkaster mig de straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
Og paa din Deilighed jeg troer.

104.

Hvor Skoven meest var øde
I Skyggen dunkelgrøn,
Der sad jeg med min Elskte —
Med min Elskte i Løn.

Der stod ei blaae Violer
Og ingen Rose rød,
Der pranged ingen Lilie
Alt udi Skovens Skjød.

Dog saae mit Øie Lilien,
Og Rosen rød det saae,
Dog qvæged sig mit Hjerte
Sødt ved Violens Blaae.

Der sang vel ingen Smaafugl,
Men Alt var tyst og dødt;
Dog klang det for mit Øre
Saa usigelig sødt.

— Og blev Alverden øde
Og misted Liv og Lyst,
Hun ved min Side skabte
Alverden i mit Bryst.

105.

Mens sorgfuld jeg mig her har sat
I Ly af Lindens Kroner,
Kling, Cithar! i den tause Nat
De allersødeste Toner.

O, Cithar! væk din milde Klang,
Mens Nattens Stjerne smiler,
Og send en sagte Buggesang
Did, hvor en Moder hviler.

Og det uroligt ømme Sind
I søden Søvn du vugge;
Aand Taaren bort fra hendes Kind
Og stands de bittre Sukke.

Er hun end taus, er Øiet lukt,
Jeg veed dog, Hjertet vaager;
Jeg veed, hvorhen dets milde Flugt
Gaaer gjennem Livets Taager.

Det vandrer over Mark og Eng,
Hen over Havets Vover,
Did, hvor den lille, kjære Dreng
I Nattens Favntag sover.

Og som hans Engel kjærligt hun
I Slummer ham maa dysse,
Mens paa hans Øine, Kind og Mund
Hun trykker søde Kysse.

Hun sidder ved hans Leiested
Og pleier tro, med Smerte
Den Sæd, som selv hun lagde ned
I Drengens spæde Hjerte.

Hun vogter hver en Plante ømt,
Hvis Frø hun ham har givet,
Saa hvad han mener, kun var drømt,
Skal bære Frugt i Livet.

Saa trykker hun ham til sit Bryst
Med Veemod og med Glæde,
Og skjenker ham saa sød en Trøst,
Ifald han vilde græde! —

Et Baand, et helligt, er der lagt
Imellem ham og hende;
Ei Verdens Bud, ei Himlens Magt
Kan skille disse Tvende.

Paa hiint usynligt stærke Baand,
Som Engle trygt bevare,
Gaae Tankerne fra Aand til Aand
Liig Demantperler klare.

Men dybt vil præges i hans Barm
Hvert Ord, og hendes Stemme
Har tændt hans Sjæl en Fakkel varm,
Som aldrig han vil glemme.

Og Gud bevare vil den Skrift,
Den hellige Kertes Lue,
Og naadigt svække hver en Gift,
Som vilde hans Hjerte true! —

Nu har jeg sjunget! — sorrigmat
Mit Strængespil jeg slænger;
Ustandset i den tause Nat
Min Taares Væld fremtrænger.

106.

Jeg hader dem, de lange Dage,
Med deres tusind Speiderblik;
See, Solens Heste træge drage,
Som det til Liigparade gik;
See, Alting vaager, Alt sig rører
I en forvirret Assemblee,
Mens alle spændte Øren hører
Og alle skarpe Øine see.

Jeg elsker dem, de lange Nætter
I deres sorte Himmeltelt,
Hvor Mulmet sig paa Thronen sætter
Med Stjerner i sit Vaabenfelt;
Som hvert forundret Øre lukke,
Hvert Øie hylle tæt i Slør,
Som rede Trygheds bløde Vugge
Og laase Sikkerhedens Dør.

O, Sangens Gud, du, Solens Herre!
Driv rask med Svøben paa dit Spand,
Og skynd dig med din gyldne Kærre
Langt bort fra dette lille Land!
Din Søn skal ei din Naade glemme,
Men prise yndeligt dit Navn,
Og nævne dig med henrykt Stemme,
Tryg i en sød og sikker Havn.

107.

Læg Vedbendranken om min Hat
Med dine kjære, kjære Hænder!
Den kjøler, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

Af Laurbær har jeg ingen tjent;
De er og her tillands saa rare.
Tidt var det maadeligt bevendt
Med dem, som stoltelig dem bare.

Et Egeløv er sagtens smukt;
Men nuomtide sees Hveranden,
Som fine smaa Bedrifters Frugt,
At faae en Agernkrands om Panden.

Vi Alle Tornekronen faae
I Livet med fra Morgenrøden;
Dog Roserne, som er derpaa,
Gjør, at den bæres let til Døden.

Men Vedbend er mit Hjerte kjær,
Dens mørke, stille Blad ei pranger;
Den hyggelig og trofast er, —
Den passer netop for din Sanger!

Den svale Vedbend paa min Hat,
Omlagt af dine kjære Hænder,
Skal kjøle, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

108.

Min Sang er mat. Jeg føler, Tiden tvinger
Min Tankes lette Flugt, og langsomt trænge
Sig Tonerne fra Cithrens sløve Strænge,
Paa Musens Skuldre voxe Svanevinger.

Paa Vei til Stjernen jeg mig aldrig svinger,
Jeg er et Jordens Barn — og var det længe —
Og Jorden længe gav paa Mark og Enge
Mig hver en Blomst, hvert Blad, som jeg dig bringer.

Lad Stjernen sidde da! — Jeg plukker Rosen,
Jeg bukker ydmygt mig mod hviden Lilie
Og Glemmigei, som tindrer frisk ved Mosen.

Jeg veed, du følger mig paa denne Vandring,
Thi Trofasthed er Sjælen i din Villie,
Den har ei Deel i Tidens raae Forandring.

109.

Man skal i Tide trække sig tilbage;
Thi det er ikke godt, naar Folk tør sige:
„Mon ikke snart af Dyret han vil stige?
Det slaaer ham af nok een af disse Dage!“

Derfor tilfods jeg videre vil drage
Og mig saa lempeligt fraVeien snige;
Jeg selv har intet Dygtigt meer at sige,
Og Folk vil ikke høre, men kun vrage.

Jeg krænger rask af mig de slidte Pjalter,
Paa Vingehestens Hals jeg slipper Tømmen,
Saa Ingen meer kan see, jeg var „bestalter“.

Til vaagent Liv jeg reiser mig af Drømmen,
Der gjøgled, mens jeg laae ved Gudens Alter, —
Snart naaer jeg paa min Vandring Lethe=Strømmen.

110.

Men saa — jeg nægter ei — var det ret yndigt,
 At høre Dannerfolk paa Mark og Enge
 Udbryde ængsteligt: „Han tier længe!
 Mon han ei synger meer? det var dog syndigt!“

Jomæn! Jeg hører Tiden tale myndigt:
 „Du har nu klinket meer end nok paa Strænge!
 „Nu maa du holde op! De Sjæle trænge
 „Til noget Andet, Nyt og mere Fyndigt.

„Forfængelige Gjæk! hvor tør du haabe
 „Af Mindets Capital at trække Renter?
 „Den Regning uden Vert er gjort, du Taabe!

„Veed du, hvor kort en Navneklang kan vare?
 „Her findes Kammerherrer, ja Studenter,
 „Som Helge kjender ei, og ei Gulnare.“

111.

Da ubevidst jeg sang og sad alene
Med mine søde Drømme, vilde Tanker,
Som Druen hænger mellem bløde Ranker,
Og Fuglen gynger paa de svaie Grene;

Da rørtes mange Hjerters haarde Stene,
Jeg var dem som en Kro, hvor Viin der vanker,
En Liremand, der Smaabørn om sig sanker,
De jubled, sang og sprang som unge Rene.

Men da jeg siden selv fik Tro paa Tingen,
Da jeg fik Snuen af, hvad der beruste
Den ædle Flok til Syngen og til Springen;

Da hjalp det ei, hvad Deiligt jeg opsnuste,
Da hjalp det ei, hvor høit end Strængen bruste,
Nu synge Faa kun med, nu dandser Ingen.

112.

Jeg vil ei trøste mig som Andre flere,
Der sige: „Vi er Lykkens Kjæledægger!
„Det gaaer saa haardt ei til, som Præsten præker,
„Vort Navn vil nok i evig Glands brillere!"

Den Trøst, jeg har, — som Tid kun kan formere —
Er Hun, som let min Sang i Barmen vækker.
Hun en taknemlig, venlig Haand mig rækker,
Paa hendes Bifalds-Smiil jeg tør fidere.

Dig vender jeg mig til, naar grant jeg føler,
At Modet trækker ind de trætte Vinger,
Og Verdens Aandepust for barsk mig kjøler.

Til dig jeg tyer, naar Alderen mig tvinger,
Og Tanken altfor træg i Hjertet nøler, —
Thi du er ung! — og Ungdom du mig bringer!

113.

(En Stemme fraoven.)

„Jeg reiste mig saa let fra Smertebaaren,
Jeg kastede mit Klædemon, det tunge;
Men nu er mine Øine atter unge,
Min Kind, min Læbe blomstre, som i Vaaren.

Jeg saae mig henrykt om; jeg tørred Taaren,
Jeg hørte dem et sødt „Velkommen!“ sjunge.
Nu kan jeg sige dig med ydmyg Tunge,
Til hvilken Fryd og Fred jeg er udkaaren.

O, søde J—! hold op at græde!
Hvad veier al min Qval nu, den er svunden,
Mod denne min unævnelige Glæde!

Min moderlige Søster! du skal vende
Dit Sind fra Sorgen, og med Smiil paa Munden
Din Tak til Gud for den Frigjorte sende.“

114.

Hen over Sneen sprang og løb
Det lille Dyr i bløde Skind;
Den Samojed i lodne Svøb
Paa Ski bagefter som en Vind.

Han i sin Slynge fanget fik
Det lille Dyr i bløde Skind;
Og rask hans Fart til Hytten gik
Hen over Sneen som en Vind.

Og da han havde bælget af
Det lille Dyr dets bløde Skind,
Han sine Hunde Kroppen gav,
Men sendte Czaren Pelsen ind.

Og Czaren strax sin Skude lod
Vel laste med de bløde Skind;
Befaled saa sin Skipper god
At sætte ud for Veir og Vind.

Den Skipper styred da sin Stavn
Paa Bølgen ud for Veir og Vind;
Saa løb han ind for Kjøbenhavn
Alt med de tusind bløde Skind.

Paa hviden Havsand just jeg stod,
Da han i Havnen lagde ind:
Og hør mig nu, du Skipper god!
Hvad har du vel i Lasten din?

„For mig har Ilder, Ræv og Maar
„Og Bisam, Zobel, Hermelin,
„Samt Egern med de staalgraae Haar,
„Afført sig deres bløde Skind.

„Kom! Alt, hvad her jeg har tilfals,
„Jeg viser dig, — træd kun herind!
„See, om din Elsktes Svanehals
„Du svøbe eet af disse Skind."

Da gjorde jeg min Arm saa lang
Og greb til dette bløde Skind,
Det samme just, der løb og sprang
Hen over Sneen som en Vind.

Det er saa fiirligt og saa blødt,
Og mod den lumske Østenvind
Det skjærmer godt og luner sødt
Omkring din Skulder, Hals og Kind!

115.

O, Stilhed! tankerige Ord!
Saa vækkende, som Sangens Muse;
En Magt, liig Druens, i dig boer,
Til sødt mit Hjerte at beruse.
Hver Blomst, min Sjæl fremlokket har,
Mens næppe selv jeg ret forstod mig,
Du i din Favn til Daaben bar,
Før den blev Andres og forlod mig.

Du salte Hav! med Skjel og Ret
Dit Høimod bør mit Hjerte prise,
Som du saa tidt har reist, naar det
I Qval var nær ved at forlise.
Og altid undres jeg, at saa
Vidunderlig en Kraft du eier;
Hvor vild end Kampen var at slaae,
Du kjæmped med, og vi vandt Seier.

I Mægtige har dobbelt Krav
Paa Tak, som Jer min Sang vil sende;
Vær takket, Stilhed! du, o Hav!
For Lægedom I bragte hende!
I skjenked hende Kraft og Lyst,
Saa Blod og Aand harmonisk stemme;
Og kjærligt qvæged I det Bryst,
Hvor alt mit Hjertes Liv har hjemme!

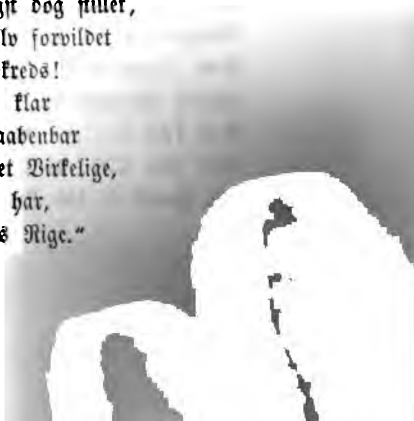

116.

Det er nu engang i sin Orden,
At jeg maa holde mig til Jorden.
Jeg ræddes altid for det Dybe,
Og skjøndt jeg ynder ei at krybe,
Saa svimler jeg dog i det Høie;
Og derfor maa jeg Jorden pløie,
At sige: pløie den æsthetisk
Og høste, hvad jeg kan, poetisk.
Det himmelhøie Grandiose,
Det allerhelvedes Famose
Mig bliver altsaa ganske fremmed,
Og der jeg aldrig føler Hjemmet. —

Men — naar jeg tænker paa, min Kone!
Din huldt fortryllende Natur,
Da sværmer ud, som fra et Buur,
Fra Hjertets Kammer hver en Tone,
Hver Tankeblomst, hvert Blad og Billed,
Og ordner sig omkring dig peent
Og troer sig mere høit og reent,
Om din Gestalt gruppeert og stillet.

Saaledes har de mange Gange
Sig vovet frem og klædt sig paa
Og præsenteret sig, og saa
Gebærdet sig som Digt og Sange.
De har forsøgt en dristig Flugt,
Et Himmelvingeslag, en Svæven
Imod det Høie, og en Bæven
For Skjebnens mørke Blik, saa smukt
Som det var givet dem at bæve
Og sig mod Himlens Blaae at hæve! —
Men, see! det var dog Skyggen kun,
En svag Reflex af Hjertets Grund,
En Duft kun fra en Honningkube,
Et Støv kun fra en gylden Grube,
Men ikke det, som jeg har villet;
Og Alt, hvad jeg mig voved til,
Blev som et natligt Alfespil,
Hvor mig Titania fik drillet.
Jeg greb og — greb; men ei tilfreds
Jeg blev ved nogen Fangst dog stillet,
Jeg skammed mig, og halv forvildet
Jeg stod som i en Tryllekreds!
Og aldrig blev mig mere klar
Den Sætning, som jeg aabenbar
Har gjort til min: „Det Virkelige,
Hvori sin egen Rod man har,
Ei tvinges ind i Sangens Rige."

Og aldrig har jeg følt det bedre,
End naar jeg sad hos dig, min Viv!
At det umuligt er et Liv
At give Glands ved Svanens Fjedre, —
Et Liv, der selv er Poesie
Med Kjærlighed, med Sorg og Lykke,
Et venligt Genre=Maleri
Med Lys og hver nødvendig Skygge!
I slig en kunstlet Form at sige
Det ganske Ubeskrivelige,
Hvori mit Væsen, evig bundet,
Gaaer op, — det har jeg aldrig kunnet!
— Men — elske dig, og elske Alt,
Hvad i dig lever huldt og røres,
Hvorved til Liv du har mig kaldt,
Hvorved mit Liv til Liv først gjøres;
Velsigne dig, hvem Naadens Gud
Mig sendte, som sit eget Bud;
Velsigne dig for Ord og Smiil,
Der sløved Smertens hede Piil;
Velsigne dig for Taaren selv,
Som, hjertelettende og mild,
Afleded Sorgens vilde Elv:
Det kan jeg, — men jeg kan det kun
Med stille Ord, naar Mund ved Mund
Mit Hoved til din Kind jeg lægger! —

— O, lev! fat Mod, min hulde Trøst!
Lad Sorgen slumre i dit Bryst!
Og Herrens milde Engleskare
Vor Fremtids Vandring vil bevare.

117.

Her paa Deilighedens bløde
Græs skal dine Fødder gaae,
Og i Krattets Læ, du Søde!
Dine Tanker Hvile faae.

Du skal Skovens Duft indaande
Som en Æther, stærk og sund,
Og bortdrømme Livets Vaande,
Og dets Lysglimt mindes kun.

Hist paa denne grønne Banke
Og ved Søens slebne Glar
Skal dig blomstre mangen Tanke,
Som sin Sæd i Hjertet har.

Med dit Øie skal du følge
Skyen, Fuglen, naar paa Flugt
Over Dal og Bjerg og Bølge
De hensvæve, kjækt og smukt.

Speil dig i den frie Himmel,
Duk dit blonde Hoved ned
Mellem Markens Urtevrimmel,
Fyld dit Hjerte der med Fred.

Lad hvert Blomsters milde Blikke
Lifligt dig til Sjælen gaae;
Deres Smiil, det lyver ikke,
Det kan du just stole paa.

Som en Daa spring ned ad Skrænten,
Læg dig blødt paa denne Høi,
Følg ad Himlens Blaa med Glenten,
Som nu over Skoven fløi! —

Og det hele, skjønne Billed,
Fuldt af Glands og Farvepragt,
Skal i Hjertet staae opstillet
Med sin hulde Tryllemagt.

Det skal qvæge, det skal styrke,
Sende Straaler i dit Sind,
Naar i Vintrens Slud og Mørke
Atter vi er dragne ind. —

Elskede! hvem mine Tanker
Er en evig trofast Bo,
Naar dit Hjerte roligt banker,
Banker ogsaa mit i Ro! —

118.

Jeg havde med min egen Pen
Et Billed alt forsøgt,
I lette Omrids kastet hen
Med al den Kunst og Kløgt,
Jeg har i Eie, — men da kom
Paa Himlen Sky ved Sky,
Saa jeg det maatte gjøre om
Og tage fat paany.
Du veed jo nok, naar Skyen tæt
Bedækker Himlens Blaae,
Da vil med Pensel og Palet
Det ikke rigtigt gaae! —
Min Himmel, du! naar Sorg og Vee
Omskygge grumt dit Sind,
Da kan jeg ingen Farver see,
Thi Taaren gjør mig blind! —

Saa laante jeg et fremmed Blad,
Som ei du vil forsmaae!
Men, naar jeg seer dig rigtig glad,
Skal du mit eget faae.

Dit eget var det rette Ord,
Som her jeg burde sagt;
Hver Blomst, der fra mit Indre groer,
Har du jo selv frembragt.
Naar tidt min Sjæl var Nat og Død,
Du vinked ved et Bliv!
Og lokked frem af Intets Skjød
En Dag, et Blomsterliv.
O, bliv ei træt! men med dit Ord
Beving mig til min Flugt,
Og lad dit Blik min Blomsterflor
Bestraale varmt og smukt.

See, Verden er vel kold og haard,
Uskaansom er dens Haand;
Som Hagel grusomt den nedslaaer
Os Livets Lilievaand;
Dog, hvis min Tanke har en Høst,
Som du vil vogte paa,
Har jo mit Hjerte dog een Trøst,
Som aldrig kan forgaae!

119.

Naar Fødselsstjernen tindrer ned,
Og Hjerte-Festen er bered,
At bære frem man venligt stræber
De bedste Ønsker, som man veed,
Fra Hjertets Grund, med milde Læber!
I mine hundred Sange, vist
Man kunde næsten troe, tilsidst
Jeg havde tømt den hele Fylde.
Med Liliens Green, med Rosens Qvist,
Kort Alt, hvad Tanken kunde trylle,
Jeg lod mit Ønske sig indhylle.
Men — aldrig tømmes i min Sjæl
Den Flor, der blomstrer, dig indviet;
Og aldrig standse kan det Væld,
Der, forhen bundet som en Træl,
Ved dig fra Mørket blev udfriet!
Og skjenker jeg dig da mit Liv —
(Det kaldes kun et Pust i Siv,
En Harmonie af Fryd og Klage) —
Saa giver jeg dig kun tilbage

En Deel af det, du ved hiint „Bliv"
Fra Dyb og Mørke monne drage!
Hvor haardt den ydre Verden end
Som med en Alders Vægt kan tynge,
Du veirer dog dens Byrde hen,
Din Kjærlighed kan Alt forynge.
Er Livets Storm end grum og vild,
For mig den tjener dog kun til
End fastere hiint Baand at slynge,
Der gjør min Vandring tryg og mild;
Den livner kraftigt Hjertets Ild,
Den Ild, som aldrig slukkes ud.
Den blev mig sendt ved dig fra Gud,
Den blev mit indre Liv, min Styrke!
Han bød: bliv Lys! — og intet Mørke
Paa dette Lys kan gjøre Brud.
Det følger mig, hvor jeg maa vanke,
Selv hist, hvor Livets Lys gaaer ud. —

Til Pulsen holder op at banke,
Jeg hviler trygt i denne Tanke!

120.

Modtag en Kreds af smaa Veninder!
De har vel ei saa friske Kinder,
Som naar i Haugen frie de staaer;
Men deres Smiil dog altid minder
Dig lidt om Sommer og om Vaar.

De veed jo, hvor de er dig kjære,
At du vil holde dem i Ære,
Saalænge som det kan gaae an;
Og deres Tak de dig frembære
Ved Duft og Smiil, saagodt de kan.

De veed, at i Orangens Lande,
Paa Laurbærklædte, fjerne Strande
Du drukned fast i Blomst og Blad;
At paa St. Gotthards Skaldepande
Kjærminderne du hilste glad.

Blandt dine egne kjære grønne
Smaabørn, der snoe sig ranke, skjønne,
Du som en kjærlig Moder gaaer;
Og med et Veemodssmiil de lønne
Dig for den Pleie, som de faaer.

Og naar du, hvid som Sneen, hviled
Paa Skrænten hist, og Solen smiled
Til dig i Skyggens grønne Favn,
Og dine ømme Tanker iled
Til Ham, som er dit Hjertes Savn;

Da dvæled dog dit Øie gjerne
Ved mangen fattig Blomsterstjerne,
Der tindred ved den bratte Sti;
Med kjærlig Hu du kunde værne
Om Skjønheds-Rigdommen deri!

Lad disse Vinterbørn, du Kjære!
Dig da en lille Hauge være,
Saalænge som det kan gaae an;
De deres Tak dig vil frembære
Med Duft og Smiil, saa godt de kan!

Dem gaaer det da, som mine Sange:
Da de var frodige og lange,
De tryllede jo sødt din Hu;
Nu er de vinterblye og bange, —
Og dog du elsker dem endnu?

Lad Vintrens Rædsler da kun twinge:
Saalænge Cithrens Bryst vil klinge,
Og jeg en Blomst tør kalde min,
Skal, til min sidste Stræng maa springe,
Hver Blomst og Tone være din!

121.

I din Haand, i den høire,
Der staaer et hemmeligt Brev:
Det er dit elskede Hjerte,
Der saa yndigt det skrev.
Hvergang min Haand du trykker,
Mit Hjerte læser klart,
Hvad kun for dig og mig
Er rigtig aabenbart.

Der lever i dine Øine
Et Digt saa tankefuldt;
Det altid mig bevæger
Saa inderligt og huldt;
Det er saa rigt, mangfoldigt, —
Hvad jeg har lært deraf,
Det selv du aner ikke,
Skjøndt saa gjerne du det gav.

Din Gang er som en kraftig,
Strengt luttret Harmonie,
Der bærer frem for Sjælen
En livsalig Melodie;
Som Aeolsharpens Toner,
Der komme og der flye,
Den aldrig sig gjentager,
Evig lige ung og ny.

O, følg mig med din Tanke,
O, følg mig med din Fod,
Og straal mig fra dit Øie
Sød Fortrøstning og Mod;
Ræk mig din Haand, den høire,
At jeg kan læse fro,
Hvad taus dit Hjerte tænker,
Hvad mit tør haabe og troe.

122.

Du vil vist ei foragte,
Min Hustru faur og fiin!
Det Bedste, som jeg bragte
Fra den gamle Ruin, —
Det Smukkeste, jeg hented
Hid fra den store Stad,
Hvor mange Sekler prented
Saa mangt et Tanke=Blad?

Hvor Capitæl og Sokler
Af Muld sig hæve op,
Ret som de store Knokler
Og Been af Mammuths Krop;
Mens Vaaren, ung, bevikler
Dem Aar ud, Aar ind
Med Roser og Aurikler
Og Viinløvs Silkespind.

Der vandred du fornøiet
Og qvæged sødt i Fred
Din Sjæl igjennem Øiet
Ved al den Herlighed;
Og som ved Aabenbaring
Du fandt saa reen og fri
Det Jordiskes Forklaring
I Kunst og Poesie.

Dit Hjertes Dør staaer aaben
For Kunstens skjønne Drøm;
Det suger ei blot Draaben,
Men rummer den fulde Strøm.
Hvert Frø, du flittig sanker
Af Skjønheds Blomstersiv,
Modnes i dine Tanker
Og smykker huldt dit Liv.

Dig Skjønhed er et Bæger,
En Regn saa mild og sød,
Der styrker og der qvæger,
Der mildner og gjør blød;
Og midt i al din Smerte
Og midt i Livets Nød
Dit gudhengivne Hjerte
Ei Trøstens Kalk forskjød.

Nu sidde vi her hjemme
Ved stille Arnested,
Og Minderne vi gjemme
Og glæde os derved.
Men hvis de kunde svækkes
Og slumre ind engang,
Saa tal, og de skal vækkes
Til Liv igjen ved Sang.

Du vakte i mit Indre
Min Kraft vidunderlig,
Og Sangen ikke mindre
Tilhører dig, end mig;
Saa, hvad din Sjæl bevæger
Og hvad din Aand faaer lært,
I mine Drømme leger
Og bliver mit Hjerte kjært!

123.

Ding, Dang,
Klokkeklang!
Nu segner mat i Graven
Det gamle Aar
Med hvide Haar,
Og brudt er Vandringsstaven.
Det bliver hos de Tusind lagt,
Som holdt paa Jorderige Vagt;
Det har os Sorg og Glæde bragt, —
Vi sige Tak for Gaven.

Ding, Dang,
Klokkeklang!
Nu døbe vi det unge,
Det spæde Aar,
Som Øiet slaaer
Just op, imens vi sjunge.
Dog — det maa vandre uden Navn;
Vi veed ei, hvad det har i Favn.
Hvad bringer det? Fryd eller Savn?
Det Lette eller Tunge?

Kling, Klang,
Bægerklang!
I alle Verdens Zoner
Det unge Aar
En Hilsen faaer,
Et Vivat fra Millioner.
De hilse det med Druens Blod,
De suge Kraft for Haand og Fod,
For mandeligt at tage mod
Dets Rosentornekroner.

Sing, Sang,
Citharklang!
Jeg raske Greb vil tage!
Jeg veed en Barm
Saa kjærlig varm,
Hvorhen min Sang tør drage.
Som Solen skinner paa et Glar
Gjenstraalende saa reen og klar,
Saa faaer min Sang et yndigt Svar
I Smiil og Ord tilbage!

124.

See, nu er her svalt og stille
Over Sø, i Skov, paa Vang;
Droslen har nu gjemt sin Trille
Til den næste Foraarssang.

Ak, hvor skjønt det end kan være
Paa en venlig, fremmed Kyst,
Glemmes aldrig dog de kjære
Vidner til vor Ungdoms Lyst.

Vi har ingen stride Strømme,
Ingen Fos med vild Musik,
Men en Skov med dunkle Drømme
Og en Eng med klare Blik.

Vi er ei med Fjeld begavet,
Pegende mod Himlens Blaae;
Men et Frisyn over Havet
Har vi dog at styrkes paa.

Naar vor Himmel da er større,
Og vor Tankeflugt saa let,
Savne vi vist ei de tørre
Kjæmpestenes Majestæt.

Byen kuer — ja, hiſtude
Hjertet kun sig hæve kan,
I det Grønne, hvor de prude
Bøge speile sig i Strand.

O, saa kom da! svalt og stille
Er der nu i Skov, paa Vang.
Droslen har nu gjemt sin Trille
Til den næste Foraarssang.

Torneslettet var din Rede,
Tidsler laae der, hvasse Straae;
Nu vil Himlen Duun dig brede,
Som du sødt kan drømme paa.

Efter Kampen skal du hvile,
Du og dine Tankers Gang;
Efter Sorgen skal du smile
Nu til Livet og min Sang!

125.

Du er saa yndig, kjær og sød,
Du er mit Bedste her paa Jorden;
At jeg dig elsker til min Død,
Det er saa ganske i sin Orden.

Jeg vilde gjerne hvert et Suk
Og hver en Taare fra dig fjerne,
At altid lige klar og smuk
Mig straalede min Skjebnes Stjerne.

Jeg vilde, ak! til hver en Fryd,
Til hver en Jubel dig indføre;
Alt Skjønt og Godt fra Nord til Syd,
Jeg vilde, skulde dig tilhøre.

Hvert Blomster i den stille Vaar,
Den rige Sommers Frugter søde,
Dem gad jeg flette om dit Haar,
Dem lade dufte dig imøde.

Men jeg — saa fattig som jeg er —
Maa nøies med til Gud at bede,
At han, som har mig havt saa kjær,
Vil ogsaa om min Himmel frede.

Thi du er Himlen, han mig bød,
Det Yndigste, jeg har paa Jorden;
At jeg dig elsker til min Død,
Det er jo ganske i sin Orden!

126.

Pen gjør Ufred, skaber Ro,
    Den volder Sorg, den vækker Glæder;
Tidt faaer den Roser til at groe,
    Og stundom dem i Støv nedtræder;
Den gjør bedrøvet, den gjør fro,
    Een er den Skam, en Anden Hæder;
For Somme er den Malkeko,
    For Andre liig en stridbar Væder;
Den være kan en Ven, fuldtro,
    Men bliver let en slem Forræder;
Men vær du tryg! — du kjender jo
    Nok dens dæmonske Skik og Sæder;
Og faaer du den i Hænde, — o!
    Saa fletter den kun Blomsterkjeder!

127.

Jeg seer dig hisset tydeligt
At gaae langs mørke Graners Muur;
Det klæder dig saa nydeligt
At færdes i den frie Natur.
Paa Møen, ved Deiligheden,
I røde Huus, ved gamle Rom,
Hvorhen saa Leiligheden
Din Fod paa Vandring førte om;
I Skov, i Dal, paa Høie
Du i din Kjole, hvid som Snee,
Var altid for mit Øie
Saa ubeskrivelig sød at see! —
Jeg seer dig eensom vanke
Og plukke hist og her et Blad;
Jeg tænker mig din Tanke,
Og haaber, den er frisk og glad;
Jeg tænker mig dit Hjerte,
Jeg veed, at det er ømt og stort,
Og haaber, at for Smerte
Det nu er lettet og frigjort;

Saa du kan rigtig nyde
Med Freidighed, i fulde Drag
Det Bæger, som dig byde
Nordfjeldes Alfer Nat og Dag.
Men du maa ikke tømme
Det, saa du dræber al din Tørst;
Husk paa, ved Sundets Strømme
Du lærte dog at drikke først:
Din allerførste Amme
Var Luften, som dig tog i Favn,
Som her med Længselsflamme
Vil møde dig paa Skibets Stavn,
Og synge for dit Øre,
Hvad jeg fik lært den mangen Gang,
Og Hjertets Strænge røre
Liig Nattergalens Foraarssang!

128.

De sad ved Julebord i gamle Dage,
Aad Hestekjød, drak Mjød, mens Guder stygge
Tilskuled dem fra Templets skumle Skygge,
Og bistre Mænd lod Sværd paa Skjolde brage.

Vi mere hyggeligt paa Tingen tage;
Med Lys og Haabets Grønt vort Huus vi smykke,
Hvor uden Staal og Støi vi sidde trygge
Ved Grød og Gaasesteg, ved Viin og Kage.

Mens hine Stærke maatte Nakken bøie
Heel ydmygt, og for grimme Guder grue,
Os smiler Fred og Fryd en Qvindes Øie,

Der ene pønser paa, hvad os er tjenlig,
Hvis Ynde gjør et Tempel af vor Stue, —
En Moder og en Hustru, sød og venlig.

129.

Huusnisserne her i vort Slot
Fra deres Smuthuller titte,
Og tage sig alt for, saa smaat
At spørge mig og fritte:

„Hvad er dog det? hvorlænge vil
Nu vare denne Pjasken?
De er jo pene nok, hvortil
Skal da den megen Vadsken?“

De stimle om mig, hvor jeg gaaer
Paa Gangen, og bag Døren
De lure og paa Udkig staaer
Og døve mine Øren.

Der sidder een og gloer saa vredt
Midt i vor Dagligstue,
For han saalænge ei har seet
Sin allersødeste Frue.

Naar stundom i dit Kabinet
Jeg ligger og vil lure,
Saa sidder een paa Hyldens Brædt
Og siger, med Miner sure:

„Her ligger han igjen! nei, hør!
Det seer jeg ikke gjerne;
Han gjør saa skummelt mørkt, hvor før
Mig tindred huldt en Stjerne!“

En anden af den lille Flok
Raaber fra Lysekronen:
„Af Manden har vi meer end nok,
Vi længes efter Konen.“

En tredie af satirisk Art
Med Smiil og sledske Miner
Mig hvisker: „Her er tomt og bart
Som i din Sjæls Ruiner.“

Een med et Øie skarpt og hvast
Taer Plads paa Sophasløilet,
Og der opregner Løst og Fast
Hans Tunge mig, utøilet.

Og han er grov, den lille Fyr,
Uvoren og fortrædelig;
Ei kan paa ham jeg holde Styr,
Han siger, jeg er kjedelig.

Og da det er saa sandt, ved Gud!
Saa maa jeg tie stille
Og taale, at han leer mig ud,
Den uopdragne Lille.

Og een af meer godmodig Aand
Og sindig i sit Væsen,
Staaer der med Tørklæd i sin Haand
Og tørrer Øine og Næsen.

Og siger hulkende: „God Dag!
Jeg savner min Veninde;
Til hendes Hjertes rene Slag
Jeg lytted mangesinde.

Jeg fulgte hendes Tankes Vei
Og sad ved hendes Øre;
Slet Intet finder jeg hos dig,
Som jeg har Lyst at høre.“ —

Og Alt hvad jeg saa siger dem,
Det kan slet ikke nytte,
De raabe: „Kommer hun ei hjem
Ret snart, saa vil vi flytte!“

130.

Saae du ei tidt en Svale
Hist over krumme Kyst
Svæve, hæve sig, dale
Paa sine Vinger tyst?
Saadan væver min Tanke
Om dig sit fineste Net,
Blomstrende som en Ranke, —
Skjøndt du ei aner det.

Saae du ei tidt en Stjerne,
Som du ei forhen saae,
Tindre klart fra det fjerne,
Dybe uendlige Blaae?
Saadan stirrer mit Øie
Fast paa din Vandrings Vei,
Hvor den sig end maa bøie, —
Skjøndt du aner det ei.

Hørte ei tidt du blide
Luftningers lette Trin,
Naar de som Fløiel glide
Om dit Øre, din Kind?
Dybt fra mit Hjertes Bugge
Svæve de sagte frem;
Det er jo mine Sukke, —
Skjøndt du ei aner dem!

131.

Duftende Smaabørn fra Vinterens Skjød,
Lilien den hvide og Rosen saa rød,
Guul og Lila og Broget og Bruun,
Bringe dig Hilsen fra Sommeren luun.
Melde de skal, „at den lever endnu,
At den bevarer dig kjærligt i Hu,
Den beder dig være taalmodig og snild,
Og trodse den Vinter ved Pels og ved Ild.
Den lover at komme, saa snart som den kan,
Og løsne af Lænker det stivnede Vand,
At feie fra Solen det dæmrende Slør,
Og gjøre din Vei baade reenlig og tør.
Den veed, at du elsker den, kjærlig og blid,
At derfor til den du skal sætte din Lid.
Thi see, naar den kommer, hvert Vinterens Spor
Skal let den bortfjerne, langt førend du troer;
See, i den første Vaar-duftende Strøm
Alleslags Smerter skal svinde som Drøm;
Og den livsalige Sommer med Lyst
Trykke dig sødt som sit Barn til sit Bryst.“

132.

Blandt Fortids Tanker din Tanke gaae!
See op til de Store, ned til de Smaa,
Og glem al Timens Besvær.
Men hvor din Tanke saa vandrer hen,
Jeg veed, den kommer frisk igjen,
Sit Hjem den har dog kun her.

Vor hele Vandring fra Vugge til Grav
Er kun som en Draabe i Tidens Hav,
Og vort korte Liv kun et Spil.
Men Een der er, hvem det Store er smaat
Og det Ringe stort, — og det er jo godt,
At Ham vi kan holde os til.

Men midt i Tidens strømmende Elv
Vi kan ogsaa holde os til os selv,
Især naar man vandrer To.
Man har da en Støtte til hver en Arm,
Og glider glat gjennem Verdens Larm,
Mens Hjertet har Stilhed og Ro!

133.

Et yndigt Alfeflor af Blad og Ranker,
En sneehvid Aftensky, saa kjølig, let,
Et halvusynligt Duft- og Maaneskins-Net,
Hvori kan fanges alle dine Tanker!

Naar Pulsen slaaer, og Hjertet heftigt banker,
Og Sindet Hvile faaer paa ingen Plet,
Da flagrer Tanken sig saa ofte træt, —
Men Fred og Frelse den bag Sløret sanker.

Bred denne Dug med fine fine Traade
Da paa dit elskte Hoved, om din Kind,
Og lad dens Tryllekraft kun trøstigt raade;

Thi jeg har i dens sommerlette Spind
Mit Hjertes bedste Ønsker vævet ind,
At de skal klare dig hver dunkel Gaade.

134.

(I Rom.)

Mens hjemme Stormen tuder
Og Sneen fyger vild,
Og Valhals høie Guder,
Kronte med Stjerne-Ild,
Fare paa Himlens Bue
Med Spyd og Spær af Iis
Langs Nordlysenes Lue
Til det kolde Paradis;
Mens Kulden Bølgen binder
Med blanke Lænker fast,
Og vore Ruder blinder
Med Lilier af Alabast; —
Her Vandet foruden Tøile
Bag dunkelgrønne Hæk
Skyder i Luft sin Søile
Heel overgiven og kjæk.
Luft-Amoriner dandse
Med solsmykkede Haar;
Og jeg — jeg kan dig krandse,
Som var det i en Vaar,

Med Rosens Knop, den røde,
Violen puur og skjær
Og mangen Blomst, du Søde!
Som er dit Hjerte kjær.
Thi Nord og Syd her mødes,
Her blandes Iis og Ild,
Og her dig skal gjenfødes
En Fødselsdag saa mild!
Her har vort Haab jo hjemme,
Her skal vi faae det fat,
Hvad grumt sig monne gjemme
Saa længe i Sorgens Nat.
Her skal vor Kamp belønnes,
Og Freden drage ind,
Altsom en Sommer grønnes
Paany i vore Sind!
Udløste af vore Smerter
Som ved et Trolddoms-Ord,
Med Syd i vore Hjerter
Vi vandre da hjem til Nord!

135.

„Jeg er fra Norge — og jeg er god.
Mit Skaft er gjort af Valbirkrod;
Mit Sølv er groet i Kongsbergs Schacht,
Mit Staal fra Fossums Gruber bragt.
En Nordmand, som forstod det bedst,
Har mig i Sølverslidren fæst;
Min Pynt er peen men gammeldags, —
Jeg er just af det ægte Slags!
Saa er jeg skarp og stiv og stærk
Og dygtig til hver Daad og Værk.
I gamle Dage var det Skik,
Hver Mand med Kniv i Beltet gik;
Og faldt der saa et Ord iblandt,
Som Øret altfor kildent fandt;
Og vakte Kort og Terning Kiv,
Saa greb de strax til deres Kniv;
Og blev de ueens om en Tøs,
Saa gik det flux paa Livet løs.
Men her hos dig er Fred og Ro,
Vi vil forliges godt, vi To,

Saa uden Kamp og blodig Strid,
Ret jævnt vi slide kan vor Tid.
Nu prøv mig, du, og du skal see,
Jeg skal med Æren mig betee,
Og tjene dig indtil din Død:
Jeg skjærer dig dit Suul og Brød;
Hver Knude, som dig er for haard,
Den løser jeg med lette Skaar;
Og er en Søm dig ikke ret,
Heel duelig jeg er til Spræt.
Jeg og kan værge om dit Liv, —
Jeg er just en mandhaftig Kniv,
En kjæk Forsvarer og en Ven,
Langt mere værd end Naal og Pen,
En Ven med Troskab, Ære, Mod, — —
Jeg er fra Norge — jeg er god!"

136.

Hiint Sagn om Weinsbergs Qvinder brave
Dig bringes paa din Fødselsdag
Kun som en nyfødt Sangens Gave, —
Som saadan venligt det modtag!

At stille dig dem til Exempel
Er ei min Tanke, thi jeg veed,
Dit Hjerte bærer klart et Stempel
Af Hines kjække Trofasthed.

Den Steen, som her i Guld er lagt,
Mig fra et helligt Sted er bragt.
En Graasteen kun; men naar min Sang
Har dig fortalt ved Strængens Klang
Det Sagn, som knytter sig dertil,
Har jeg det sikkre Haab, den vil
Blandt dine Smykker blive lagt
Og holdes sømmeligt i Agt.

I Schwaben ligger der en By
Med Muur omkring, med Taarn i Sky;
Fra Høiden stolt den skuer i
Den Strøm, der bruser tæt forbi,
Henleiret blødt i Rankers Favn, —
Og Weinsberg det er Byens Navn.

Det var paa hiin saa barske Tid,
Da Kaiser Kunz laae haardt i Strid
Med Welf, den Greve stærk og bold,
Som mod ham førte Avindskjold.
Ei langt fra Weinsberg stod et Slag,
Og paa den hede Kampens Dag
Grev Welf fik Tærsk og maatte flye.
Han søgte Læ i Weinsberg By,
Hvor han i Hast fik Broen hængt,
Faldgittret ned og Porten stængt,
Og Borgerne, hver dygtig Tamp,
Paa Muren sat, beredt til Kamp.

Saa kom den Kaiser med sin Hær,
I Staal, til Hest, med Sværd og Spær;
Med Brag og Bulder, Styr og Støi
Han leired sig i Dal, paa Høi,
Og reiste Teltene paa Rad
I Agrens Ax, bag Rankens Blad.

Han lagde rundt, ret som en Krands,
Om Byen Grav og Vold og Skands.
Dog tage den, som var hans Agt,
Det var saa let ei gjort, som sagt.
Med Blidekast og Bueskud
Han vilde drive Welsen ud.
Han stormed haardt, men nok saa brav
De faste Borgre slog ham af.
De sendte Stene, Piil og Bolt
Og gjorde mangt et Hjerte koldt,
Saa Kaisren mangen Ridder god
Og Svend saae blegne for sin Fod.
Da blev han udi Hu saa gram;
Det tyktes ham en Spot og Skam,
At han saa længe skulde staae
For Porten der og banke paa.
Men han blev fast og laae paa Luur,
Som Katten ved et Fuglebuur,
Og holdt dem lukket ind saa tæt
Som Lærker i et Jægernet.
Da blev der snart i Byen Nød;
Folk havde ædt hver Lev og Brød,
Hver Skinke og hvert Spegelaar
Og drukket Vinen hver en Taar.
Man bød hinanden alt til Gjæst
Paa Muus og Rotte, Hund og Hest,

Og maatte slukke Tørstens Brand
Kun med det bare Kildevand,
Men der kun lidt Forslag var i,
Og snart var ogsaa det forbi,
Og tomt var Kjøkken, tør var Tap,
Hvert Hjerte sank, hver Arm blev slap;
Thi, som man veed, maa Øl og Mad
Og Heltemod jo følges ad.
I denne Trængsel, Angst og Nød
Sig Weinsbergs Qvinder kjækt tilbød
At gaae og bede Kaisren om
For deres By en naadig Dom.
Med sneehvidt Liin og sølvspændt Sko
De stillede sig to og to,
De Yngste først, de Ældste sidst,
I Haanden bar de hver en Qvist.
Med langsomt Fjed, med sænket Blik
De tause ud af Byen gik,
Og naaede did paa ængstlig Fod,
Hvor Rigets Ørnebanner stod.
Da saae de træde ud af Telt
Med bistert Bryn den barske Helt.
Dog da han saae den Qvindetrop,
Saa klaredes hans Aasyn op.
De neied dybt mod Jorden ned
Og bad om Naade, Liv og Fred,

Naar de sig selv og deres By
I Vold og Magt ham vilde flye,
Og holdt i Veiret Fredens Tegn,
Mens Taarer strømmed som en Regn.
Han vinked strengt, og der blev tyst,
Og Hjertets Uhr i Alles Bryst
Beklemt og hastigt slog og slog.
Da Kaiser Kunz til Orde tog:
„I, som med Hue gaaer og Liin
„Og Nøglerne til Skab og Skriin
„Ved Beltet har, og som ved Sang
„Faae Væv og Vugge sat i Gang,
„Jer skjenker Livet jeg; i Fred
„I drage bort og tage med
„Af Skatte, som Jer bedst staaer an,
„Saameget som I slæbe kan!
„Men hver den Sjæl, som bærer Skjæg,
„Som rider skrævs og staaer til Væg,
„Skal række Hals til Straf og Bod
„For mine Tappres spildte Blod.
„Her hjælper ingen kjære Moer!
„Nu har I hørt mit sidste Ord!"

At svare ham paa den Besked
De voved ei, thi han var vred.
De neied dybt, og taus og blye
De vendte om til deres By.

I Weinsberg heised næste Dag
Paa Taarnet man det hvide Flag,
Holdt aaben Port og sænket Bro,
Saa Alt saae ud som Fred og Ro.
Hver Mand i Leiren lured paa,
Hvad nu der skulde for sig gaae.
Selv Kaiser Kunz alvorlig der
Stod, støttet paa sit lange Sværd.
Da viiste sig et selsomt Syn.
Barsk rynked han da først sit Bryn,
Saa smiled han, og saa han loe;
Thi see, fra aaben Port og Bro
Mod Leiren hen besværligt drog
Et underligt, et broget Tog.
Det var de samme Qvinder, som
For Byen bad og fik dens Dom.
De gik og bar, hver paa sin Ryg,
Ved Kaiser-Ord og Leide tryg,
De Skatte, som dem bedst stod an:
En Husbond eller Fæstemand,
En Søn, en Broder eller Ven,
En gammel Fyr, en Ungersvend,
En Fætter eller den og den.
Hans Strenghed, Borgemestren, glad
Paa Nakken af sin Frue sad.
Hun vraltede i Spidsen frem,
Og Par og Par bag efter dem

De andre Damer nok saa brav
Med hver sin Skat i Trip og Trav,
Alt eftersom de havde Magt
At føre deres dyre Fragt.
For Kaiseren de stille stod
Og neied dybt sig for hans Fod
Og takked ham for Smaat og Stort,
Som de fik Lov at bære bort,
Og derpaa videre de gik.
Men Kaiser Kunz med naadigt Nik
Udraabte, da de var forbi:
„Gid alle Qvinder var, som I!"

Fra Weinsberg er den Steen mig bragt,
Som her du seer i Guld indlagt.
En Ven, som paa sin Pilgrimsgang
Den tog, mig gav den, for i Sang
At tolke paa eenfoldig Viis
De ædle Qvinders Lov og Priis,
Og skjenke den, naar Tiden kom,
Til den blandt danske Qvinder, som
Mig bandt med trofast, helligt Baand.
Derfor den lægges i din Haand!

137.

Et Billed af en Sanger stor
Dig Julefesten bringer;
Fuldt gjennem Danmarks Bardechor
Endnu hans Strænge klinger.

Du, som har Øre for en Sang,
Og for det Skjønne Øie,
Som følger kjækt en Tankes Gang
I Dybden og det Høie;

Som har en Sjæl saa varm og øm,
Der frit sig lader vugge
I andre Hjerters søde Drøm,
Af andre Hjerters Sukke;

Du i hans Aasyn læse vil,
Hvad dunkelt der staaer skrevet,
Og i din Tanke lægge til,
Hvad han har lidt og levet.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Der pragtfuldt strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Øines Mørke
Og frydes ved hans ømme Sind
Og ved hans Hjertes Styrke.

Du tænke vil, at naar i Qvad
Mod Himlen gik hans Stræben,
En Himlens Genius da sad
Usynlig ham paa Læben.

Veemodigt vil du mindes, hvor
Med smerteblandet Glæde
Han sang, og at sin Blomsterflor
I Graad han maatte væde.

Og har du nydt den Rigdoms Frugt,
Hiin Sangers Træk mon gjemme,
Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
Til den, du har her hjemme.

138.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig et Blomsterløg;
Det lægges hen paa Glasset
Kun som til et Forsøg;
Man aner ei, hvad deiligt
Det gjemmer i sin Knold,
Om det en Enkelt bliver
Eller en Duc van Toll.

Jeg har min Blomst i Huset,
Det er en anden Sag,
Den grønnes frisk fra første
Til allersidste Dag;
Thi den er jo perennis,
Og lige smukt den staaer
Og dufter lige yndigt
I Vinter og i Vaar.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig en Bunke Kort;
Der blandes og omdeles
Af baade Rødt og Sort.
Een faaer da tidt paa Haanden
Af slette Kort et Læs,
Imens en Anden sidder
Og lurer med Trumf-Es.

Jeg holder Hjerterdame,
For mig er Hjerter Trumf,
Mig Hjerterne har feiret
Den herligste Triumph;
Det hjælper ei, de komme
Med deres simple Kort;
Min Hjerterdame stikker
Jo baade Rødt og Sort.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig et Skuespil;
Man sidder der og venter,
Hvad det skal blive til.
Der kommer Smiil og Taarer
Med Sorg og Fryd til Gjæst;
Men smukt det Hele ender
Dog altid med en Fest.

Mit Skuespil er yndigt,
Jo tiere jeg det seer,
Jo rigere det bliver,
Og jeg forlanger meer.
Ja stundom spiller ogsaa
Jeg selv, som jeg kan bedst,
Og seer jeg saa tilbage,
Hver Scene var en Fest.

O, gid min Rose blomstre
I Aar saa frisk og glad;
Jeg fast og tro vil holde
Mit elskte Hjerteblad.
O, gid fra Livets Scene
Hver Skygge flygte bort,
Og Skuespillet endes
I fuld og reen Accord!

139.

Det aldrig kan jeg glemme
Den allerførste Gang,
Da jeg min egen Stemme
Fik høre, at den sang;
Mit Øie stod i Lue,
Et Blus var paa min Kind,
Min Aande, som en Due,
Fløi ængstligt ud og ind.

Der lød mig som en Dundren
Henover Himlens Blaae;
Der blev en saadan Undren
I hver min Tankes Vraa;
Der brændte saadan Længsel,
Saa lueheed en Tørst,
Der blev en Spørgen, Trængsel:
Hvad griber jeg nu først?

Det var, som Vinger hæved
Mig op fra Jordens Skjød,
Igjennem Sjælen bæved
En Strøm af Vellyst sød;
Det var ret som mit Øie
Blev mere skarpt og klart;
Det Dybe og det Høie
Mig syntes aabenbar't.

Mig smiled Jord og Himmel,
Mig vinked Busk og Træer,
Den hulde Blomstervrimmel
Den blev mig nok saa kjær;
Solen var mere gylden,
Og Himlen mere blaa,
Og dobbelt riig var Fylden
Af Nattens Stjerner smaa.

Og for mit indre Øre
Vidt aabnet blev en Dør,
Fuglen, kunde jeg høre,
Sang sødere end før;
Mig Havets stolte Brusen
Meer streng, alvorlig var,
Som Orgelklang sin Susen
Hen om mig Vinden bar.

Jeg fatted Kildens Rislen,
Naar den blandt Roser randt,
I Snogens sagte Hvislen
God Mening jeg fandt;
Og Katten, som sig strakte,
Og Hundens kjække Bov!
Selv i mit Indre vakte
En Stemning der, som sov.

De vilde Dyr paa Marken,
Den Edderkop, som spandt,
Den blanke Fisk i Parken
Til sig min Tanke bandt;
Og Rankens klare Drue
Fik mig en anden Skik;
Der blev en himmelsk Lue
Af den jordiske Drik.

Og Mennesket — den Gaade
Saa dunkel og saa sær,
Jeg prøved paa at raade,
Endskjøndt den er saa svær.
Jeg vovede at gjætte
Hans Hjertes fine Skrift
Og klart i Lys at sætte
Hans Tanke og Bedrift.

Jeg tolked Fryd og Smerte
Med livligt Farvespil,
Som fra mit eget Hjerte
Jeg hentede dertil.
Var Sandhed reen fremstillet,
Og var der nogen Feil,
Saa var det dog et Billed
Ud af mit eget Speil.

Om Usselhed, om Styrke
Jeg sang, om Elskov, Had;
Det Lyse og det Mørke
Det lod jeg følges ad.
For Skjønhed og for Ære
Mit Indre blev opladt,
Og kunde næppe bære
I Huus sin rige Skat! —

Men langtid var jeg bange,
Jeg gyste selv saa tidt,
Naar mine lette Sange
Ud flagrede saa frit.
Fra Verden fjern og ene
Jeg fulgte Hjertets Trang;
Bag Rosenhækkens Grene
Helst luunt jeg sad og sang.

Men snart jeg hørte sige:
„Han synger ganske net!“
Jeg følte Modet stige
Og Hjertet mere let.
Saa lod jeg mig da trykke,
Og saa var det forbi
Med Eensomhedens Lykke
Og det Skjultes Trylleri.

Thi skjøndt jeg havde Glæde
Og næsten ingen Sorg
Af hvad jeg monne qvæde
I Hytte og i Borg,
Var jeg dog tidt bedrøvet
Og mindre fri og glad,
End da, som Fugl bag Løvet,
Jeg ubemærket sad.

Men aldrig dog min Stemme
Mig selv saa liflig klang
Og følte ret sig hjemme,
Som naar til dig den sang;
Som naar den til dit Hjerte
Sig turde trænge ind,
Og dulme lidt dets Smerte,
Og qvæge huldt dit Sind!

